

Джудит Макнот и Джуг Деворо

Вълшебства

ДЖУД ДЕВЕРО, ДЖУДИТ МАКНОТ ВЪЛШЕБСТВА

Превод: Ивелина Тодорова

chitanka.info

Има дни в годината, когато се случват вълшебства и мечтите стават действителност...

Всички, които обичат книгите на Джудит Макнот, ще останат заплени от двата нови романа на авторката, срещайки се с любимите си герои и героини от „Преди да те срещна“ и „Спомни си кога“.

Майсторката на романтиката Джуд Деверо е създала вълнуваща история за неочакваната среща с любовта на двама братя милионери, които гледат с презрение на представителките на нежния пол, преследващи ги заради богатството им.

КЛОПКА ЗА ДВАМА

ПЪРВА ГЛАВА

Мъжът зад бюрото погледна момчето срещу него със смесица от завист и възхищение. Бе само дванайсетгодишно, ала имаше ум за милиони. „Не трябва да показвам, че съм толкова заинтересован“ — помисли си той. Трябваше да се държи на ниво. Искане го тук в Принстън — за предпочитане да бъде окован до компютъра и да не мърда от мястото си.

Всъщност той бе изпратен в Денвър, за да интервюира няколко стипендианти, ала истината бе, че одобриха само това момче и срещата бе съобразена с него. Деканът на факултета се бе споразумял с някакъв пенсионер да наеме офис близо до скромната къща на момчето, за да може то да стига дотам с велосипед.

— Ъхъ — рече, прочисти гърлото си и се навъси над документите. Постара се гласът му да е по-твърд. По-добре този хлапак да не разбира, че е само на двайсет и пет и че ако провали тази среща, ще има сериозни неприятности.

— Доста сте млад — рече мъжът, като се опита да се държи като по-възрастен — и това ще създаде някои проблеми, но мисля, че ще се справим. Принстън помага на младите хора в Америка. И...

— С какво оборудване разполагате? С какво ще работя? И от други училища ми предлагат работа.

Мъжът погледна момчето. Какъв неблагодарен хлапак!

— Сигурен съм, че ще останете доволен. А ако случайно нещо ви липсва, ще бъде доставено по най-бързия начин.

Момчето бе високо за възрастта си и кльощаво. То беше гений, приличаше малко на Том Сойер: пепеляворуса и буйна коса, кожата му бе бяла и покрита с лунички, имаше тъмносини очи и огромни очила.

Елая Джей Харкорт, който според досието имаше коефициент на интелигентност над 200, беше магьосник с компютрите. Изкуствен интелект. Можеш да кажеш на компютъра каквото си поискаш и машината ще го изпълни. Доколкото им бе известно, инвестираше гениалния си ум в компютъра. Очакваше го изключително бъдеще.

Въпреки това самодоволният хлапак най-невъзмутимо си седеше и вместо да бъде благодарен за предложението, той искаше още повече. Мъжът знаеше, че рискува собствената си кариера, ала не можеше повече да издържа хлапакът да го разиграва. Изправи се, пхна документите в куфарчето си и каза, като едва сдържаше гнева си:

— Може би ви трябва време да обмислите предложението ни. Не предлагаме такива неща всеки ден. Ще изчакаме да вземете окончателно решение до Коледа.

Лицето на момчето остана безизразно. „Студен малък гадняр“ — помисли си мъжът. Сърцето му бе хладно и безчувствено, като че ли целият се състоеше от микрочипове. Защо пък да не се е създал сам? По някакъв начин, като се опитваше да мачка това момче, се чувстваше по-добре със скромния си коефициент на интелигентност 122.

Той подаде ръка на момчето. Осъзна, че след година то ще бъде по-високо от него.

— Ще поддържа връзка — рече и изчезна от стаята.

Ели запази самообладание. Въпреки че изглеждаше хладен и спокоен, отвътре кипеше. Принстън! Договор с истински учени! Да се среща с хора, които се интересуват повече от живота, отколкото от футбол!

Бавно излезе от стаята, като изчака достатъчно време мъжът да се отдалечи. Бе сигурен, че той не го хареса, ала бе свикнал с подобни неща. Още преди много време Ели се бе научил да бъде предпазлив с хората. Още когато бе на три години, знаеше, че се различава от другите деца. На пет майка му го заведе на училище, за да проверят възможностите му, за да преценят в коя група да го запишат. Учителката бе прекалено заета с други ученици и родители и бързо му каза да си избере книга от библиотеката и да прочете откъс от нея. Имаше предвид хубавите книжки с картинки. Задачата ѝ бе да разбере дали родителите са научили децата си да четат, или те са се учили от телевизията.

Като всички деца и Ели искаше да впечатли учителката, затова се покатери на един стол и взе университетски учебник от последния рафт. След това започна гладко да чете от първа страница. Тъй като Ели бе едно дете, а майка му не го насилваше да прави неща, които не желае, бе прекарал повечето си време в усамотение. Нямахше

представа, че четенето на такъв учебник на тази възраст е нещо необичайно. Той искаше единствено да мине проверката по четене и да се запише в най-напредналата група.

— Много добре, Ели — прекъсна го майка му след половин страница. — Мисля, че госпожица Уилсън ще те запише в групата за напреднали. Нали така, госпожице Уилсън?

Независимо че тогава бе на пет, детето можеше да разпознае ужаса в очите на учителката. Изражението ѝ сякаш говореше: „Каква е тази странна птица тук?“

След като го приеха в училище, Ели се научи да понася бремето да бъде „различен“. Бе се сблъскал със злобата, завистта, изолацията и липсата на разбирателство между него и останалите деца. Той беше „нормален“ само за майка си. Тя съвсем не смяташе, че той е странен и необикновен, а че е неин син.

Сега, години по-късно, когато Ели си тръгна от срещата с мъжа от Принстън, той все още трепереше, но щом видя Челси, широко ѝ се усмихна. Когато Ели бе шестгодишен, той се бе запознал с Челси Хамилтън, която не бе умна колкото него, но бе достатъчно интелигентна, за да могат да разговарят. Тя също се смяташе за странна, защото беше богата — много, много богата — и още на шест години бе открила, че хората се запознаваха с нея не заради личността ѝ. Двете деца се бяха срещнали, двама особняци в скучната малка стая, и бяха станали неразделни приятели.

— И така! — Челси вдигна глава и погледна Ели в очите. Тя беше с шест месеца по-голяма от него и до тази година бе по-висока. Сега Ели стърчеше над нея.

— Какво правиш тук? — попита момчето. — Не ти е мястото в тази сграда. — Умишлено бавеше обясненията си.

— Хей, значи си голям мозък! Баща ми притежава тази сграда, забрави ли? — Тя отметна дългата си и тъмна, лъскава коса. — Освен това деканът на Принстън му е много добър приятел, знам за срещата ти от две седмици. — Челси бе на дванайсет и вече си личеше, че ще стане приказна красавица. За другите проблемите и недостатъците бяха мечта — прекалено висока, прекалено слаба, прекалено умна, прекалено богата. Къщите им бяха на десет минути разстояние, ала тази на Ели можеше да се побере в мраморното фойе на палата на Челси.

Когато момчето не отговори, тя продължи:

— Татко се обади снощи, аз се разплаках, че ужасно много ми липсва, и познай: ще ни купи нов CD-ROM. Може и да ти позволя да го видиш.

Ели пак се усмихна. Челси не бе обърнала внимание, че спомена „ние“, като имаше предвид тях двамата. Нямаше равна на нея, щом се стигнеше до изнудване на родители. Нейните прекарваха почти цялото си време в околосветски пътувания и оставяха бизнеса на по-големите братя и сестри на Челси. Малко крокодилски сълзи и те й даваха всичко, което можеше да се купи с пари.

— От Принстън ме искат — рече Ели.

Денвърското слънце грееше. Улиците наоколо блестяха от чистота. Есенният вятър бе свеж и прохладен.

— Знаех си! — рече тя и радостно поклати глава. — Кога? За какво?

— Ще отида през пролетния семестър като за начало, после за лятната сесия. Ако са доволни от работата ми, следващата есен ще ме назначат за постоянно. — За кратък миг той се обърна към нея, а в следващия — бързо сведе поглед. Челси разбра, че той силно желае това. Ели ненавиждаше гимназията. Не желаше да седи ден след ден с банда хулигани и глупаци, които се гордееха с невежеството си. Тази програма щеше да му позволи да прескочи всички тези нива и да прави нещо наистина полезно.

— Това означава, че до края на годината ще можем да работим на спокойствие — отвърна тя. — Ще кажа на татко да ни купи...

— Не мога да приема — прекъсна я Ели.

На Челси й бе необходимо малко повече време, за да достигнат думите до съзнанието й.

— Не можеш да приемеш да работиш за Принстън? — прошепна. — Защо не? — На Челси никога не й се беше случвало да иска нещо и да не може да го направи.

Когато Ели я погледна, на лицето му бе изписана мъка.

— А кой ще се грижи за майка? — попита тихо.

Тя искаше да му каже, че на първо място трябва да помисли за себе си, ала се отказа. Майката на Еди — Ранди — наистина се нуждаеше от грижи. Тя имаше най-доброто сърце на света и ако някой имаше проблем, Ранди винаги бе насреща, изслушваше го и помагаше

с много любов. Челси въобще не смяташе, че се нуждае от майка, на чието рамо да плаче, ала през последните години често ѝ се бе случвало да намира утеха в прегръдките на майката на Ели.

Точно заради нежността си Ранди имаше нужда от повече грижи и внимание. Майката на Ели приличаше на беззащитна овчица в света на изгладнели вълци. Ако не бяха постоянните грижи на Ели... Челси не искаше да си представя какво щеше да се случи с майка му. Само като се замислеше за съпруга ѝ и отвратителния мъж, който бе баща на Ели: комарджия, безскрупулен мошеник и лъжец.

— Кога трябва да им отговориш? — тихо попита Челси.

— На рождения ми ден — отвърна Ели. Навик му беше да нарича Коледа по този начин. Майка му обичаше да казва, че той е коледният ѝ подарък от Господ. Всяка Коледа получаваше цял куп подаръци под елхата и други върху масата; огромна, пищна торта, която, разбира се, нямаше нищо общо с коледните празници.

Двамата мълчаливо обикаляха по улиците на Денвър. Предпочетоха да се разходят, вместо да хванат тролей до центъра. Челси знаеше, че Ели има нужда да помисли сам и щеше да го направи най-добре, като се разходи или кара колело. Знаеше със сигурност, че той никога не би изоставил майка си. Ако трябваше да избира между Принстън и да се грижи за майка си, не би се поколебал и за миг да избере човека, когото обичаше най-много на този свят. Въпреки че винаги се стараеше да изглежда хладен и сериозен, Челси знаеше, че щом станеше въпрос за нея и майка му — Ели се размекваше.

— Разбираш ли — започна момичето, — може би преувеличаваш. Майка ти може да се справи и без теб. — Тя почти рече „без нас“. — Кой се е грижил за нея, преди ти да се родиш?

Ели я погледна.

— Никой и виж какво ѝ се случи.

— Да, баща ти — рече Челси сериозно. Поколеба се... — Разведени са от две години. Може пък майка ти да се омъжи повторно и новият ѝ съпруг да се грижи за нея.

— И за кого ще се омъжи според теб? Последният тип, с когото излезе, се оказа, че е „забравил“ портфейла си и мама трябваше да плати вечерята и пълен резервоар бензин. Седмица по-късно разбрах, че е бил женен.

За голяма беда Ранди не бе щедра само с децата си, а с всяко живо същество. Ели обичаше да казва, че ако зависеше от майка му, къщата им щеше да прилича на зоологическа градина, тъй като всички самотни животинки в Денвър щяха да живеят при тях. За момент Челси си представи как Ранди е заобиколена от ранени животни и неграмотни мъже, които я молят за пари. Според Челси „неграмотните мъже“ бяха най-голямата напаст на земята.

— Може би, ако ѝ разкажеш за предложението, тя ще разреши проблема — с надежда изрече момичето.

Лицето на Ели стана сурово:

— Майка ми ще жертва собствения си живот заради мен. Ако знаеше за това предложение, лично щеше да ме изпрати до Принстън. Тя се грижи единствено за мен и никога не мисли за себе си. Майка ми...

Челси погледна небето. Във всяко друго отношение Ели разсъждаваше като невероятен гений, ала щом ставаше въпрос за майка му, с него не можеше да се спори. Челси също смяташе, че Ранди с прекрасна жена, ала не бе и светица. Не можеха да ѝ връчат медал за съвършенство — доста си похапваше, четеше прекалено много глупави книги и отделяше много време, за да прави безсмислени неща — като например костюмите за Хелоуин на Ели и Челси. Естествено нито един от двамата не ѝ каза, че смятат Хелоуин за детски празник. Вместо да бродят по улиците и да просят бонбончета, те отиваха в къщата на Челси, работеха на компютрите си и се усъвършенстваха. Пращаха икономка да купи бонбони, които после показваха на Ранди, за да си мисли, че са „нормални“ деца.

Само веднъж Челси бе събрала кураж, за да каже на Ели, че намира за малко абсурдно да стоят пред компютрите си и да изчисляват логаритми с тези неудобни и смешни костюми. Той беше отговорил:

— Майка ми ги е ушила, за да ги носим.

Въпросът не бе повдигнат повторно.

ВТОРА ГЛАВА

Ели караше колелото си по напуканата и обрасла с бурени бетонна алея пред къщата им. Огледа се и забеляза фаровете на колата на баща си, които се отдалечаваха.

— Проклетник! — прошепна. Бе сигурен, че баща му го е дебнал да се появи и да изчезне от погледа на сина си.

Винаги, когато се сетеше за думата „баща“, стомахът му се свиваше. Лесли Харкорт никога не с бил негов баща, както и съпруг на жена си, Миранда. Мъжът бе прекарал целия си живот в опити да накара семейството му да го смятат за „велик“. Той беше твърде велик, за да разговаря със семейството си; твърде велик, за да излиза с жена си и детето си; твърде велик, за да им отделя от безценното си внимание.

Според Лесли Харкорт другите хора в живота му заслужаваха повече.

— Моите приятели имат нужда от мен — бе свикнал да чува Ели от баща си.

Майка му казваше:

— Но, Лесли, аз също се нуждаю от теб. Трябва да се вземат дрехи за училище на Ели, няма храна вкъщи, а колата ми е повредена вече три седмици. Нуждаем се от храна и от дрехи.

Всеки път Ели наблюдаваше изражението на баща си, което бе такова, сякаш е бил твърде дълго търпелив с някого, който не разбира нищо:

— Приятелят ми е скъсал с гаджето си и има нужда от рамо, на което да поплаче, и аз съм единственият му близък. Ранди, той е в депресия. Не разбираш ли? Депресия! Трябва да отида при него.

Ели бе чувал баща си да говори тези глупости хиляди пъти. Понякога майка му събираше кураж, за да му каже:

— Може би, ако приятелите ти плачеха на рамото на гаджетата си, нямаше да късат с тях.

Ала, разбира се, Лесли Харкорт не слушаше никого освен себе си. Освен това бе майстор по откриване на начини за манипулиране на хората, и то така, че да извлича от тях възможно най-много. Лесли знаеше много добре, че жена му Ранди има добро сърце и е много отстъпчива; това бе и причината да се ожени за нея. Ранди прощаваше всички грехове на всички и единственото, което Лесли трябваше да прави, бе да ѝ казва по веднъж в месеца, че я обича.

И в замяна на тези думи Ранди му даваше сигурност и стабилност. Даваше му дом, за който той не бе дал и пукната пара, нямаше никакви задължения, не поемаше никаква отговорност, нито за нея, нито за сина си. И най-важното — той „забравяше“ да спомене, че всичките му „приятели“, които се нуждаят отчаяно от него, са жени, като повечето са доста млади, с дълги коси и още по-дълги крака.

Ели и Челси бяха зачеркнали името на Лесли от живота си и отдавна бяха спрели да обръщат внимание на „безпомощните му приятелки“. Ели отдавна бе разбрал какво представлява „баща“ му и той просто не използваше тази дума. Болеше го, когато другите деца се хвалеха:

— Двамата с татко ще поправяме колата през този уикенд.

Ели виждаше баща си много рядко и никога не бе правил нищо с него.

Челси първа видя баща му с висока и слаба блондинка на следобедното представление в местния център. Като използва предимството, че е дете, тя седна пред тях. През цялото време безгрижно дъвчеше дъвка (нещо, което ненавиждаше до смърт) и се опита да изглежда колкото се може по-малка, за да чуе целия им разговор.

— Искам да се ожения за теб, Хедър, знаеш го. Обичам те повече от живота си, но съм женен мъж с дете. Ако бях сам, щях да те отведа до олтара. Всеки мъж би се гордял да има жена като теб. Не познаваш Ранди. Тя е напълно безпомощна, никога не би се оправила без мен. Не може да се грижи за себе си, камо ли за сина ми. Ели се нуждае от мен. Той плаче всяка вечер и не заспива, докато не го целуна за лека нощ, сега разбираш защо се виждаме през деня.

— После започна да я целува по врата — докладва Челси.

Когато Ели чу разказа ѝ, остана удивен. Лъжата бе толкова нагла. Доколкото си спомняше, баща му никога не го бе целувал за лека нощ.

Да не говорим, че Ели дори не бе сигурен, че той знае къде в тази малка къща се намира стаята му, която от няколко години направо плачеше за ремонт.

Когато Ели се посъвзе от удара, погледна Челси.

— Какво ще правим сега?

Тя се усмихна заговорнически.

— Робин и Мариан влизат в действие — прошепна и той й кимна. Преди години се наричаха така. Робин Худ наказваше лошите, вършеше добри дела и помагаше на бедните (или поне така бе според легендата).

Ранди първа ги бе нарекла Робин и Мариан, след като гледа някаква сапунена опера, която обожаваше да гледа на видео. Бяха запазили прякорите си в тайна.

Само двамата знаеха за делата си: събираха фирмени бланки, листове, пликове, въобще всякакви канцеларски материали от корпорации, адвокатски кантори, лекарски кабинети, откъде ли не, след което използваха скъпа и специална компютърна система, за да фалшифицират шрифтовете и изпращаха на хората писма, досущ като тези от предприятията. Изпращаха призовки и предупредителни писма от името на адвокатски кантори на бащи, които не плащаха издръжката на децата в училище. Също така благодарствени писма на подценени служители от началството на големите корпорации.

Само веднъж си имаха неприятности. Едно момче в училище имаше много развалени зъби, но баща му се скъпеше да му даде пари за зъболекар. Челси и Ели разбраха, че той е комарджия, и му изпратиха писмо, в което му предлагаха безплатен билет от „неизвестна“ (защото бе незаконна) национална стоматологична лотария. Та той щял да получава по един билет всеки път, когато дава петдесет долара, за да се лекуват зъбите на сина му. И така бащата бе похарчил няколкостотин долара за трите си деца, а Ели и Челси съвестно му изпращаха красиви червено-златни, ръчно изработени лотарийни билети. Неприятностите започнаха, когато написаха на човека, че билетите му не са с печеливши номера. Той отишъл при зъболекаря и му размахал писмата и билетите, като искал онзи да му върне парите. Горкият стоматолог едва бил изтърпял затворническите намигания на бащата, докато поправял зъбите на децата му, а го

заплашвали, че ще го пратят на съд заради някаква лотария, за която чувал за пръв път.

За да го успокоят. Челси и Ели трябваше да признаят на момчето, на което помогнаха, и да го помолят да го запази в тайна и да открадне писмата от баща си. След това Челси изпрати един от златните часовници на баща си (той имаше дванайсет), за да затвори устата на отвратителния комарджия.

По-късно, когато се сетиха за доброто, което бяха извършили — децата бяха със здрави зъби — и въпреки рисковете, те решиха да продължат да играят ролите на Робин и Мариан.

— И така, какво ще правим с баща ти? — попита Челси.

— Искам да се отърва от него — отвърна Ели. — Той причинява само болка на майка ми. Но...

— Но какво?

— Но тя твърди, че още го обича.

При тези думи двамата се спогледаха. Те знаеха, че се обичат, но също така се харесваха един друг. Как бе възможно някой да обича и да харесва Лесли Харкорт?

— Искам да осигуря на майка ми това, което заслужава, а то е много — рече Ели.

— Мел Гибсън ли? — попита Челси съвсем сериозно. Ранди им бе споделила веднъж, че това, което истински ѝ е липсвало в живота, е Мел Гибсън, защото той бил невероятен баща и съпруг.

— Не — рече Ели. — Искам да има истински човек, а не илюзия.

За миг те се спогледаха смутени. Момчето възнамеряваше да открие решението на проблема чрез компютъра, все пак бе вероятно, отколкото да чакат Лесли Харкорт да се поправи, да си седи вкъщи и да работи в гаража.

— Това може да разреши единствено любовният експерт — рече Челси и Ели кимна. Така те наричаха майката на Ели, защото тя непрекъснато четеше любовни романи. След като прочетеше поредния роман, тя накратко разказваше съдържанието на Ели, а той вкарваше информацията в компютъра и правеше графики и таблици. Можеше да прави много сложни изчисления, например водеше статистика, че осемнайсет процента от романите са средновековни. Също така можеше да групира сюжети им спрямо различни критерии, като например в колко от тях има камини и корабокрушения, в колко

главните крои са били наранявани жестоко от жени (които впоследствие се оказват много зли) и затова са женомразци. Ели намираще тези глупости за много забавни, ала майка му повтаряше, че любовта е вълшебство, истинско чудо.

И така Челси и Ели поискаха съвет от Ранди, като ѝ казаха, че съпругът на по-голямата сестра на Челси има връзка с някакво момиче, което иска да се омъжи за него. Той обаче не желае това, ала и не иска да скъса с нея.

— Аха — рече Ранди. — Точно в момента чета книга, в която се разказва почти същото.

Ели се обърна към Челси. Погледът му казваше: „Бях сигурен, че ще с чела подобна книга.“

— Любовницата се опитва да ги разведе. И така тя му казва, че носи неговото дете. Ала планът не успява и съпругът се връща при жена си, която през това време е спасена и излекувана от висок, тъмнокос и красив мъж и така главният герой остава и без двете жени. — За кратък миг Ранди се загледа замечтано в далечината. — Както и да е, така става в романите, но се опасявам, че в реалния живот е доста по-различно. И много жалко, разбира се. Съжалявам, Челси, но не мога да ти помогна, виждаш, че самата аз не мога да се оправям с мъжете.

Двете деца не я попитаха повече. След няколко дни проучване изпратиха на бащата на Ели писмо е подписа на известен лекар, в което се твърдеше, че госпожица Хедър Олбрайт е бременна от него и че той трябва да плаща сметките. Това за сметките бе идея на Челси, тъй като тя бе убедена, че всички сметки на тази земя трябва да се плащат от бащите.

Ала за съжаление не стана така, както бяха планирали. Когато Лесли Харкорт се изправил срещу любовницата си и я заставил да му каже истината, младата жена примигнала уплашено, свлякла се на земята и му казала, че наистина е бременна от него. Според това, което бяха разследвали по-късно, Хедър заплашила Лесли, че ще го съди и ще му вземе всичко, което има, ако не се разведе с Ранди и се ожени за нея.

Състрадателна както винаги, Ранди казала, че всички те трябвало да мислят за нероденото бебе, че тя и Ели щели да се оправят и, разбира се, дала на Лесли развод. Лесли заявил, че нещата ще се ускорят и ще се наредят по-добре, ако плаща само половината от

съдебните разходи и минимална издръжка на Ели, докато навърши осемнайсет. Той проявил огромна щедрост, като позволил на Ранди да запази къщата, като че ли бе допринесъл нещо за нея, и естествено, оставил на Ранди да изплаща ипотеката.

Когато бурята утихна, Челси и Ели бяха толкова шокирани от това, което бяха причинили, също така и ужасно изплашени, за да кажат истината — но ако Хедър беше бременна, те не бяха излъгали. Седмица по-късно бащата на Ели се ожени за Хедър, тя направи спонтанен аборт и не се появи бебе на бял свят.

Ели се притесняваше, че майка му ще се срине при тези новини, ала вместо това тя се засмя:

— Представи си само. Въпреки всичко хитрата Хедър се сдоби с бебе, независимо че все още не го осъзнава.

Ели не попита майка си какво има предвид с тази забележка, ала поне бе щастлив, че тя не е наранена и съсипана от развода.

Точно в този момент Ели забеляза колата на баща си да се отдалечава и несъмнено се досети за причината за посещението му. Доста се бе помолил да му се опрости издръжката на Ели. Лесли Харкорт печелеше около седемдесет и пет хиляди годишно като търговец на коли — можеше да продаде и най-голямата браква, при това изгодно. А майка му едва докарваше двайсет хиляди като медицинска сестра. Според нея работата ѝ бе да преоблича очарователни старци.

— Да не забравяме за подлогите, разбира се. Също така държа ръцете на пациентите и ги карам да се чувстват по-добре. За съжаление за тази работа се плаща малко. Ели, съкровище, единствената ми мечта е да стана частна медицинска сестра на някой много богат и мил стар човечец, който да иска малко повече от това да гледа телевизия и да яде пуканки по цял ден.

Ели ѝ бе напомнил, че почти всички героини от романите ѝ са собственички на големи корпорации, при това са около двайсетгодишни, или пък работят като сервитьорки и учат право вечерно. Ранди се бе засмяла.

— Ако всички жени бяха като тях, кой щеше да купува любовните романи?

Ели се съгласи, че това твърдение е много добро. Майка му имаше необикновената способност да стига до същността на нещата.

— Какво искаше този път? — попита Ели още щом влезе в къщата и видя майка си.

За миг Ранди се намръщи, ядосана, че той е разбрал за баща си. Като избягваше погледа му, рече:

— Нищо особено.

При тези думи го побиха тръпки.

— Колко му даде? — попита Ели.

Ранди погледна нагоре.

— Много добре знаеш, че ако реша, ще намеря чека. Колко му даде?

— Не мислиш ли, че прекаляваш? Аз изкарвам парите...

Ели набързо пресметна. Винаги знаеше колко точно пари има майка му — тя нямаше спестявания — и колко има в чантата си.

— Двеста долара — рече той. — Дала си му чек за двеста долара. — Толкова можеше да си позволи, като се има предвид, че трябва да отделя за ипотеката и за храна.

Ранди стисна устни и не промълви и дума. Ели знаеше, че както винаги е отгатнал. По-късно щеше да се похвали на Челси.

Ели тихо изрече някакво проклятие.

— Ели! — рече Ранди възмутено. — Не ти позволявам да наричаш баща си с такива думи. — Чертите на лицето ѝ се смекчиха. — Скъпи, прекалено млад си, за да бъдеш толкова циничен. Трябва да вярваш в хората. Притеснявам се, че когато баща ти ни напусна, ти много се травмизира и сега не можеш да усетиш мъжка закрила. Знам, че криеш истинските си чувства: сигурна съм, че той много ти липсва.

Ели се държеше като възрастен, погледна я и рече:

— Мисля, че пак си прекалила с телевизионните програми. Не ми липсва. Така и не го видях, докато бе женен за теб. Баща ми е егоцентрично и отвратително копеле.

И двамата стиснаха устни.

— Дали това е истина или не, няма никакво значение. Той е твой баща.

Ели не трепна и не промени изражението си.

— Прекалено е да се надявам, че си му изневерила и истинският ми баща е крал на малка, но изключително богата европейска държава.

Както винаги при подобни забележки Ранди грейваше и започваше да се смее. Не можеше да се сърди дълго на сина си, както не можеше да устои на хленченето и молбите на бившия си съпруг. Знаеше, че Ели може да я намрази, ако му признае, че той и баща му много си приличат. И двамата следваха целите си, като се втурваха, без да се замислят, и не позволяваха на нищо да ги спре.

Не, Ели едва ли би харесал това сравнение.

Той бе толкова ядосан, че баща му отново е успял да я убеди да не ѝ плаща издръжката. Остана безмълвен, толкова го болеше, че не можеше да стои и да гледа майка си, затова се обърна и отиде в стаята си. Баща му не беше плащал издръжката вече шести месец. Вместо да бъде съвестен родител, той бе дошъл при Ранди, пролял бе няколко крокодилски сълзи, като се е оплаквал, че е разорен, сигурен, че тя ще му даде пари. Ели познаваше баща си — той обожаваше да изпробва способностите си на търговец, да продава при всяка възможност. Да разбере дали Ранди ще се върже и дали ще изкопчи някой друг долар бе много добро упражнение за работата му.

Истината — горчивата истина, която Ранди не знаеше — бе, че Лесли съвсем наскоро си бе купил мерцедес за шейсет хиляди и вноските за колата го ограничаваха финансово. (Ели и Челси успяха да проникнат в банковите системи, да проучат кредитите, които се отпускат, и строго секретната информация за клиентите.)

Ели остана половин час в стаята си, обикаляше напред-назад и проклинаше коварния си баща. После забеляза майка си отвън при розите, върна се във всекидневната и се обади на мъжа, който му беше баща.

Ели не си губи времето с поздравии:

— Ако не ми платиш издръжката за три месеца до дваисет и четири часа, а за другите три месеца в срок от трийсет дни, ще ти гръмна новата кола. — След тези думи затвори.

След дваисет и четири часа Лесли почука на вратата на къщата им с парите. Ели стоеше зад майка си и слушаше дългата и сладникава история на баща си за това, че на света имало много добри хора и трябва да им се вярва, а не да таиш омраза към тях.

Ели постоя така известно време, после погледна баща си, който бързо си тръгна, след като рече на Ранди, че за останалите три месеца

ще плати след трийсет дни. Момчето едва не му извика, че след месец ще трябва да плаща за четири издръжки.

Когато Лесли си тръгна, Ранди се обърна към сина си и му се усмихна:

— Виждаш ли, Ели, трябва да имаш доверие на хората. Казах ли ти, че баща ти ще се поправи! Сега къде ще отидем да вечеряме?

След десет минути Ели разговаряше по телефона с Челси:

— Не мога да отида в Принстън — рече той тихо. — Не мога да оставя майка ми така, без да има кой да се грижи за нея.

Челси не се поколеба:

— Идвай веднага! Среща в Шеруудската гора.

ТРЕТА ГЛАВА

— И какво ще правим? — прошепна Челси. Те се люлееха в градината на имението на родителите ѝ, което надхвърляше двайсет акра. Мястото бе разкошно и се намираше в сърцето на Денвър. Бащата на Челси бе купил четири къщи, бе разрушил три от тях, за да осигури повече място. Не че сега бе тук, за да се наслади на прекрасната земя, но той изразяваше радостта си, като се хвалеше пред хората, че притежава двайсет акра в Денвър.

— Не знам — отвърна. Ели. — Не мога да я оставя сама. Сигурен съм. Тя щеше да е дала всичко на баща ми, ако не съм аз да я защитавам.

Челси не се и съмняваше, след като той ѝ бе разказал за случилото се преди малко. И това не бе единственият път, когато Лесли Харкорт се бе опитал да се възползва от сладката си бивша женичка.

— Искаше ми се да... — Тя не довърши думите си. Изправи се и погледна Ели, който бе навел глава. Челси се замисли от какво се отказва той, ако не замине за Принстън. Знаеше много добре, че приятелят ѝ ненавижда самата мисъл за гимназията.

— Искаше ми се да можехме да ѝ намерим мъж.

Ели изсумтя:

— Пробвахме, не помниш ли? Тя харесва мъже като баща ми, тези, които според нея се „нуждаят“ от нея. Разбира се, те имат нужда от парите ѝ и да им прощава всяко провинение.

— Знам, но няма ли да е хубаво, ако направим така, че някой от любовните ѝ романи да се случи в действителност. Тя обожаваше тези истории. Да направим така, че да срещне висок, тъмнокос милиардер и той да...

— Милиардер ли?

— Ами да — рече тя сериозно. — Баща ми казва, че в момента е такава инфлация, че един милионер — дори мултимилионер — не е нищо особено.

Понякога Ели така се впечатляваше от факта как двамата гледат на парите. За него и майка му двеста долара бяха златна мина, а фризьорката на Челси взимаше триста долара за едно подстригване.

Челси се усмихна.

— Едва ли познаваш милиардер, който да не е женен, нали?

Тя се шегуваше, ала Ели не се засмя, а рече:

— Всъщност да. Той... ми е най-добрият приятел. Ти си най-добрата приятелка, разбира се.

При тези признания Челси стоеше като замаяна. Едно от качествата, които харесваше в Ели, бе способността му да я изненадва. Независимо че толкова добре го познаваше, все ѝ се струваше, че не е достатъчно.

— И къде срещна милиардер, при това как ти стана най-добрият приятел?

Ели само я гледаше, без да говори. Изражението му бе такова, че едва ли щеше да измъкне нещо от него.

След два дни той ѝ се обади да ѝ каже, че ще се срещнат в Шеруудската гора, както наричаха градината на баща ѝ, а Челси никога през живота си не бе виждала такъв пламък в очите му. Направо си помисли, че има треска.

— Какво се е случило? — прошепна тя разтревожена.

Когато ѝ подаде вестника, ръката му трепереше. Нямаше представа какво се е случило и какво да очаква, затова Челси прочете статията и не разбра абсолютно нищо. Пишеше за Франклин Тагърт, един от директорите на „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайсиз“, който претърпял малка злополука и си счупил дясната ръка на две места. Тъй като предпочел да се усамоти в хижата си в Скалистите планини, докато му оздравее ръката, отложил няколко срещи и подписване на договори.

Челси погледна Ели в недоумение:

— И какво?

— Той е моят приятел — рече момчето, а Челси усети такова страхопочитание в гласа му, че чак изпита болезнена ревност.

— Твоят милиардер! — попита надменно тя.

Ели не забеляза странната ѝ реакция. Започна да пристъпва напред-назад.

— Беше твоя идея — напомни й. — Понякога, Челси, забравям, че и ти си жена като майка ми.

На нея никак не й се понрави това твърдение.

— Не ме ли посъветва да й намеря съпруг, богат мъж, който да се грижи за нея? Ала как да бъда сигурен, че някой мъж й мисли доброто? Ами ако заради парите не е способен да изпитва любов?

Челси вдигна вежди. Никога преди не бе виждала Ели такъв.

— Основният проблем е как да представя майка ми на един богат мъж. Тя е медицинска сестра, в двайсет и един процента от романите, които чете, винаги главният герой или героиня не се чувства добре и има нужда от лекарска помощ, разбира се, и истинската любов „помага на лечението“. И така това, че е медицинска сестра, може да улесни запознанството й с богат и ранен мъж; но нали работи в обществена болница, богатите си имат частни лекари и сестри.

— Разбирам. Сега се опитваш да уредиш майка ти да се грижи за този мъж. Но, Ели — рече нежно тя, — как ще го накараш да наеме майка ти? И откъде знаеш, че освен че е богат, е и добър? Как можеш да си сигурен, че ако двамата се срещнат, ще се влюбят един в друг? Все си мисля, че любовта се дължи на някакви физически вибрации. — Беше чела последното някъде и сега разбираше какво си говорят тъпите й сестри.

Ели вдигна вежди.

— Как е възможно някой мъж да не се влюби в майка ми? Проблемът ми беше да държа мъжете далеч от нея, а не обратното.

Челси бе достатъчно разумна, за да не спори с него. Бе невъзможно да накараш Ели да мисли за майка си като за нормално човешко същество. Той я смяташе за светица.

— Тогава как... — Тя се поколеба и се усмихна. — Робин и Мариан, нали?

— Да. Мисля, че господин Тагърт е сам в хижата. Ще открием къде е, ще напишем писмо на майка ми, че я наема, ще й дадем упътвания и тя ще отиде в планината. Двамата ще се влюбят и той ще се грижи за нея. Той е подходящият мъж за нея.

Челси примигна от изненада:

— Подходящият... мъж? — Ели не възнамеряваше да й каже нищо повече, ала тя знаеше как да му въздейства:

— Ако не ми кажеш откъде познаваш този мъж, няма да ти помогна. Няма да направя нищо.

Ели бе сигурен, че тя блъфира. Момичето бе прекалено любопитно, за да не участва в проектите му, и все пак той искаше да сподели как се бе срещнал с Франк Тагърт.

— Спомняш ли си преди две години, когато изпратиха моя клас да посети „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайсиз“?

Тя не си спомняше, но въпреки това кимна.

— Аз не смятах да отида, но в последния момент реших, че може и да е интересно, така че отидох. — След това Ели започна невероятната си история.

И така той отишъл на това пътуване с учебна цел с едничката мисъл да открадне фирмени листове и бланки. В колекцията му нямало такива от „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайсиз“ и той решил да се снабди за всеки случай.

Стоял си сам, отегчен до смърт. Секретарката ги гледала отвисоко и питала децата, дали искат да си играят с кламерите. Ели забелязал отсреща някакъв мъж, който се бил подпрял на бюрото си и разговарял по телефона. Бил облечен с дънкова риза, дънки и каубойски ботуши; досущ като някакъв портиер, ала според Ели той вдъхвал респект и притежавал голяма власт.

Той се приближил мълчаливо, застанал зад него и подслушал разговора. За кратко време осъзнал, че мъжът урежда сделка за няколко милиона. Когато споменавал „пет и двайсет“, всъщност е имал предвид пет милиона и двайсет милиона. Долара.

Когато мъжът затворил телефона, Ели се опитал да си тръгне.

— Чу ли това, което ти трябваше, хлапе?

Той замръзнал, не можел да си поеме дъх. Не можел да повярва, че мъжът е знаел за присъствието му. Повечето възрастни въобще не обръщат внимание на децата. Как този мъж го е забелязал?

— Явно си голям страхливец, щом не можеш да се изправиш лице в лице с мен.

Ели мигновено се обърнал и се приближил към мъжа.

— Разкажи ми какво чу.

Тъй като повечето възрастни си мислеха, че децата чуват само това, което те позволят, Ели обикновено лъжеше. Ала този път не излъга. Той повтори всичко: числа, имена, места.

Върху лицето на мъжа имаше едва забележима промяна, когато погледна момчето.

— Видях те да тършуваш из кабинета. Какво търсиш?

Ели пое дълбоко въздух. Двамата с Челси никога не бяха споделяли с възрастни, че имат колекция на фирмени писма и бланки. Но той призна истината на този мъж.

— Нали си наясно, че това, което правите, е незаконно? — рече мъжът и не го изпускаше от поглед.

Ели го погледна и отвърна:

— Да, господине, знаем. Но ние ги използваме, за да защитим наранените хора и да накажем други, които не поемат отговорностите си. Написали сме толкова много писма на бащи, които не си плащат издръжките.

Мъжът вдигна вежди. Изучаваше Ели за известно време и после се обърна към минаващата секретарка:

— Запиши адреса на този младеж и му изпрати пълен комплект от канцеларските материали на фирмата ни. Да бъдат с надписи от Мейн, Колорадо и Вашингтон. — Той се обърна към Ели. — Обади се и в международните ни канцеларии. Лондон, Кайро, въобще всички.

— Да, господин Тагърт — рече секретарката, като гледаше учудено Ели. Всички служители се ужасяваха от Франк Тагърт и й се струваше невероятно, че това дете най-накрая бе успяло да привлече вниманието на този демон.

Когато Ели превъзмогна огромния си шок, успя да произнесе:

— Благодаря.

Франк подаде ръка на момчето:

— Казвам се Франклин Тагърт. Ела да ме видиш, когато завършиш университета. Ще ти намеря работа.

Ели попита с прегракнал глас:

— Какво трябва да уча?

— С твоя ум можеш да учиш каквото си поискаш — отвърна му Франк, стана от бюрото, обърна се и изчезна за секунди.

За кратък миг Ели остана като вцепенен: осъзна, че в този момент с тези думи бъдещето му е предопределено. Знаеше накъде е тръгнал и точно как да стигне. И за пръв път в живота си имаше идол.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— И какво стана после? — попита Челси.

— Изпрати ми фирмените пликове и бланки — ти си ги виждала, — аз му благодарих с писмо и той ми отговори. И така станахме приятели.

Една част от Челси искаше да крещи, защото това мълчание за нея бе предателство. Две години! Пазил е тази тайна от две години. Знаеше, че няма смисъл да се кара с Ели. Той си имаше тайни, когато си поиска, и никой не бе в състояние да промени това.

— Значи искаш майка ти да се омъжи за този човек. И защо тази идея ти хрумна едва сега? — Искаше думите ѝ да са злобни, за да му го върне. Знаеше отговора на този въпрос. Досега Ели бе искал прекрасната си майка за себе си. Очите ѝ се разшириха. Ако Ели бе решил да прехвърли грижите за майка си на този мъж, то той трябва да...

— Наистина ли го харесваш толкова много?

— Той ми е като баща — рече нежно Ели.

— Разказвал ли си му за мен?

Челси се успокои, когато той веднага изстреля:

— Разбира се.

— Добре тогава. Как ще ги съберем? Къде се намира хижата му? — Тя нямаше нужда да пита как ще отведат майка му в планината. Единственото, което трябваше да направят, бе да напишат писмо от името на „Монтгомъри-Тагърт Ентърпрайзиз“, в което да ѝ предлагат работа.

— Не знам — отвърна Ели. — Но съм убеден, че все ще измислим нещо.

След три седмици Челси бе готова да се откаже.

— Ели — рече тя развълнувано. — Трябва да се откажем. Не можем да го открием.

Ели стисна зъби, беше отчаян. От три седмици изпращаха факсове, пишеха, че е жизненоважно да разберат къде се намира

Франк Тагърт. Но хората или не знаеха къде е, или не искаха да кажат.

— Просто не знам какво друго можем да направим — рече Челси. — Наближава Коледа и става все по-студено в планините. Съвсем скоро ще си тръгне оттам и майка ти никога няма да го срещне.

През първата седмица Челси го бе попитала защо просто не представи майка си на господин Тагърт. Ели я бе погледнал така, сякаш с побъркана.

— И двамата ще се държат любезно заради мен. Иначе какво общо ще имат помежду си. Нищо ли не си разбрала от любовните романи на майка ми?

Досега бяха пробвали всичко и все още не бяха запознали майка му с господин Тагърт.

— Има само едно нещо, което още не сме пробвали — каза Челси замислено.

Ели бе хванал главата си с ръце, отчаян и сломен.

— Няма нищо. Пробвахме всичко.

Все още не сме опитали с истината. Той се обърна към нея:

— Каква истина?

— Родителите ми направо бяха вманиачени в желанието да омъжат сестра ми. Майка ми каза на сестра ми, че тя пропилява шансовете си, защото остарява. Наближаваше трийсетте. Така че, ако господин Тагърт е на четирийсет, семейството му ще гори от желание да го ожени.

Ели я погледна в недоумение.

— Да си уредим среща с някого от братята му и да му кажем, че сме намерили подходяща жена за господин Тагърт. Да видим дали ще ни помогне.

Ели не отговори и Челси се намръщи.

— Поне си струва да се опита, нали? Хайде де, престани да се цупиш, а ми кажи имената на братята му, които живеят в Денвър.

— Майкъл — отвърна той. — Майкъл Тагърт. — Добре, да си уговорим среща.

След кратък миг колебание момчето се обърна към клавиатурата си и каза:

— Точно така, да пробваме.

ПЕТА ГЛАВА

Майкъл Тагърт изгледа секретарката си Кети, която седеше на вратата с дяволита усмивка.

— Спомняш ли си писмото от господин Елая Джей Харкорт, който искаше среща днес?

Майк се намръщи и кимна. Трябваше да обядва с жена си след половин час, а изражението на Кети сякаш му казваше, че ще има някои промени в графика.

— Да?

— Довел е секретарката си... — рече Кети и се усмихна.

Майк не проумяваше защо някакъв мъж и неговата секретарка могат така да я забавляват, но когато Кети застана встрани, Майк видя две хлапета на около дванайсет. Момчето бе високо, слабо, с огромни очила, а очите му бяха толкова проникателни, че приличаше на ястреб. Един поглед върху момичето и Майк си представи каква красавица ще бъде тя, като порасне, освен това си личеше, че е много богата.

„Нямам време за такива шеги“ — помисли си Майк и се зачуди кой е пуснал тези деца тук. Безмълвно им посочи да се настанят.

— По всичко личи, че сте зает, уверявам ви, че ние също, така че няма да ви губим времето, а ще започнем по същество — рече Ели.

Майк прикри усмивката си. Момчето се държеше като зрял човек и определено му напомняше на някого, ала не можеше да се сети на кого.

— Искам майка ми да се ожени за брат ви.

— О, разбирам — рече Майк и се облегна на стола си. — И кой по-точно от братята ми?

— Най-големия — Франк.

Майк щеше да падне от стола си.

— Франк? — прошепна. Големият му брат бе истински демон, тиранин, студен като лед. — Франк ли? Искаш майка ти да се омъжи за Франк? — Той се наведе напред. — Каж ми, момче, защо си убеден, че майка ти е подходящата жена?

При тези думи Ели се изправи, лицето му бе почервенияло от яд:

— Господин Тагърт е много добър мъж, а също така не може да кажете и дума против майка ми!

Момичето сложи ръка на рамото му и момчето веднага седна. Ала се извърна встрани и повече не погледна Майк.

— Може би аз трябва да обясня — рече момичето и се представи.

Майк бе впечатлен от начина, по който момичето набързо разказа тяхната история, предложението на Ели за Принстън, нежеланието му да изостави майка си. Докато говореше, той не откъсваше поглед от Ели, като се опитваше да си обясни всичко. И така, момчето искаше милиардер да се грижи за майка му. Амбициозно дете, не можеше да се отрече!

Нещо в Майк се преобърна, когато чу Ели да казва:

— Не му казвай това. Той не харесва брат си.

— Какво да не ми казва? — настоя Майк. — Аз обичам брат си. Просто понякога е трудно да се общува с него. Сигурен ли си, че имаш предвид Франк Тагърт? Да не би да си допуснал грешка?

При тези думи Ели извади плик от вътрешния джоб на якето си. Майк веднага разпозна личната кореспонденция на Франк. Тяхното семейство разграничаваше личната от бизнеспочтата. Всички от фамилията винаги се шегуваха с Франк, че не пише на никого освен на семейството си. Напоследък се носеше слух, че дори и на жените изпращал писма от името на фирмата.

И така, брат му бе изпратил писмо на това момче и по надписа на листа се познаваше личната му поща.

— Може ли да видя? — попита Майк и протегна ръка. Ели понечи да прибере плика в джоба си.

— Покажи му го — настоя Челси. — Важно е.

Ели неохотно му подаде писмото.

Майк бавно извади листа от плика и го прочете. Беше написано на ръка, а не напечатано. Доколкото знаеше, Франк не бе писал, откакто завърши университета.

Скъпи Ели,

Толкова се зарадвах, когато получих писмото ти. Новите ти теории относно изкуствения интелект са гениални. Да, непременно ще наема някого да поразпита какво са открили досега.

Жената на един от братята ми си родиха бебе, момиченце, бузките му са червени като домати, открих ѝ сметка в банката, ала не съм казал на никого.

Радвам се, че подаръкът за рождения ден ти е харесал. Аз обещавам да нося копчетата за ръкавели, които ми изпрати, когато се срещна с президента.

Как са Челси и майка ти? Непременно ми кажи, ако баща ти отново откаже да ти плати издръжката. Познавах юристи, също така и гангстери. Всеки баща, които не се отнася добре със син като теб, заслужава да си научи добре урока.

С много любов от истинския ти приятел,
Франк

Майк трябваше да прочете писмото три пъти и дори и след това не бе сигурен, че то е от Франк. Когато на някого от братята му се родеше дете, Франки винаги казваше:

— Няма ли да спрете най-накрая?

А тук заявяваше, че новороденото на брат му има бузки като домати — което си беше истина.

Майк внимателно сгъна листа и го пхна в плика. Ели за малко да го сграбчи от ръцете му.

— Ели искаше майка му да срещне Франк Тагърт на място, където социалното и материалното положение няма да имат значение — поясни Челси. — Тя е медицинска сестра и ние си помислихме, че тя би могла да отиде в планинската хижа, където е отседнал господин Тагърт, ала не можахме да я открием.

Майк се затрудни да разбере същността на казаното. Той погледна часовника си и подхвърли:

— Имам среща с жена си след десет минути, за да обядваме. Искате ли да дойдете с мен?

След около час с помощта на съпругата му Саманта Майк най-накрая разбра цялата история. И което бе по-важно — сети се на кого му напомня Ели. Той приличаше изцяло на Франк: хладно държание, проницателни очи, гениален ум, завладяваща личност.

Докато ги слушаше, Майк се почувства наранен и ядосан, че големият му брат обичаше непознато дете, но това поне бе доказателство, че е способен да обича. Би могъл да обича.

— Мисля, че това е много романтично — рече Саманта.

— Смятам, че горката жена ще се ужаси, когато срещне Франк — промърмори Майк, ала млъкна, защото Саманта го срита под масата.

— И така, как да организираме това? — попита Саманта. — Какъв размер носи майка ти?

— Дванайсет, тя е дребничка — отвърна Челси. — Всъщност е ниска и д... — Нямаше нужда да се обръща, за да усети погледа на Ели. Той не бе говорил много, държеше се някак враждебно към Майк. — Тя е, а-а-а, закръглена — довърши Челси.

— Разбирам. — Саманта извади малък бележник от чантата си.

— Защо размерът на дрехи е толкова важен? — попита Майк.

Челси и Саманта го погледнаха така, сякаш е малоумен.

— Как да отиде в хижата — по дънки и риза ли? Челси, хайде да отидем да купим нещо от кашмир?

— Кашмир ли?! — едновременно изкрещяха Ели и Майк и като че ли това ги сближи: мъжете против жените.

Саманта не обърна никакво внимание на съпруга си.

— Майк, ти напиши писмо на госпожа Харкорт...

— Стоуи — поправи я Ели. — Сегашната съпруга на баща ми искаше майка ми да си върне моминското име и тя го направи.

При тези думи Саманта изгледа уплашено и загрижено съпруга си. Той знаеше, че няма връщане назад. Защото отсега нататък всичко, което Ели и Челси поискаха, щяха да получат.

ШЕСТА ГЛАВА

Ранди слезе от коня си и се запъти към хижата. Беше в добро настроение. През последните няколко дни се бяха случили толкова много неща, че тя нямаше време дори да ги обмисли. Вчера бе дошъл някакъв мъж в болницата и я бе попитал дали ще приеме малко извънредна работа, да се грижи за някакъв пациент от днес сутринта за около две седмици. Отначало мислеше да откаже, да се оправдае, че от болницата няма да ѝ дадат почивни дни, ала се оказа, че отпуската ѝ вече е уредена от шефа на персонала, когото тя дори не бе виждала досега.

После рече на мъжа, че не може да приеме, защото има син, за когото трябва да се грижи и не може да го остави сам. В този момент я потърсиха по телефона и Ели я умоляваше да го пусне със семейството на Челси на страхотно пътуване с яхта. Може би в друг случай щеше да възрази, но сега не можа да му откаже.

Когато затвори телефона, мъжът все още я чакаше.

— Само за две седмици — рече тя, — после трябва да се връщам.

Когато се съгласи, мъжът ѝ каза, че пациентът ѝ се намира в хижа в Скалистите планини и единственият начин да се стигне дотам е с хеликоптер или с кон. Тъй като не ѝ се понрави идеята да я свалят от хеликоптера с някакво въже, реши да отиде с кон.

Рано на следващата сутрин тя прегърна и целуна Ели, сякаш щеше да се върне след година, качи се в колата си и кара около петдесетина километра в планината. Възрастен човек на име Сенди я чакаше, готов да я изпроводи до хижата. Той имаше два оседлани коня и три мулета, натоварени с провизии.

Яздиха цял ден и Ранди бе сигурна, че ще я заболи гърлото, защото въздухът беше чист, но хладен и с височината ставаше все по-студено. Беше край на есента и снегът съвсем скоро щеше да покрие планините.

Когато наближиха хижата невероятна сграда от дърво и камък, тя си помисли, че сигурно това място е най-безлюдното и усамотено на света. Нямаше никакви жици и кабели наоколо, нямаше пътища, никаква връзка с външния свят.

— Отдалечено кътче, а?

Сенди вдигна очи от мулето, което разтоварваше.

— Франк се е погрижил това място да има всякакви удобства. Има подземно електричество и канализация.

— Какъв човек е той? — попита тя.

Тъй като пътеките бяха много тесни, те нямаха възможност да разговарят по пътя. Всичко, което Ранди знаеше за пациента си, бе, че с със счупена дясна ръка и му е трудно да изпълнява всекидневните си задължения.

Сенди се поколеба за малко, преди да отговори:

— Франк е различен. Затворен е и е малко особняк.

— Свикнала съм с възрастни и странни хора — рече тя усмихната. — През цялото ли време живее тук?

Водачът ѝ се изкикоти:

— През зимата снегът стига до два метра, Франк живее, където си пожелае. Той просто дойде тук, за да... може би да излекува раните си. Франк не говори много. Защо не влезеш вътре и не седнеш? Аз ще разтоваря багажа:

Ранди го послуша с благодарствена усмивка. Тя влезе вътре, седна и веднага заспа. Когато се събуди час по-късно, откри, че Сенди и животните са си тръгнали. Само огромните купчини кутии и торби доказваха, че той е бил тук.

Отначало се разтревожи, защото се оказа съвсем сама на това място, ала след това сви рамене и започна да оглежда, наоколо.

Хижата изглеждаше така, сякаш бе проектирана от компютър или напълно лишен от емоции човек. Беше изключително функционална, L-образна, в единия ъгъл имаше огромна каменна камина, диван и два стола. Може би щяха да са много привлекателни, ако не бяха покрити със здрав тъмносив плат, сякаш не се използваша. На пода нямаше килими, по стените не бяха закачени картини. Имаше само обикновена масичка с лампа. Кухнята се намиреше в другия ъгъл и също бе много функционална. В дъното ѝ имаше две легла, покрити с кафяв брезент. Вратата до тях водеше към баня с тоалетна и душ.

Всичко бе изключително семпло. Чисто и подредено. Нямаше и следа от човешко присъствие.

Ранди се паникьоса за момент, тъй като си помисли, че пациентът ѝ си е събрал багажа и е напуснал хижата. Може би бе тук съвсем сама и не можеше да слезе от планината, освен ако не върви два дни пеша. Ала после забеляза два гардероба зад едно от леглата, абсолютно симетрични и еднакви. В единия бяха подредени мъжки дрехи: панталони от плътна материя, ботуши без следа от кал по тях.

— Охо, ама сме големи чистници! — промърмори тя с усмивка, после се намръщи, защото забеляза, че леглата са много близо едно до друго. Надяваше се старецът да не я сваля като някой хлапак. Достатъчно ѝ бе преживяното в училище.

— Дай ми само една целувчица, скъпа — казваха ѝ беззъби мъже, които протягаха ръце към младото ѝ тяло.

Усмихна се на глупавите си фантазии и отиде в кухнята. Надникна в нея. Видя шест тенджери и тигани. Бяха чисти и идеално подредени. И като че ли не бяха използвани досега.

— Значи не готвиме, нали така, господин Тагърт? — промърмори тя и продължи да тършува. В шкафовете имаше бурканчета с подправки и билки — и те недокоснати.

— Какво, по дяволите, яде този мъж? — чудеше се Ранди.

Когато отвори последния шкаф, си отговори на въпроса. В него имаше микровълнова фурна, а зад вратата на ъгъла имаше и фризер. Беше пълен с полуфабрикати и Ранди се засмя. Изглежда, бе наета, за да готви на липсващия господин Тагърт.

— Горкият човечец! Сигурно умира от глад — развеселена изрече тя.

Разстоянието между леглата я бе притеснило малко, ала щом видя фризера, се успокои.

— И така, Миранда, момиче, не си тук за сексоргия, а да готвиш на самотен и възрастен човек със счупена ръка. Горкичкият. Чудя се къде ли е сега?

Реши да не губи повече време, а да надникне в съдържанието на багажа, който Сенди бе донесъл. В специални контейнери имаше телешко и около дузина пилета. Имаше рибни консерви, брашно, мляко, други консерви и няколко готварски книги. Колкото повече разопаковаше, толкова повече се убеждаваше, че истинската причина,

за да дойде тук, е да готви. Сети се за Ели. Той толкова искаше да пътува с Челси и семейството ѝ до Южна Франция, после до Гърция и Италия с огромна яхта. Едва ли в следващите две седмици щеше да се нуждае от грижите ѝ.

Ранди въздъхна и сложи едно пиле в микровълновата, за да го размрази. Не искаше да мисли, че с всеки изминал ден Ели расте и се нуждае все по-малко от нея.

— Синът ми вече е голям — въздъхна тя, взе пилето и започна да приготвя плънка от кубчета хляб, подправки и лук. — Не се самосъжалявай — каза си. — Не е болка за умирање. Може пък да срещнеш някой мъж, който да се влюби в теб и да си родиш още три деца. — Когато изрече това, тя се засмя. Не бе една от героините в любовните си романи. Не беше поразителна красавица с великолепно тяло, което кара мъжете да въздишат от желание. Болезнената истина бе, че бе съвсем обикновена жена. Ако беше в средновековието, щеше да е изключително красива, ала в днешно време беше модерно да си със скулесто лице. А да си признаеше честно, тя имаше около десетина килограма в повече. Понякога се успокояваше с мисълта, че ако сега беше XVII или XVIII век, художниците можеха да я вземат за модел на Венера — богинята на любовта. Ала сега това не ѝ помагаше, защото най-известните модели тежаха около четирийсет и пет килограма.

Докато Ранди приготвяше вечеря за отсъстващия си пациент, се опита да не мисли колко е самотен животът ѝ, че любимият ѝ син скоро ще я напусне, за да учи, и тя ще остане сама.

След два часа беше запалила огън в каменната камина, пълненото пиле се печеше в неизползваната досега фурна, а на котлона се варяха зеленчуци. Беше натопила няколко горски цветя, които откъсна от поляната пред хижата, и ги сложи на перваза. Мястото започна да прилича на истински дом.

Когато вратата с трясък се отвори и в хижата нахлу някакъв мъж, Ранди едва не изпусна чайника. Мъжът съвсем не беше възрастен. Косата му бе малко прошарена на слепоочията, иначе бе лъскава и черна, а устните му бяха присвити. Беше изключително мъжествен и много привлекателен.

— Коя си ти и какво правиш тук? — попита той.

Тя преглътна уплашено. Определено този мъж бе свикнал да дава заповеди и всички да ги изпълняват.

— Аз съм вашата медицинска сестра — рече тя и кимна към ръката му, която бе гипсирана почти до рамото. — Счупването е било доста сериозно при този гипс и сигурно се затруднявате с домашните си задължения.

Тя заобиколи шкафа и се приближи към него, като не обърна внимание на заплашителното му изражение.

— Миранда Стоуи — рече и нервно се усмихна. — Но вие вече знаете това, нали? Сенди ми каза, че си носите медицинския картон и може би, ако го видя, ще разбера повече за състоянието ви. — Той не промълви и дума и тя се намръщи. — Елате и седнете, вечерята е почти готова и... нека да ви помогна с ботушите.

Той не я изпускаше от поглед, бе загубил ума и дума и не я отблъсна, когато тя нежно го хвана за здравата ръка и го настани на стол до масата. Коленичи пред него и започна да развързва ботушите му, като си мислеше, че в тази хижа щеше да ѝ е много скучно, ако той продължаваше да се държи така.

Когато той се засмя, тя вдигна глава. И Ранди се усмихна, макар че не разбираше каква е причината за смеха му.

— Не мога да отрека, че ти си най-добрата засега — рече той.

— Как така? — попита тя, като си помисли, че това е някакъв виц.

— За теб говоря. Искам да кажа, че съвсем не ми изглеждаш на... как се беше нарекла — медицинска сестра.

Ранди се намръщи.

— Аз съм медицинска сестра.

— Естествено, сладурче. Аз пък съм Вълшебникът от Оз.

Ранди спря да развързва връзките му и се изправи, като го погледна отвисоко.

— И каква точно мислите, че съм? — попита тя тихо.

— С тези пищни форми — рече той и посочи големите ѝ гърди — можеш да бъдеш само едно нещо.

Ранди бе много добра и мила жена. И на мравката път правеше, ала този висок и привлекателен мъж, който сочеше така нагло към гърдите ѝ, я изкара извън релси. Беше заякнала след всичките тези години, през които оправяше легла и местеше пациентите, затова го хвана за раменете и го бутна с всичка сила. Той полетя назад със стола, посегна да се хване за масата, за да не падне, ала дясната му гипсирана

ръка бе от страната на масата, затова не успя да се задържи и се строполи на пода.

Ранди знаеше, че трябва да изчака да види дали е добре, ала вместо това се обърна и се насочи към вратата на хижата.

— Защо... — започна той и я хвана за глезена.

— Разкарайте се! — рече тя и го ритна, ала той не се отказваше и продължаваше да я дърпа. Накрая тя падна върху него, като удари болната му ръка. Бе сигурна, че от удара доста го е заболяло.

Той се извъртя и притисна тялото ѝ към пода.

— Коя си ти и колко искаш?

Ранди объркана го погледна. Той беше на около четирийсет години и тялото му бе в отлична форма.

— За тази работа печеля по четиристотин долара на седмица — рече тя и присви очи. — Имам предвид като медицинска сестра.

— Медицинска сестра — рече той с пренебрежение. — Така ли го наричат вече?

Тя го блъсна силно, ала не можа да се откопчи от хватката му.

— Как ме намери? Симпсън ли ме издаде? Не, едва ли, той не знае. Кой те изпрати? Японците ли?

Ранди престана да се бори.

— Японците ли? Сигурен ли сте, че само ръката ви е пострадала? Май ми се струва, че ви хлопа дъската.

— Ами защо да не са те, не изгаряха от щастие, когато спечелих последната сделка. Но какво да направя — микрочиповете са умряла работа. Трябваше да...

— Господин Тагърт! — прекъсна го тя, тъй като по всичко личеше, че е забравил, че лежи с цялата си тежест върху нея. — Нямам представа за какво говорите. Ще ме пуснете ли най-накрая?

Той я погледна и сякаш цветът на тъмните му очи се измени.

— Не приличаш на жените, с които съм бил, и затова ще ми е много забавно с теб. — Той се ухили дяволито. — Мекото ти тяло ще ми дойде добре. Писна ми от кльошавите модели и актриси.

При тази забележка си го представи в месарския магазин как опипва пилетата, за да прецени дали са меки. Така се ядоса, че го ритна в слабините и той се преви от болка.

— Сега! Господин Тагърт! — рече тя, изправи се и се наведе към него. — Може ли да ми обясните за какво става въпрос?

Той се държеше с една ръка, претърколи се и удари болната си ръка в крака на масата. Сърцето на Ранди за малко да се пръсне.

— Аз съм...

— Какво? — попита тя.

— Милиардер.

— Вие сте... — Не знаеше дали да се смее, или да го ритне отново. — Вие сте... — Въобще нямаше представа за колко пари говори. — Значи сте богат и си мислите, че съм се качила чак тук... да ви взема парите?

Болката бе започнала да отминава и той успя да се стовари върху стола.

— Че защо иначе ще си тук?

— Защото сте поискали медицинска сестра — изстреля тя. — Вие ме наехте.

— Чувал съм тази история и преди.

Тя погледна към него; никога не бе побеснявала така.

— Господин Тагърт, вие може да имате много пари, ала не струвате нищо като човек.

Тя не осъзнаваше какво върши, намираше се в Скалистите планини и не знаеше как да се върне обратно в цивилизацията. Грабна пуловера си от дивана и излезе от хижата.

Тръгна по следите, беше толкова разярена, че не съзнаваше накъде върви.

Дори и Лесли не беше я изкарвал така от равновесие. А този мъж успя. Лесли я лъжеше, манипулираше я при всеки удобен случай, ала никога не го бе обиждала така.

Тя се изкачваше и слизаше по склоновете, без да обръща внимание на залязващото слънце. В един миг бе слънчево и топло, в следващия — черно като в рог и мразовито. Облече пуловера си, ала и това не помогна.

— Ще се върнеш ли вече?

Почти подскочи, когато чу гласа му. Обърна се и едва го забеляза сред дърветата.

— Няма да се върна в хижата — рече тя. — Смятам да си отида в Денвър.

— Да, разбира се. Денвър е в тази посока. — Той посочи противоположния път.

Тя се опита да спаси каквото е останало от наранената ѝ гордост.

— Аз просто исках да... си взема куфара.

— Аха.

— Добре, господин Тагърт — рече тя. — Спечелихте. Въобще не знам къде се намирам и накъде съм тръгнала.

Той се приближи към нея, направи си път през храстите и там, на около стотина метра разстояние, тя видя хижата. Светеше от топлината. Почти усещаше огъня до себе си.

Ала тя тръгна по пътеката за Денвър.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Вкъщи — рече и се препъна в някакъв дънер. Ала успя да запази равновесие и не падна. Продължи да върви.

Той я последва.

— Ще замръзнеш от студ, освен ако мечките не те нападнат.

Тя продължи да върви.

— Нареждам ти да...

Тя спря и го погледна.

— Нямате никакво право да ми нареждате. Въобще, разбирате ли ме? Сега, ако обичате, бихте ли ме оставили на мира? Искам да си отида вкъщи. — За неин ужас гласът ѝ бе изпълнен със страх, бе готова да заплаче всеки момент. Гневът ѝ обикновено минаваше бързо. Независимо какво правеше Лесли, тя не се сърдеше за повече от минута.

Тя се стегна и продължи по пътя.

— Бих ли могъл да те наема като готвачка и икономка? — рече той някъде зад нея.

— Не можете да си го позволите — отвърна тя.

— Така ли? — рече той и тя усети, че е точно зад нея. — Ако си бедна...

— Не съм бедна. Просто имам малко пари. Вие, господин Тагърт, сте бедният. Мислите си, че можете да купите всичко на този свят. Жалък сте.

— И наистина е така, повярвай ми, ти също имаш цена.

— Трябва да сте много самотен, щом мислите така.

— Никога не съм имал свободно време, за да разсъждавам що е самота. Сега, какво бих могъл да ти предложа, за да ми готвиш?

— Това ли искате? — Може пък и да размисли, нямаше да е зле, все пак и тя можеше да върши нещо, което определено да се окаже по-безопасно, отколкото да я изядат мечките.

— Петстотин долара на седмица — рече той.

— Ха!

— Хиляда?

— Ха. Ха. Ха — саркастично се изсмя тя.

— Какво тогава? Какво най-много искаш на света?

— Най-доброто образование, което може да има момчето ми.

— Кембридж — изрече той автоматично.

— Където и да е, но да е най-доброто за сина ми.

— Искаш да поема разходите за четири години в Кембридж, защото си ми готвила една седмица. Говориш за хиляди долари.

— Не четири години. Само първата.

При тези думи Франк се усмихна.

— Ти, жено, си напълно луда — рече той и си тръгна.

Ранди се спря и погледна гърба му.

— Видях горски ягоди там някъде. Мога да ви направя френски палачинки — толкова фини, че ще можете да виждате през тях. Донесла съм прясна сметана, в която ще сложа ягодите и ще ги завия в палачинките. Заешкото задушено, което готвя, се пече цял ден. Слагат се много подправки. Някъде забелязах патици, а сигурно няма да повярвате, ако ви кажа, че мога да готвя патешко с чаени листа.

Франк беше спрял.

— Но вие не сте заинтересуван, нали, господин Милиардер? Вие можете да си изпечете пачките, вкусът им е превъзходен, нали?

Той се обърна към нея.

— А какво ще кажеш за картофите?

— Дребни картопки, печени в жарта, полети с масло и поръсени с магданоз.

Той отново пристъпи към нея. Когато заговори, гласът му бе тих:

— Видях брашно.

— Правя сладки с мед за закуска и пресен хляб за вечеря.

Той направи още една крачка към нея:

— Само първата година, така ли?

— Да — рече тя твърдо, като си представяше колко много ще се хареса на Ели. — Само първата година.

— Добре — рече той, сякаш това бяха най-трудните думи, които изрича.

— Искам го на хартия.

— Естествено. Сега вече ще се връщаме ли в хижата?

— Разбира се. — Ранди мина покрай него с високо вдигната глава, той й проправяше път през храстите.

Докато вървяха един до друг, той се пошегува:

— Слава на Бога, че в готвенето те бива повече, отколкото в ориентирането.

— Слава на Бога, че имате пари да си купите това, което искате.

Ранди не забеляза как се навъси той, тъй като вървеше пред него. Ако трябваше да бъде честен, Франк Тагърт не бе свикнал да бъде заобиколен от жени, които не му се подмазват. Освен че беше привлекателен и много богат, бе забелязал, че е неустоим за жените.

Но, разбира се, никога преди не бе срещал жена като тази. Повечето, с които бе излизал, бяха дългокраки, с идеални форми, красиви кукли, нищо повече. Беше забелязал, че ако се отегчи от някоя от тях, бижутата можеха да пресушат сълзите й мигновено.

За разлика от тях жената пред него имаше възможност да поиска много пари, ала тя не пожела нищо за себе си.

Докато я наблюдаваше как върви към хижата, си помисли за съпруга й. Как е могъл да я пусне сама в планините да се грижи за друг мъж?

Щом влезе в хижата, седна на масата и изпита вълчи глад. Изчака я да затопли яденето и да му го сервира. За себе си Ранди сипа малко и отиде в другия ъгъл на стаята. Седна на пода и започна да се храни, като наблюдаваше огъня.

Страшно възмутен и с огромни усилия, защото бе с една здрава ръка, той вдигна чинията си и се премести при нея. Тъкмо седна на пода, и тя се вдигна и отиде на масата.

— Защо го направи? — попита той крайно възмутен.

— Работничките не се хранят с господин Милиардера.

— Ще престанеш ли да ме наричаш така? Казвам се Франк.

— Знам, господин Тагърт. А как се казвам аз!

По дяволите, наистина не помнеше. Бе сигурен, че се представи, ала като се имаше предвид обстоятелствата, при които го направи, можеше да му се прости.

— Не помня — отвърна той.

— Аз съм госпожица Стоуи — рече тя. — И бях наета като медицинска сестра.

Тя беше зад него на масата, той се извърна, при което се сви от болка, и видя, че тя бе с гръб към него. Толкова много се възмути, че премести чинията си, така че да наблюдава гърба ѝ.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш кой те нае? — попита той. Пилето бе много вкусно и той си помисли, че заради една седмица би се жертвал да изпрати хлапето в колеж — е не чак толкова, но какво да се прави. Щеше да го приспадне от благотворителността.

— Брат ви.

Франк почти се задави.

— Брат ми те е наел? Кой от всичките?

Забеляза как се напрегна.

— Ако питате мен, господин Тагърт — рече тя, — някой ви е погостил доста гаден номер. Наистина ще започна да ви съжалявам, ако всичките ви братя се отнасят враждебно към вас и са способни да се шегуват така подло.

Франк бе сигурен, че всеки един от тях с радост би го изиграл, ала не го сподели с нея.

След забележката ѝ той не проговори повече и се опита да се съсредоточи върху храната. Тази жена едва ли би взела хляба на френския му готвач, ала ястието ѝ ухаеше приятно и порциите бяха големи. В къщата му в Денвър, в апартаментите му в Ню Йорк и Лондон готвачите му сервираха нискокалорични храни.

Тя привърши с храненето и мълчаливо почисти пред себе си, после и пред Франк. Той се облегна на масичката и се загледа в огъня. Не беше пушач, ала когато Ранди му сервира чаша ароматно кафе, му се прииска да си запали цигара.

„И пищна жена в леглото ми“ — както обичаше да казва баща му.

Отпусна се и му се приспа. Наблюдаваше как Ранди се движи из стаята и...

— Какво правиш? — попита той, когато тя започна да забива пирон в стената между двете легла.

— Разделям стаята — отвърна тя. — Или поне се опитвам.

— Уверявам те, госпожице Стоуи, че това не е необходимо. Не възнамерявам да ти досаждам.

— Достатъчно ясен бяхте, когато обсъдихте преди малко... женските ми прелести, нали така му викат? — Тя заби още един гвоздей и закачи някакво одеяло на тях.

Разярен, Франк се изправи.

— Няма нужда да правиш това.

— Не го правя заради вас, а заради себе си. Разбирате ли, господин Милиардер, не ви харесвам. Въобще не ви харесвам и едва ли има някой на света, който да ви харесва. Сега, ако ме извините, ще отида да се изкъпя.

СЕДМА ГЛАВА

Ранди се потопи във ваната. Водата бе толкова гореща, че краката я заболяха, ала имаше нужда от тази топлина, за да сгрее сърцето си. Беше близо до Франк Тагърт, а той беше като айсберг. Ранди се чудеше дали някога през живота си е изпитвал топлота, дали някога е обичал някого. Искаше ѝ се да вярва, че е герой от любовните ѝ романи, който е бил жестоко наранен от някоя безчувствена и жестока жена и зад ледената му обвивка се крие топло и любящо сърце.

За малко да се изсмее. През цялата вечер я бе наблюдавал с подозрение; почти усещаше погледа му в гърба си. Сигурно се бе чудил каква е тя, на кой свят принадлежи. Също като счетоводителите, които отчитат разходите.

— Лесли поне беше по-страстен — прошепна тя и се отпусна във ваната. — Лъжеше страстно, изневеряваше страстно, печелеше пари страстно. — А когато погледнеше в очите на Франк Тагърт, не виждаше и следа от страст. Той никога не би лъгал жена си къде е прекарал нощта, тъй като въобще не се интересуваше дали ще я нарани с изневярата си.

В края на краищата реши, че е по-добре въобще да не мисли за господин Милиардера. Домъчня ѝ за Ели и Челси, чудеше се какво ли правят сега. Щеше ли Ели да се храни добре, ако не беше близо до него? Щеше ли да изключи компютъра си и да си легне, ако не е там, за да му направи забележка? Щеше ли...

По-добре беше да престане да мисли за сина си, защото щеше да се разплаче. Внезапно ѝ хрумна, че този, който бе изиграл тази лоша шега на Франк Тагърт, несъмнено го бе направил и с нея. Очевидно някой си бе помислил, че ако изпрати жена от простолудието да прекара седмица с красив и богат мъж като господин Тагърт, е най-големият майтап.

Излезе от ваната, подсуши се и отвори чантата си, за да извади нощницата си и стария халат. За малко да изпищи от ужас, когато видя съдържанието на чантата. Това не бяха нейните дрехи. Когато видя

етикет „Кристиан Диор“ на красивата розова нощница, щеше да припадне. Облече я и си помисли, че е направена от най-финия египетски памук, бюстието ѝ бе украсено с миниатюрни копринени рози. Нощницата бе в комплект с халат, който бе полупрозрачен и изключително секси. Едва ли Ели можеше да си представи подобно облекло, и то предназначено за готвачка.

Тя бързо мина покрай леглото на Франк Тагърт, вдигна завесата между леглата и започна да рови в куфара за дрехите си.

— Има ли някакъв проблем? — попита той от другата страна на преградата.

— Не, разбира се, че не. Какъв проблем може да има? — Като обезумяла хвърляше дрехите, които виждаше за пръв път. Ако беше 1930 година и известна актриса трябваше да прекара седмица в Скалистите планини, тези дрехи щяха да ѝ свършат прекрасна работа. Що се отнася до Ранди, тя никога през живота си не бе носила кашмир и коприна.

Ранди беше спокойна личност, много рядко избухваше. От време на време ѝ се налагаше да понася измамите и глупостите на Лесли, но това бе всичко.

Откри завесата и навря три кашмирени пуловера в лицето на Франк Тагърт.

— Искам да знам какво става тук? Защо съм тук? Чии са тези дрехи?

Седнал на единия ъгъл на леглото, Франк се бореше с ботушите си.

— Кажи ми, госпожице Стоуи, омъжена ли си?

— Разведена.

— Разбирам. Семейството ми е много голямо и постоянно се сдобива с нови членове, ако разбираш за какво говоря? Предполагам, че са поискали и аз да направя същото.

— Вие... — Изпаднала в шок, Ранди седна на леглото си. — Те са... Искате да кажете, че искат ние да се...

— Да. Или поне предполагам.

— Така предполагате? — Тя едва преглътна. — Аз пък си помислих, че семейството ви ме е изпратило тук, защото е доста забавно да съберат жена като мен и мъж като вас. Може би са решили да се повеселят.

Докато тя обясняваше, Франк се опитваше да развърже ботушите си с една ръка, ала не бе успял дори да ги разхлаби.

Без да се замисля какво прави и с какво е облечена, Ранди клекна пред него и се зае с ботушите му.

— Не че искам да си пъхам носа, където не ми е работа — рече тя, докато свали чорапите му и набързо масажира краката му, както правеше с Ели и преди време с Лесли, — ала се чудя защо са избрали точно мен. С вашата красота и пари може да имате всяка жена.

— Ти си точно техен тип. Изглеждаш доста плодовита.

Тя започна да разкопчава ризата му.

— Как?

— Символ на плодовитост. Майка. Обзалагам се, че синът ти е смисълът на живота ти.

— И какво лошо има в това? — попита тя.

— Абсолютно нищо.

Тя свали ризата му.

— Има ли по-добър живот за една жена, която се посвещава на децата?

— Само едно дете ли имаш?

— Да — отвърна тя тъжно и когато го погледна, като че ли той искаше да ѝ каже: „Знаех си“. — И така, брат ви ме е изпратил тук с надеждата, че аз бих... бих направила, какво бих направила, господин Тагърт?

— Като гледам как си се облякла, мисля, че Майк е измислил всичко това, тъй като Саманта, жена му, прилича на романтична героиня от любовен роман.

— Романтична героиня?

— Да. Единственото, което иска в живота, е да се грижи за Майк и непрекъснато увеличаващия се брой деца.

— Личи си, че не сте чели такива романи. Днешните героини искат кариера, независимост и...

— Съпруг и деца.

— Може би. Станете — нареди му тя и започна да разкопчава панталоните му. Беше събличала толкова много пациенти, че въобще не ѝ правеше впечатление.

— Колко пъти си чела за някой мъж, който казва: „Искам да спя с теб, но не желая да се женя и да създавам семейство?“ — попита той.

— Разбирам, значи такива трябва да бъдат мъжете.

— А може би да не искаш да се жениш и да имаш деца е нещо грешно?

Тя се усмихна хладно и рече:

— Никога не съм срещала мъж като вас, ала ще рискувам: мисля, че не сте женен, никога не сте искали да бъдете, никога няма да бъдете. Нямате деца, а ако имахте, щяхте да ги посещавате с разрешението на съда.

Беше останал само по шорти и тениска. Тялото му бе в превъзходна форма, ала тя не изпитваше нищо към него. Отнасяше се с него като към статуя.

— Какво те кара да си мислиш, че нямам жена? Можех да се ожена няколко пъти. — Ранди бе събудила любопитството му.

— Сигурна съм, че сте имали подобни случаи, ала единствената причина, поради която някоя жена ще се омъжи за вас, са парите ви.

— Моля?

Може би бе малко подло от нейна страна, ала тя искаше, да наруши леденото му спокойствие.

— Не желая да бъда груба, но вие въобще не сте мъжът-мечта.

— И за какви мъже мечтаят жените, госпожице Стоуи?

Тя се усмихна замечтано, оправи леглото му и отвърна:

— Мечтаят за мъж, който да бъде само техен, чийто свят ще бъде свързан с техния. Той може да излиза и работата да му е да решава световни проблеми, всички да си мислят, че е силен и непоколебим, ала когато се прибере вкъщи, да сложи глава в скута на жена си и да ѝ каже, че не би постигнал нищо, ако не е тя. И най-важното, тя знае, че това е самата истина. Той се нуждае от нея.

— А, разбирам. Силен мъж, който е и слаб.

Тя въздъхна.

— Нищо не разбирате. Кажете ми, всичко ли анализирате? Всичко ли записвате в счетоводната книга? — Тя го изгледа студено. — За какво печелите вашите милиарди!

Той си легна.

— Имам много племенници и племеннички и мога да те уверя, че съм си направил завещанието. Ако нещо се случи с мен утре...

— Ако нещо се случи с вас утре, на кого ще липсвате? — попита тя. — Кой ще плаче на погребението ви?

Изведнъж Ранди се почувства ужасно изморена, отиде в своята половина и си легна. Беше по-самотна от всякога. Може би това се дължеше на желанието на Ели да отиде в колеж, или на твърдението на този мъж, че е създадена, за да ражда и да отглежда деца. Когато Ели си тръгне, ще е сама, едва ли някой мъж щеше да дойде на черен кон и да почука на вратата ѝ... Престана да мисли и заспа.

Не знаеше колко дълго е спала, когато я събуди мъжки глас:

— Госпожице Стоуи?

Стресната, тя погледна Франк Тагърт, който бе застанал над нея по бельо, с гипсирана ръка и я гледаше с черните си и сериозни очи. Само слабият огън от камината осветяваше стаята.

Обзалагаше се, че изглежда точно така, когато сключва сделките си за милион долари, и се чудеше какво ли ще иска от нея.

— Да?

— Имам предложение за теб. Нещо като обединение.

Той се изправи, а тя отново се излегна, без да се замисля, че ефирното ѝ облекло позволява да се види всяка извивка на тялото ѝ. Ала като че ли Франк не забелязваше това.

— Обикновено — започна той — такива неща не ми влияят. Семейството ми са ми го казвали и по-грубо. Но може би, когато един мъж наближи четирийсетте и...

— И един милиард — прекъсна го тя.

— Да, ами, идва време, когато започва да мисли за живота и смъртта си.

— Мидас — рече тя и се сети за приказката, в която някакъв мъж превърнал всичко, включително и любимия си син, в злато.

— Да кажем нещо подобно. — Той се поколеба и за пръв път забеляза пищните ѝ гърди. — Независимо какво си мислят другите и аз съм човешко същество.

При тези думи Ранди издърпа одеялото и се зави до врата. Тя не си падаше по флиртовете за една нощ. Всъщност не би чела и любовни романи, в които героините си имат много любовници.

— Господин Тагърт... — започна тя.

Ала той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Въобще не се притеснявай от мен. Не съм изнасилвач.

Тя пусна завивките. Не се възприемаше като жена, която побърква мъжете от страст и те не могат да се контролират.

— Какво се опитвате да ми кажете?

— Опитвам се да те помоля да се омъжиш за мен.

ОСМА ГЛАВА

— Брак? — възкликна тя. — С мен?

— Да — отвърна нервно той. — Разбирам, че си изненадана. Повечето мъже с богатство като моето се женят за високи и руси куклички, които се занимават с коне или с висша мода. Не се женят за ниски, закръглени жени, които не поддържат маникюра си и...

— Разбрах ви. И защо тогава не се ожените за някоя от ездачките, които прекарват живота си в мерене на дрехи? — усмихна се злобно тя.

— Може би както каза, те ще се омъжат само заради парите ми.

— Господин Тагърт — рече тя твърдо. — Не се интересувам нито от парите ви, нито от вас самия.

Той също ѝ се усмихна нагло.

— Сигурен съм, че искаш неща, които могат да се купят с повече пари. Сигурно живееш в къща, чиято ипотека още не си изплатила, обзалагам се, че колата ти е на три години. Бившият ти съпруг плаща ли някаква издръжка? Ти си от жените, които никога не биха дали под съд някого заради дълг. Откога не си си купувала нови дрехи? Със сигурност желаш много неща за сина си.

Това, че той безпогрешно описва живота ѝ, я вбеси.

— Това, че съм бедна, не значи, че съм чумава. И откакто отмениха робството преди няколко години, не ми се налага да се продавам, за да си купя нова кола.

— Какво ще кажеш за бял мерцедес с червен кожен салон?

За малко да се изкикоти.

— Наистина ли, господин Тагърт? Та това е нелепо! Каква е истинската причина да се ожените за мен? Ако все още искате, разбира се.

— Когато реша нещо, не си променям мнението.

— Да, мога да си го представя.

Отново ѝ се усмихна по начин, който я накара да се замисли дали някоя от онези блондинки в живота му е противоречала.

— Животът ми е прекалено идеален — отвърна той. — Дори с започнал да ми доскучава. Всичко е подредено идеално. Прислугата ми е най-добрата и скъпо платената. И косъм няма да намериш на пода във всичките ми къщи и апартаменти. Нещо ме накара да се запитам няма ли да ми е по-приятно, ако имам за съпруга непринудена и обикновена жена. В къщите ми цари пълен ред, в тях има еднакви вещи.

Тя примигна изненадано:

— Еднакви кърпи, еднакви...

— Еднакви дрехи, точно в същите гардероби, подредени по един и същ начин и няма значение къде съм, знам къде се намира всяка една дреха или вещ.

— О, Боже! Голяма скука.

— Но пък полезно.

— И как ще се впиша в целия този ред?

— Както ти казах по-рано, някоя обикновена жена е напълно подходяща за мъж с моето състояние и идеален живот.

— И защо не си вземете няколко жени — посъветва го тя. — Тъкмо ще имате жена във всяка къща. За разнообразие можете да ги подберете според цвета на косата. Разбира се, едва ли ще са естествени.

Този път той леко ѝ се усмихна.

— Ако жените не създаваха толкова проблеми, отдавна да съм женен.

Не можа да потисне смеха си.

— Май започвам да разбирам. Искате да се ожените за мен, защото в живота ви ще настъпи пълен хаос.

— И ще имам деца.

— Деца ли? — попита тя и примигна.

— Да. Семейството ми с многодетно. Има много близнаци. Мисля, че искам деца. — Той погледна встрани. — Когато бях малък, се боях много от каквито и да е отговорности. Като най-голямото дете в семейството знаех, че ще управлявам бизнеса.

— Принцът с короната, така да се каже.

— Да, точно така. За мен винаги най-важното е било да изпълнявам задълженията си. Ала преди две години се запознах с едно момче.

Той замълча и Ранди настоя:

— Момче ли?

— Да, срещнах го в офиса на брат ми, търсваше насам-натам, преструваше се, че играе, ала слушаше и наблюдаваше всичко наоколо. Говорих с него и като че ли видях в него самия себе си.

— И оттогава ви се иска да имате собствени деца, така ли? Нещо като да се клонирате, права ли съм? Да ги направите пълни копия на вас.

— Донякъде. Ала това момче промени живота ми. Накара ме да разбера неща от своя живот. Откакто се срещнахме, си пишем. Станахме... — Той се усмихна. — Станахме приятели.

Ранди се зарадва, че той има поне един приятел на света, ала го съжаляваше, защото не можеше да се ожени и да има син като онова момче.

— Господин Тагърт, едва ли има начин да ви родя сина, който желаете. Моят син е сладко и любящо момче. Той е самата щедрост и любезност. Ще умре от срам, ако знае, че съм ви казала това, но аз го прегръщам всяка вечер и му чета приказки, докато заспи. — Нямаше да му казва, че вместо приказки му чете учебници по физика за напредналите, защото щеше да се развали впечатлението.

Франк се обърна към нея и рече:

— Бих желал моите синове да не приличат чак толкова на мен.

Ранди започна да се убеждава, че този мъж е напълно сериозен. Той беше толкова студен и ѝ предлагаше женитба, без да влага никакви чувства. Също така ѝ говореше за деца. Погледна го за миг и не можа да си представи този мъж обзет от страст. А може би щеше да нареди тази задача да се изпълни от вицепрезидента? Чарлс, жена ми се нуждае от дребна услуга.

— Защо се смееш? — попита той.

— Просто се сетих нещо. — Тя го погледна състрадателно. — Господин Тагърт, разбирам проблема ви и бих искала да ви помогна. Ако зависеше само от мен, може би щях да се замисля, ала ще бъдат замесени и други хора. Синът ми ще страда, ако ние с вас — така, де — имаме деца. Искам те да имат истински баща, а не мога да си ви представя как четете приказки на двегодишно детенце.

Той седеше на леглото и не помръдваше.

— Това като отказ ли да го приемам?

— Да. Не мога да се омъжа за вас.

Той я гледа известно време, после се изправи и мълчаливо си легна.

Ранди седеше в своето легло и се чудеше дали не е сънувала всичко това. Току-що бе отказала да се омъжи за доста заможен човек. Дали не бе глупачка? Сигурно си бе загубила разсъдъка. Ели би могъл да има най-доброто. А тя...

Ранди въздъхна. Би ли могла да се омъжи за човек, който ѝ е предложил само защото иска тя да внесе малко хаос в подредения му живот? Колко весело. Миранда обикаля като луда около хижата и се опитва да намери пътя за Денвър. Миранда е толкова глупава, че не може да разпознае номера, който ѝ скроява безсърдечният милиардер.

Не след дълго заспа.

На следващата сутрин Ранди мълчаливо приготвяше ягодови вафли, а Франк седеше пред камината и четеше данъчната реформа. Не бе обърнал страница от петнайсет минути, така че тя се досети, че той сигурно обмисля нещо.

„Несъмнено аз съм единствената жена, която се е опитал да купи и се е провалил“ — помисли си. Какво ли ще предприеме сега, за да ме спечели? Ще изпрати шоколади на Ели? Едва ли мъж като Франк Тагърт би отделил време, за да открие, че Ели би искал да си купи нов CD-ROM за компютъра и би предпочел това пред всичките шоколади на света.

Докато го наблюдаваше, изпита съжаление към него. От този мъж лъхаше студенина и безчувственост, личеше си, че е много самотен.

Тъкмо приготвяше захарния сироп за ягодите и се чу шум от хеликоптер, Франк скочи, за нейна изненада отвори тайна врата в стената и извади пушка.

— Стой тук — нареди ѝ той.

— Добре — прошепна тя, като се чувстваше като героиня от уестърн.

След няколко мига той се върна; остави пушката, откъдето я бе взел, и се настани на масата.

— Готова ли е закуската?

Тя разбра думите му по движението на устните му, тъй като шумът от хеликоптера го заглушаваше. Може би той не се интересуваше от нищо, ала нейното любопитство бе възбудено. Тя бързо сложи няколко вафли в чинията му, сипа му чаша кафе и излезе навън.

Хеликоптерът беше точно над хижата. Няколко сака вече бяха на земята. Висок рус мъж в черен костюм и с куфарче в ръка се спускаше по въжето. Ранди не можа да потисне усмивката си, представяйки си този тип от Уолстрийт как се появява между дърветата в тази изолирана планина. Когато се приближи още повече, тя избухна в смях, тъй като забеляза, че освен че държеше куфарчето и въжето, се опитваше да яде и ябълка.

Той се приземи точно пред нея. Беше привлекателен: много рус, с много бяла кожа, сините му очи бяха толкова ярки, че блестяха. Ранди забеляза, че куфарчето е закопчано за ръката му с белезници.

— Гладен ли сте? — попита тя, когато той ѝ се усмихна.

— Като вълк. — Той погледна по начин, който я накара да бъде поласкана. Тя му отвърна с топла усмивка.

— Ти си тук с Франк? — попита той.

— Не с него. Наеха ме като негова медицинска сестра, но на шега. Все още съм тук — чакайте малко. Можех да се върна с хеликоптера. — Тя сложи ръка над очите си и видя как хеликоптерът се отдалечава. Ранди се обърна към мъжа.

— Майк. Или Кейн? — попита той.

— Извинете, не разбирам.

— Шегата, която са изиграли на Франк и на вас, е дело или на Майк, или на Кейн. — Когато тя не отговори, той се усмихна и ѝ подаде ръка. — Казвам се Джулиан Уелс. Помощник на Франк. А вие сте?

Ранди сложи ръката си в топлата му длан.

— Миранда Стоуи. Ранди. Аз съм медицинска сестра, въпреки че в последно време работя като готвачка и икономка.

Той я погледна така, че тя се изчерви.

— Ще намеря начин да се разболея и да се възползвам от вашите услуги — изрече той с дрезгав глас.

Може би трябваше да му поясни, че не е от онези жени, ала истината бе, че от неговото възхищение се почувства много добре.

Вчера ѝ направиха предложение за брак, а днес флиртуваха с нея.

Тя силно дръпна ръката си от неговата — успя на втория опит.

— Господин Тагърт е вътре, а аз съм приготвила ягодови вафли за закуска.

— Красавице, ама ти можеш и да готвиш? Няма да ме вземеш за съпруг, нали? Знаех си, колко жалко.

Почувства се като осемнайсетгодишна хлапачка и се засмя.

— Господин Тагърт вече ми предложи. — Ужаси се, че сподели това. — Имам предвид... — не знаеше какво да каже, затова се отправи към хижата, а Джулиан остана като зашеметен от новината. Не можеше да повярва.

Франк не си правеше труда да поздравява, а Джулиан бе свикнал след толкова години, Франк изразяваше благодарността си към него за дългогодишния труд чрез шестцифрената заплата, много премии и привилегии.

Без да си разменят любезности, помощникът отключи куфарчето от ръката си и го подаде на Франк.

— За съжаление — започна Джулиан — казах на пилота да ме вземе след два дни. Мислех си да поостана за известно време и да отида на риболов. Не знаех, че имаш гостенка. Ако не е удобно да остана, мога да тръгна пеш.

Франк нареди:

— Ще спиш на дивана.

— Да, сър — отвърна Джулиан и намигна на Ранди, която му поднасяше горещи вафли.

— Закусвали ли сте, Ранди? — попита Джулиан. Когато тя поклати глава, той каза: — Искате ли да ми правите компания навън? Утрото е прекрасно и не бива да се пропилява.

Усмихната, тя го последва с чиния в ръка. На вратата се обърна и видя, че Франк ги наблюдава.

— Ще затворя, за да не ви притесняваме — рече невинно и остана доволна, когато той се навъси.

Джулиан бе сложил чинията си на някакъв дънер и сваляше сакото и вратовръзката си.

— Алилуя! — рече и разкопча горните копчета на ризата си. — Два дни пълна свобода. — Седна с чинията в скута си и се обърна към

нея: — Щом ще сме заедно два дни, да минем на „ти“. Тук и за теб има място.

Може би не трябваше да го прави, ала се настани до него и топлото ѝ тяло почувства неговото.

— Наистина ли Франк ти предложи да се омъжиш за него?

Ранди едва не се задави.

— Не биваше да ти казвам това. Не мога да си държа устата затворена. Всъщност не бе истинско предложение за брак, а нещо като сделка.

Джулиан вдигна вежди.

— Мога да разбера какво ще спечели той, ала не виждам какво печелиш ти в така наречената сделка. Освен парите, разбира се.

— Деца. Въобразил си е, че двамата с него можем да имаме деца. При тези думи той се засмя.

— Старият Франк е казал това? Добре ли го познаваш?

— Въобще не го познавам. Само знам, че е най-студеният мъж на земята.

— Да. Много хора казват същото, но не го подценявай. И той е човек и изпитва чувства.

— Да, не отричам, че може би изпитва чувства, когато прави пари, но едва ли бих гласувала за него, ако го номинират за любовник на годината.

— Значи си спала с него, така ли?

— Не! — изкрещя тя с пълна уста. — Пази Боже! Аз обичам цветята и романтиката — Боже мой! Какви ги говоря. Господин Уелс, не съм героиня от любовен роман, за чието сърце се борят двама прекрасни мъже. Аз съм жена на средна възраст, с наднормено тегло, самотна майка и съм сигурна, че костюмът на гърба ви струва колкото печеля за цяла година. Абсолютно съм убедена, че ако тук имаше друга жена, никой от вас двамата нямаше да ме забележи.

Той ѝ се усмихваше.

— Ранди, знаеш ли каква си? Ти си истинска. Разбрах го в мига, в който те видях. Обикновено жените около Франк са толкова идеални и красиви, че направо изглеждат като кукли. А ти знаеш, че ако той изгуби парите си, те повече няма да го погледнат.

— Наистина, господин Уелс, аз...

— Джулиан.

— Джулиан, аз съм съвсем обикновена жена.

— О, нима? — Той отхапа от вафлата. Когато тя кимна, той продължи: — Когато се разведе, измъкна ли всички пари на съпруга си? — Той не изчака отговора ѝ. — Не, разбира се. Както ми се струва, си „разбрала“, че го е разорила някоя кукла Барби. Тя се загледа във вафлата си.

— Изглежда, те бива да анализираш хората.

— Точно за това ми плаща Франк: да поглеждам в очите на хората и да държа мошениците и лицемерите настрана.

В този момент вратата на хижата се отвори и оттам излезе Франк с въдица в ръка:

— Джулиан, тъкмо си мислех, че риболовът ще ме отпусне. Ще се присъединиш ли към мен?

Ранди се изправи.

— Мисля, че Джулиан трябва да се преоблече, а аз трябва да ви сложа обяд. Не можете да тръгнете без храна.

— Ти ще дойдеш с нас и ще ни сготвиш рибата. Джулиан, вземи каквото ти е необходимо и да тръгваме — рече Франк и тръгна.

Ранди не искаше да изпълнява ничии команди и се върна в хижата, ала когато застана на вратата, си помисли, че не може да си позволи заради гордостта си да изпусне чудесен ден сред природата. Джулиан бе останал на мястото си и гледаше с отворена уста шефа си. Беше работил близо десет години с Франк Тагърт и въпреки че през цялото време той едва ли му бе обърнал внимание — или на някой друг — Джулиан го познаваше отлично.

— Той е влюбен в нея — прошепна Джулиан. — Кълна се във всичко свято, че той е лудо влюбен в нея. Само истинска любов може да накара Франк да зареже такава важна сделка и да отиде на риболов. — За известно време той наблюдава шефа си, който се отдалечаваше по пътеката. Разбира се, Франк въобще не познаваше жените и щеше да обърка всичко — тъй като винаги бе провалял връзките си с жени. Франк бе на мнение, че никоя жена не е по-важна от сделките и бизнеса. Помощникът имаше задачата да разкарва жените около него. Бяха го замервали с чинии, бяха го наричали с обидни думи на четири езика.

Точно заради това Джулиан бе започнал да става неспокоен, искаше му се да опознае живота, по-различен от този, в който Франк

Тагърт му нарежда какво да прави.

Той се обърна към хижата и видя, че Ранди опаковаше храна и прибори. Сега Франк бе помолил тази жена да се омъжи за него. И като го познаваше, си представяше как е направил предложението, все едно се обръща към борда на директорите. Без страст, без фойерверки, без уверения за вечна любов. Просто: „Искам да ти предложа нещо. Ще се омъжиш ли за мен?“

Джулиан смени костюма си с дънки и пуловер, като не спираше да мисли за шефа си. Никой не познаваше Франк по-добре от него. Повечето хора, включително и Ранди, си мислеха, че той няма сърце, ала Джулиан знаеше, че не е така. Франк умееше да се контролира, лоялността му бе непоклатима. Когато Джулиан катастрофира с ферарито, той откри най-добрите лекари от Лондон и Ню Йорк. Когато съпругът на госпожа Сайлън за малко не й отне децата, Франк тайно се погрижи съдебната заповед да се отмени. Той често помагаше на хората; просто не искаше те да разбират за това. Не желаше да разваля представата за себе си като за безмилостен бизнесмен.

Винаги се отнасяше честно към служителите и семейството си. Не с онази човешка топлота, но никога не ги бе излъгал. Като че ли единствено с жените му бе трудно да общува.

Ала преди две години нещо се бе случило, нещо, което коренно промени Франк, а Джулиан не знаеше какво е то. А откакто си бе счупил ръката, като че ли още повече се бе променил. Играеше хандбал толкова свирепо, като че ли от това зависеше животът му, блъсна се в стената и удари много лошо дясната си ръка. Франк лежаше два часа в операционната. Джулиан бе там наред с повечето представители на семейство Тагърт. Те бяха шумно и щастливо семейство, пълна противоположност на Франк и неговото хладно държание. Шегуваха се безмилостно с него заради характера му.

Доколкото бе известно на Джулиан, той не бе виждал Франк дори да потрепери от болка, ала нещо се бе случило в последно време, защото той бе отменил няколко много важни срещи и бе заявил, че за известно време ще си почине в хижата в Скалистите планини и не желае да бъде обезпокояван. Джулиан не се осмеляваше да го попита защо, ала брат му го попита и отговорът на Франк бе, че иска да се излекува и да размисли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато ловеше риба с Джулиан, Ранди си помисли, че днес е най-прекрасният ден от живота ѝ. Всичко, което правеше и казваше той, бе забавно. Той флиртуваше с нея, шегуваше се, прегръщаше я, за да ѝ покаже как слага стръвта на въдицата. Караше я да се кикоти и да се държи като тинейджърка.

През цялото време Ранди поглеждаше скришом към Франк, който седеше сам и мълчаливо ловеше риба. Вероятно ръката го болеше, ала той не издаваше болката си.

— Интересуваш ли се от него? — попита Джулиан, когато я видя да го наблюдава.

Франк седеше на разстояние от тях.

— Разбира се, че не. Не се интересувам от мъжете заради парите.

— О, разбирам. И какво искаш от един мъж? — Той се престори, че я гледа похотливо.

— Голяма любов. Истинска любов. Искam да му вярвам. Да съм сигурна в него. — Тя се усмихна. — И голяма къща сред овощна градина.

— Не се заблуждавай, Франк е най-лоялният мъж, когото познавам. Веднъж да те вземе под крилото си, той винаги ще те защитава.

Тя отново погледна Франк. Той бе висок и широкоплещест, тъмните му очи бяха интригуващи, но... Но беше толкова странен, първо ѝ предлагаше женитба, на следващия ден дори не я поглеждаше.

— Да се обзаложа ли какво си мислиш? — попита Джулиан.

— Само си мислех, че той дори не ме забелязва.

При тези думи Джулиан се засмя.

— Франк мрази риболова. Единствената причина да дойде тук бе да се увери, че няма да те докосвам.

Тя примигна.

— Но той лови риба. Сигурно му харесва.

— На Франк му върви във всичко освен с жените.

Ранди се загледа в красивия пейзаж, после взе термоса с горещо кафе и отиде при Франк.

— Забавлявате ли се? — попита го, докато той отпиваше от чашата си.

— Невероятно много. А ти?

Ранди забеляза как играе един нерв на слепоочието му.

— Прекарвам си чудесно. Джулиан с прекрасен човек. Забавен, щастлив, разсмива ме. Една жена може да се влюби много лесно в него. — Ранди го гледаше съсредоточено, ала той не трепна. Въпреки че се държеше хладно, тя бе привлечена от него. „Кажеш нещо, направи нещо, как да се държа, вчера ми предлагаш женитба, днес... — помисли си тя. — Целуни ме.“

Ала Франк не направи нищо, само ѝ подаде празната чаша и погледна към водата.

— Джулиан е чудесен мъж. И много добър служител.

— Със страхотния си външен вид, чар и талант сигурно има много приятели. — Знаеше, че прекалява, ала искаше той да реагира по някакъв начин — да покаже чувствата си, ако въобще имаше такива.

— Не знам нищо за личния му живот — рече той и ѝ обърна гръб.

Ранди се приближи до него.

— А вие? Много ли жени има във вашия живот? На всички ли правите предложение за брак?

— Не, само на една — отвърна той тихо.

Ранди нямаше да се разсърди, ако той я бе зашлевил! Тя се държеше грубо и не се интересуваше от чувствата на другите. Сложи ръка на рамото му.

— Господин Тагърт, аз...

Тя не можеше да довърши думите си, защото той се обърна към нея, а очите му хвърляха искри.

— Какво? Искате да ми се подиграеш?

— Не е вярно.

— Тогава какво? Какво искаш от мен?

— Аз... аз не знам.

Той рязко се извърна от нея и ѝ нареди:

— Уведоми ме, като разбереш.

Объркана и засрамена, Ранди се обърна и тръгна по пътеката за хижата. Когато Джулиан се опита да я спре, тя му извика, че иска да бъде сама, така че той се върна при Франк, който се преструваше, че лови риба, ала не беше сложил стръв на въдицата.

Джулиан познаваше шефа си — знаеше кога е гладен, както бе сега — така че мълчаливо запали огън. Може би храната на Ранди би могла да стопли малко леда на Франк.

Час по-късно двамата седяха до огъня. През всичките тези години, през които Джулиан бе работил за Франк, приятелството им се градеше на бизнеса, ала сега Джулиан усещаше, че нещата се променят.

Той си пое въздух.

— Каза ли на Ранди, че си влюбен в нея?

Франк не отговори.

— Можеш да заблуждаваш целия свят, ако искаш, но не и мен. Кога разбра, че я обичаш?

Франк се поколеба и отговори:

— Когато видях, че тя не ме харесва.

— Франк, много хора не те харесват.

Той се усмихна и заяви:

— Но те не ме харесват заради това, за което се боря, заради това, че имам купища пари. Не мразят мен самия.

Джулиан хвърли шишарка в огъня.

— Не се заблуждавай, Франк, те не харесват самия теб. Фризерите са по-топли от сърцето ти.

Шефът му се усмихна.

— Жените не смятат така.

— Вярно е. Жените се преструват на какви ли не, когато те срещнат за пръв път. Винаги съм се чудил защо.

— Пари, власт, освен това имам отлична техника в леглото.

— В училище ли я усвои?

— Разбира се. Как иначе един... — Той замълча, усети, че говори прекалено много.

— Ранди с различна, нали? — Джулиан чакаше отговора на Франк. Щеше ли да отговори на толкова личен въпрос?

— Тя е всичко, което аз не съм. Тя се държи топло, когато аз се държа студено. Тя обича с лекота, аз не мога. Ако Миранда обича

някой мъж, тя ще го обича безрезервно, със или без пари. Ще го обича вечно. Аз се нуждаю от тази... тази сигурност. Жените се променят толкова бързо. Днес те обича, ала ако забравиш рождения ѝ ден, те зарязва, без да ѝ мигне окото.

Ранди не би желала съпругът ѝ да забрави рождения ѝ ден.

— Ако забравя да ѝ го честитя на деня, ще я заведа в Париж след седмица и тя ще ми прости.

— Да, ще ти прости. Но, Франк, как може жена като нея да се впише в живота ти? Доколкото си спомням, последната, към която имаше интерес, бе изучавала китайска поезия и говореше четири езика.

— Тя бе досадна — презрително изрече той. — Джулиан, нещо се случи с мен през последните две години. Нещо в мен се преобърна. Знам, че много хора мислят, че аз нямам сърце, но грешат. Може би едва сега открих, че имам. Много хора ме питат за какво изкарвам толкова много пари, а аз никога не им отговарям. Мисля, че заради предизвикателството, заради самата цел. Ти най-добре от всички знаеш, че аз никога не съм искал да си купя нещо. Никога не съм мечтал за яхта за сто хиляди долара. Искях само...

— Да печелиш — прекъсна го Джулиан с горчивина. Може би завиждаше, ала понякога му прилягаше, когато видеше, че Франк печели.

— Да, може би е така.

— Какво се случи преди две години?

— Срецнах дете. Момче на име Ели и сякаш погледнах в собствените си очи. То беше толкова амбициозно. — Франк се подсмихна. — Крадеше фирмени пликове и бланки и изпращаше писма на хората.

— Незаконно.

— Да, но го правеше с цел да помогне на хората. Погледнах го и си помислих, че искам да имам син като него. Тогава за пръв път пожелах да имам свое дете.

— Манията на Тагърт — рече Джулиан. — Най-накрая те победиха.

Франк се усмихна.

— А, да, плодовитото ми семейство. Като че ли са родени, за да се размножават.

— Не и ти, нали? Или поне не досега. Не и преди да срещнеш Ранди.

— Да, Ранди. Тя е истинска жена. Искam майката на децата ми да не бъде нищо друго освен тяхна майка.

— И твоя съпруга, предполагам.

— Да, аз... — Той си поe въздух. — Когато ми се случи това — той кимна към ръката си, — имах малко време да помисля и да си спомня. Ако си бях счупил врата, милиардите нямаше да ми трябват. И на тях няма да им липсвам, те няма да плачат от мъка на гроба ми. А най-лошото бе, че когато излязох от болницата, нямаше нито една жена, нежна и сладка жена, в чийто скут да поплача.

При тези думи Джулиан вдигна вежда от изумление.

— Можех да си поплача онзи ден. Представяш ли си какво искаше да знае дамата с китайската поезия? Тя ме попита дали счупването на ръката е било вълнуващо преживяване? Дали болката ми е предизвикала сексуално желание?

— Кажи й — разпалено го посъветва Джулиан. — Трябва да кажеш на Ранди какво чувстваш.

— Какво да й кажа? Че през целия си живот съм търсил жена като нея, някое нежно, сладко и любящо същество, което ще яхне кон и ще отиде в горите, за да лекува болен мъж? Доколкото я познавам, мисля, че тя не е задавала въпроси. Казали са й, че се нуждаят от нея, и тя е тръгнала. За смешно малко пари.

— Тогава й кажи, че имаш нужда от нея.

— Тя никога няма да ми повярва. За какво ми е нужна? Имам готвачи. Сексът е най-лесното, което мога да получа, тогава за какво ми е необходима?

— Франк, не се учудвам, че жените те мразят.

— Жените ме мразят, защото не искам да се женя за тях и да вземат от състоянието ми.

— Ти нямаш сърце.

За известно време двамата мълчаха, после Джулиан продължи:

— Ако не й кажеш, ще я загубиш.

— Джулиан, нали знаеш как правя пари? Печеля пари, защото не ми пука. Не ми пука дали ще загубя или ще спечеля. Не можеш да бъдеш безмилостен, ако ти пука.

— Значи искаш да ми кажеш, че желаеш Ранди толкова много и затова ще пробваш да я спечелиш?

Франк погледна Джулиан.

— Аз опитах и загубих. Не мога да живея повече.

— Толкова ли силна е любовта ти?

Франк отново надяна маската си.

— Не знам защо се интересувам толкова много от нея... но е така.

— И няма да се опиташ да я спечелиш?

— Точно така — отвърна той, загледан в огъня.

Джулиан се поколеба и рече:

— Въпреки това, което каза, някои жени наистина са били загрижени за теб. За теб, не за парите ти. Но ти ги изпусна. Може би, когато започнеш да уважаваш чувствата им, ще намериш покой. Не знам причината, но едва сега разбирам, че всъщност аз трябваше да ги изслушвам, да ги успокоявам, да понасям гнева им, щом ги зарежеш. Ранди не е от жените, които са имали много любовници. Тя е обикновена жена от средната класа и те харесва. Може да не го е казала, ала се познава по погледа ѝ. Днес направих всичко възможно, за да привлека вниманието ѝ, ала тя се интересуваше единствено от теб. Ако дадеш поне малко от себе си, тя ще те обикне. — Той погледна Франк. — Не искам да обяснявам на Ранди какъв си, не желая да пресушавам сълзите ѝ с изумруд. — Той направи пауза. — Всъщност не искам вече да се занимавам с такива работи.

Джулиан бе дал достатъчно време на Франк да отговори, ала той мълчеше. Помощникът му се изправи и заяви:

— Франк, работих с теб десет години, възхищавах ти се, уважавах те, на моменти ти завиждах. Ала в този момент не изпитвам нищо друго към теб освен съжаление. — Тръгна, ала се спря. — Знаеш ли, писна ми да се правя, че не ми пука. Писна ми да продавам и да купувам, а да нямам личен живот. Този уикенд имах среща с очарователна жена, после ти ми се обади и ми нареди да ти донеса документите. Не ме попита; просто ми нареди. Така че аз оставих съобщение на секретаря ѝ и дойдох. Съмнявам се, че тя ще ми проговори някога.

— Плащам ти достатъчно, за да вършиш каквото искам.

— Да, така е. Плащаше ми толкова добре, че вече не се налага да работя. Мога да си почина и да се отдам на това, за което не съм имал време. — Той се усмихна. — И смятам да направя точно това. Молбата за напускане ще бъде на бюрото ти в понеделник.

За миг Джулиан се поколеба, чакаше Франк да го повика, ала той не го направи, затова продължи по пътеката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ранди беше до умивалника и стържеше моркови, когато Джулиан се върна. Само един поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че не бива да го притеснява. За нейна изненада той застана вдясно от камината, дръпна една ръчка някаква тайна врата се отвори и той мина през нея.

Изпълнена с любопитство и с морков в ръка, тя го последва. Озова се в свръхмодерно обзаведена стая. Стените ѝ бяха боядисани в бяло. Имаше компютър, факс, телевизор, който излъчваше борсите, телефон.

Джулиан грабна микрофон и нареди на пилота на хеликоптера да дойде да го вземе.

— Чакай малко — рече той и се обърна към Ранди. — Искаш ли да се върнеш с мен?

Той наблегна на думата „мен“. За миг сърцето ѝ спря да бие. Наред с гнева в очите на Джулиан се четеше и интерес към нея. Той не само бе флиртувал с нея. Този красив мъж всъщност се интересуваше от нея.

Но нещо я спираше.

— Не, ще остана — чу се да прошепва тя и не можеше да проумее какви ги върши.

— Сигурна ли си? — попита той и тя кимна.

След няколко минути Джулиан си стягаше багажа.

— Не те заслужава — рече той. — Знаеш това, нали? Трябва да ти кажа какво заяви той. Той каза...

— Не! — изкрещя тя. — Не искам да знам какво е станало между вас двамата. Това си е ваша работа. Той е ранен и се нуждае от мен.

— Не, не се. Той не се нуждае от никого. Мислех си, че има нужда от някого, ала... — Той направи пауза. — Не той е виновен, а аз. Аз имам нужда от някого. Всъщност това, от което се нуждая, е личен живот. — Той се спря на вратата. — Не му позволявай да ти разбие сърцето. Много жени пробваха да стоплят сърцето му, но не успяха.

Той... — Джулиан направи още една пауза. — Виж, това не те засяга. Това е между мен и Франк. Той е влюбен в теб.

— Какво? Знам, че той...

— Той те обича. И затова никога няма да се опита да те спечели. Не очаквай нищо лично от него. Пари, да, но нищо друго.

— Но... — започна тя.

— Вече казах твърде много. Пази се — рече той и изчезна.

Когато остана сама в хижата, Ранди се свлече върху един от скучните сиви дивани на Франк.

— Боже мой! — извика тя. — Животът ми бе толкова скучен, а сега само за няколко дни всичко се преобърна.

След час Франк се появи на вратата и остана поразен, че я вижда:

— Защо не си тръгна с Джулиан?

И тя не знаеше.

— Дължиш ми година в Кембридж — рече тя.

— А, да, разбира се.

Това не бе истинската причина, за да остане. Стегна се.

— Искаш ли да тръгна? — попита Ранди.

— Искам... — започна той. — Искам да правиш всичко, което пожелаеш.

Не на това се надяваше. Наистина ли Джулиан ѝ бе казал истината, наистина ли Франк Тагърт бе влюбен в нея? Какво ли я интересуваше? Нали тя не го обичаше? Ала нещо в очите му я накара да почувства, че той е самотен, както и тя се почувства самотна, когато си мислеше, че скоро Ели ще отиде в колеж и ще я напусне.

Не знаеше какво да каже.

— Гладен ли си? — беше всичко, което измисли, и бе възнаградена с усмивка.

— Заради теб ще напълнея.

Това бе първата забележка, която бе свързана с нея по някакъв начин — освен че ѝ предложи да се омъжи за него.

— Ти можеш да си го позволиш, виж, аз може спокойно да ти услужа с някой и друг килограм.

Той примигна.

— Бих желал да си ги запазиш за себе си, те са на подходящите места.

Страните ѝ поруменияха и тя се обърна да сервира вечерята, а когато се обърна, той се бе съсредоточил в документите, които Джулиан му донесе, и не промълви и дума по време на вечерята.

Дребните закачки между тях като че ли засегнаха Франк, тъй като той не проговори цяла вечер. Когато излезе вън, за да донесе дърва за огъня, Ранди забеляза, че дори тази дребна задача го изморява и му причинява болка, ала когато му предложи помощта си, той ѝ заяви, че няма нужда от никого.

Проклинайки се, че не си бе тръгнала с Джулиан, Ранди си взе вана, облече съблазнителната нощница — единствената, която имаше — и си легна.

— Да върви по дяволите! — промърмори и заспа мигновено.

Събуди се от страхотен гръм, който за малко не я проглуши. Седна в леглото, светкавица освети хижата и тя изкрещя. Не бе свикнала с подобни бури.

Франк се озова веднага при нея, седеше до нея, не я докосваше, ала при следващата светкавица, тя се скри в обятията му.

Беше забравила колко е хубаво да усещаш мъж до себе си. Голямото му силно тяло да я обгръща, ала преди да си поеме въздух, той дръпна главата ѝ назад и я целуна.

Ако се съдеше по целувката, той не бе студен мъж и в този миг Ранди повярва на думите на Джулиан. Франк я обичаше.

Той целуваше врата ѝ. Гръмотевица разтърси земята.

— Да — прошепна тя, когато ръката му достигна гърдите и. — Да, люби ме, моля те.

Той нежно взе лицето ѝ в ръцете си, очите му търсеха нейните.

— Не си нося презерватив.

За миг тя затаи дъх. Бе сигурна, че не е болен от заразна болест.

— Бих се радвала още повече — прошепна тя, като имаше предвид, че много би искала да има още едно дете, да почувства отново как животът расте в нея, както го бе почувствала с Ели.

— Да — беше единственото, което рече той и я покри с тялото си.

Той беше толкова страстен в леглото. Като че ли бе забелязал всяка извивка на тялото ѝ. Изгаряше от желание. Свали нощницата ѝ и ръцете му бяха навсякъде. Той я галеше, докосваше я, сякаш искаше да я запечата завинаги в съзнанието си.

Никога преди Ранди не се бе наслаждавала на секса. Той сякаш знаеше какво иска тя, къде иска да бъде галена и докосвана.

Някъде през нощта като че ли Франк прошепна:

— Обичам те.

Ала не беше сигурна. Ранди бе заета толкова много да го докосва, че не можеше да се сети за никакви думи. Лесли предпочиташе грубия секс, бързия секс и минаваше на следващата задача. Или на следващата жена, често си мислеше тя.

Докато Франк сякаш разполагаше с цялото време на света. Когато проникна в нея, тя почти изкрещя от удоволствие. Той остана за малко в нея и се наслади как изпълва тялото ѝ. Когато започна да се движи, тя си помисли, че ще умре от удоволствие.

Той я наблюдаваше и като че ли предусещаше кога ще достигне върха, после отново проникваше в нея, а тя вече си мислеше, че ще припадне от страст.

— Скъпи — прошепна.

По-късно се сгуши в прегръдките му и заспа, почувства се защитена и като че ли у дома.

Ала когато се събуди на следващия ден, по слънцето разбра, че е следобед и че Франк си е отишъл. Помисли си, че е отвън, ала не беше. Нямаше бележка, нищо. Само неоправеното му легло доказваше, че е бил тук.

След около час Сенди се появи с конете и каза, че му е било наредено да я заведе вкъщи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кабинетите бяха украсени за Коледа. От далечината се чуваше смях и звън на чаши. В компанията „Монтгомъри-Тагърт“ имаше коледно празненство. В кабинета на Франк Тагърт нямаше украса и лампички. Той седеше сам и преглеждаше документите на бюрото си.

През последните два месеца бе отслабнал и под очите му имаше тъмни кръгове. Напоследък като че ли бе загубил всякакъв интерес към сделките.

— Здравсти — колебливо изрече някой.

Франк вдигна глава и видя Ели. Не го беше виждал от две години, от първата им среща; поддържаха приятелството си само чрез писма.

— Ели — бе единственото, което рече Франк и за пръв път от дълго време на устните му се появи усмивка. — Ела тук — рече и протегна ръце.

Ели затвори вратата, заобиколи бюрото и застана пред приятеля си.

— Изглеждаш също толкова ужасно, както се чувствам аз — рече Франк. — Предполагам си пораснал, за да ме прегърнеш, нали така?

Ели по-скоро би умрял, за да си го признае, ала бе ядосан на баща си, на всички мъже, искаше да покаже на целия свят, че не се нуждае от баща.

— Не, не съм пораснал — рече и прегърна Франк. Момчето осъзна колко му липсва силната мъжка прегръдка.

За негов ужас Ели се разплака, Франк нищо не каза, само го държеше, докато се успокои, после му предложи носна кърпичка.

— Ще ми разкажеш ли?

— Майка ми е бременна.

— Не знаех, че се е омъжила.

— Не е.

— О! Това е проблем. Имате ли нужда от пари?

— Винаги. Ала тя има нужда от мъж, който да се грижи за нея.

— Не се ли нуждаете от пари?

— Не! — извика Ели. — Не искам да ми даваш пари.

— Добре. — Франк притисна главата му до рамото си. — Какво да направя тогава?

За известно време момчето не проговори.

— Защо не си ми писал от два месеца?

— Не мисля, че ще ме разбереш.

— Възрастните винаги казват това. Мислят си, че децата са твърде глупави, за да разберат каквото и да било. Майка ми си мисли, че не мога да разбера защо е бременна и защо не е омъжена за бащата на детето.

— Прав си. Ние, възрастните имаме склонност да поставяме децата в неловко положение и да си мислим, че те не ни разбират. Може би по този начин ги защитаваме. — Франк си пое въздух: — Извърших голяма глупост: влюбих се. Не, не ме гледай така. Мисля си, че е чудесно да обичаш някого, но аз се уплаших и избягах.

— Защо избяга? Защо се уплаши? Аз обичам майка си, ала никога не бягам от нея.

— Не е същото като да обичаш майка си. С тази жена аз имах избор. — Той придърпа Ели към себе си. — Не знам как да ти обясня. През целия си живот не съм се нуждаел от никого. Може би защото около мен имаше толкова много хора. Израснах в голямо семейство и от самото начало трябваше да поемам отговорности. Може би исках да бъда различен и да се отделя от тях. Може би не желаех да приличам на тях. Можеш ли да ме разбереш?

— Да. Аз също не съм като другите деца.

— Ние с теб сме сродни души, нали...

— И какво стана с жената? — настоя Ели — Защо я напусна?

— Обичах я. Не знам как да го обясня, тъй като няма никакъв смисъл. Аз просто срещнах и я обикнах от самото начало. Мислех си, че се преструва, че не е това, за което се представя, и първо се ядосах, ала след това разбрах, че тя е сладка и мила. — Той се усмихна. — Е, не е много нежна. — Той направи пауза. — Знаеш ли какво харесах най-много в нея? Тя се интересуваше от качествата ми, тя ги критикуваше, въобще не се интересуваше от парите и външния ми вид. Тя ми каза, че не ме харесва и не иска да бъде близо до мен. Тя дори изхвърча от хижата и си тръгна за Денвър.

— И нямаше никакво чувство за ориентация, нали?

Франк изглеждаше изненадан.

— Да, вярно е, откъде знаеш това?

— Майка ми и Челси също нямат — поясни Ели.

— Добре, че нито една от двете не те чу, като направи това изявление. Както и да е, исках тя да остане и да ми готви, така че ѝ предложих пари. Но знаеш ли какво поиска тя?

— Нещо за някой друг? — предположи момчето.

— Точно така. Точно това направи. Как позна?

Без да обръща внимание на въпроса, Ели попита:

— И какво поиска тя?

— Да платя първата година в най-добрия университет за сина ѝ.

— Да — прошепна Ели. — Разбира се. — После продължи по-високо: — И какво се случи?

— Ние, а-а-а, ние... после ние...

— Научих доста за бебетата в последните два месеца — каза Ели. — И какво се случи после?

— Напуснах я. Повиках пилота на хеликоптера да ме вземе и изпратих да я отведат.

Тялото на момчето се стегна.

— Ти си тръгна просто така и я заряза. Тя... обичаше ли те?

— Не знам. Тя е от жените, които като спят с някой мъж, тя... — имам предвид, че приема нещата сериозно и се влюбва.

— А ти я обичаш, така ли?

— Да, обичах я тогава, обичам я и сега. Това ме изплаши толкова много, че си тръгнах. Имах нужда от време да помисля.

— И за какво мислеше?

— За нея. Сега искам да съм е нея. Тя имаше способността да вижда истината във всичко. Каза ми, че не е бедна, а просто няма пари.

— Майка ми казва същото.

— Умна майка.

— Какво смяташ да правиш сега? С жената, която обичаш, имам предвид?

— Нищо. Нищо не мога да направя. Сигурно вече ме с забравила.

Ели вдигна глава и погледна Франк.

— Не мисля, че с така. Ами ако плаче всяка нощ за теб, както майка ми плаче за мъжа, чието дете носи?

Франк вдигна вежда.

— Не мисля така. Преди време разбрах, че жените не прощават подобни неща. Може и да ти простят, ала след време ти го връщат тъпкано.

— Ами ако тя не е такава? Ами ако тя също те обича и те разбере, като ѝ обясниш, че си бил страхливец и си постъпил подло и неразумно?

— Караш ме да се чувствам още по-ужасно. Добре, може и да съм бил страхливец, мислех, си, че трябва да се опитам да я намеря. Може да проверя в болниците. Поисках съвет от брат ми Майк, ала той не ми говори. — Франк преглътна. — А след това, което ми каза жена му, не бих искал и с нея да говоря.

— Какво ще правиш! — попита Ели. — Какво ще направиш, като я откриеш?

Той се намръщи.

— Мисля, че ще падна на колене и ще я уверя в силната ми и вечна любов, ала не мога да си представя как ще го направя. Всъщност аз вече я помолих да се омъжи за мен, ала тя ми отказа.

— Какво! Предложил си ѝ да се омъжи за теб?

— Да. — Франк се дръпна назад, за да го погледне. — Защо си толкова заинтересован?

— Мисля си за майка ми и мъжа, който е баща на детето ѝ. Би ми се искало да се оженят.

— Ако е добър мъж.

— Добър е. Знам, че е така.

— Нали не е баща ти?

— Не! — почти изкрещя Ели, после се успокои. — Не, разбира се, че не. Той... — Не знаеше как да продължи.

— Добре — рече Франк, — да сменим темата. Какъв подарък искаш за Коледа? Компютър?

— Не — отвърна момчето. — Напоследък не работя много с компютри. Трябва да си намеря работа, след като свърши училището, за да помагам на майка ми и бебето.

— По дяволите! Само през трупа ми! — заяви Франк. — Ще ти дам чек, който да покрива разходите за няколко години. Няма да

нараня гордостта ти!

Може би Ели не трябваше да отказва, ала го направи.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита той.

— Всичко, което пожелаеш. Искаш ли да отидете на екскурзия с майка ти?

— Искам нещо за майка ми, да. — Той си пое дълбоко въздух. — Можеш ли да яздиш?

— При това добре.

— Имаш ли черен кон? Голям жребец?

Франк се усмихна.

— Мисля, че мога да го уредя. Не знаех, че обичаш коне.

— Не е за мен. Майка ми плащаше сметките миналата седмица и каза, че трябва да се примири с действителността: на вратата ѝ няма да почука красив мъж на черен жребец и да я спаси, така че трябва да свързваме двата края по друг начин.

— Искаш да яздя жребца, да почукам на вратата на майка ти и да ѝ връча чека?

— По-добре в брой. Никога няма да осребри чека.

Франк се усмихна.

— Черен жребец, значи? И предполагам искаш да направя това утре, навръх Коледа.

— Зает ли си? Ще се събираш ли със семейството си?

— Едва ли ще им липсвам. — За известно време остана безмълвен. — Добре, ще го направя. Да облека ли черна копринена риза, черни панталони, нещо такова?

— Да. Мисля, че на майка ми ще ѝ хареса.

— Добре, утре в десет сутринта. И така, това вече е уредено, какво искаш за рождения ден?

— Паролата за данните на „Монтгомъри-Тагърт“.

При тези думи Франк се смя с часове както никога досега.

— Хайде, да хапнем нещо. Първо трябва да те осиновя, за да ти дам паролата, а все си мисля, че майка ти няма да пожелае да те дели с мен.

Докато излизаха от кабинета, той попита:

— Искаш ли да наема частни детективи да открият мъжа, който е причинил това на майка ти? Мога да проверя банковата му сметка.

— Може би — рече Ели. — Ще ти кажа след Коледа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ели? — Ранди беше нервна. — Защо си толкова притеснен?

Беше рано, а Ранди беше изцапана с боровинков сос. Ели през десет минути ходеше до прозореца.

— Ако чакаш Дядо Коледа, той отдавна е забравил нашия дом.

Искаше да се пошегува, ала се натъжи. Тази година не можеше да си позволи коледни подаръци и постоянно се притесняваше как ще издържа и двамата. Да не говори за времето, когато щяха да са трима...

Ранди бе спряла да мисли за лошите неща като пари и къде, и как... Избягваше да мисли и за Франк Тагърт, този отвратителен...

Трябваше да бъде спокойна, постоянно си го повтаряше наум. Гневът не е полезен за бебето, нито за Ели.

— Челси ли чакаш? — попита тя.

— Не сега, по-късно... — Момчето млъкна и неочаквано се ухили до уши. Като че ли щеше да полети от щастие. В следващия миг запази самообладание, отиде най-непринудено до дивана, седна и взе едно списание. И тъй като списанието бе за домакини, Ранди заподозря нещо.

— Ели, имаш ли нещо против да ми кажеш какво става? Цяла сутрин гледаш през прозореца и... — Тя млъкна и се послуша. — Това не е ли конски тропот? Ели, какво си направил пак? Каква каша сте забъркали с Челси?

Той я погледна невинно и продължи да се взира в списанието.

— Ели! — малко по-високо изрече Ранди. — Ама този кон идва на нашата веранда!

Синът ѝ си седеше невъзмутимо и едва се сдържаше да не се засмее. Ранди също се усмихна, помисли си, че сега ще отвори вратата и ще види малката красива Челси на понито си, косата ѝ ще се развява буйно, а в ръката си ще държи кошничка с коледни лакомства и подаръци. Ранди се съгласи да участва в тяхната игра.

Избърса ръцете си и се опита да изглежда сериозна, след което се приближи до вратата и се приготви да се изненада и да се зарадва.

Не ѝ се наложи да се преструва. Ахна от изненада. Не, по-скоро изпита истински шок. Вместо понито на Челси видя огромен черен жребец на верандата си. Някакъв мъж, облечен в черно, беше на коня и се опитваше да усмири животното и да наведе главата му, за да може да мине под ниския покрив на верандата.

— Има ли някакви кобили наоколо? — извика ездачът.

— Да, при съседите — изкрещя му и Ранди, като си помисли, че гласът му ѝ се струва познат. — Да ви помогна ли да намерите пътя? — рече и се приближи към него.

След няколко силни дръпвания на юздите и някое и друго проклятие ездачът успя да успокои животното. След това мъжът се наведе, извади от седлото дебел плик и рече:

— Госпожо Харкорт, представям ви... — Думите му секнаха, щом я погледна.

— Миранда — прошепна.

Ранди също загуби дар-слово. Преди миг наблюдаваше черен ездач, който се бори с черен жребец, а в следващия барикадираше вратата.

Франк бе скочил веднага, като съвсем забрави да завърже животното, и викаше пред вратата:

— Миранда! Моля те да ме изслушаш. Трябва да говоря с теб.

Ранди беше опряла гръб на вратата и гледаше подозрително към сина си, който най-съсредоточено четеше списанието, като че бе най-интересното нещо на света.

— Ели! Не знам как точно си замесен в цялата тази история, но искам обяснение, и то сега.

Отвън Франк не знаеше какво да прави. Беше потресен и объркан. Той очакваше да се срещне с майката на Ели, а вместо нея бе видял Миранда, жената, която обичаше, жената, която го преследваше в мислите му вече два месеца и не му даваше миг покой.

Франк се облегна на стената и бързо си изясни нещата. Ели се бе свързал с Майк, за да заведе Миранда в хижата, а оттам всичко стана по негова и на Миранда вина. Изведнъж се почувства пълен глупак, ала в следващия миг се усмихна. Какво по-добро можеше да му се случи от това? Момчето, което обичаше от цялата си душа, бе син на жената, която обичаше, а Ели бе споменал, че майка му ще има бебе — неговото бебе.

— Миранда — рече той, — трябва да говоря с теб.

— Само през трупа ми — изкрещя Ранди. — И разкарай смрадливия си кон от верандата ми!

Ранди ядосано изглежда сина си.

— Като се оправя с теб, млади момко, ще съжаляваш както никога досега. — Тя също се бе досетила за общото между хижата, Франк, Ели и Челси.

Ели се преструваше на силно заинтригуван от статиите, ала се забавляваше от разигралата се комедия. Разбира се, не изпускаше нито една дума.

Може би заради дрехите, или защото беше Коледа, или пък защото Франк не робуваше на правилата и нормите на поведение, той грабна някаква саксия от верандата и счупи стъклото на вратата. После бръкна с ръка вътре и отключи.

— Как смееш! — изкрещя Ранди, когато той влезе. — Ще се обадя в полицията!

Той я сграбчи, преди да стигне телефона. Бе сигурен, че трябва да ѝ се извини, че трябва да изрече подходящите думи, ала не ги намираше. Спомняше си само как бе правил любов с нея онази нощ, бе изпитал най-върховното удоволствие през целия си живот. И без да мисли, я целуна. Когато се отдръпна от нея, а тя понечи да каже нещо, той я целуна отново.

Когато спря да я целува, Ранди бе в обятията му.

— Сега ме изслушай, Миранда! Може и да не съм герой от книгите ти, но знам, че те обичам.

— Но ти ме изостави — прошепна тя.

— Да, наистина. Чувствата ми бяха толкова силни, че не можах да издържа. Бях чувал за любовта, но не знаех, че е толкова ужасно да бъдеш силно влюбен в някого. Мислех си, че е хубаво нещо.

— Не — прошепна тя и той я целуна за сетен път.

— Сега — рече той — ме чуй. Обичам те. Обичам и Ели, и то отдавна. Дори ти разказах за него в хижата.

— Ели?

— Да, Ели. И обичам детето ни, което носиш, и ще се опитам да бъда най-добрият баща. Може и да не съм добър баща и съпруг, но ще се старая, обещавам ти. Аз... — Изведнъж думите му секнаха и той я стисна:

— Омъжи се за мен, Миранда. Моля те, моля те, омъжи се за мен. Съжалявам, че те оставих онзи ден. Всичко стана толкова внезапно. Мислех си, че мога да те забравя. Ала не мога — може би заради лунната светлина или природата, или ягодовите ти вафли.

— Кое по-точно?

— Не знам. Самата ти. Обичам те. Моля те, омъжи се за мен.

Преди Ранди да отговори, Ели скочи и се развика:

— Да! Да, ще се омъжи за теб. Да, да, да.

— Не мога — започна тя. Ели, застанал зад гърба ѝ, започна да целува ръката си. Франк бе толкова развълнуван, че отначало не разбра какво се опитва да му каже той.

Франк послуша съвета на Ели и целуна Ранди.

— Помисли за децата.

— Но аз не съм сигурна...

Той я целуна отново.

— Обичам те. Не ме ли обичаш и ти поне малко?

Ранди се усмихна.

— Разбира се. Ти не го заслужаваш, но въпреки това те обичам. — Тя се отдръпна, за да срещне погледа му. — А Джулиан? Не се отнесе добре с него.

— За пръв път изпитах ревност. За шест седмици Джулиан започна да скучае без мен и аз отново го наех на половината от предишната му заплата. Миранда, моля те, омъжи се за мен.

В този миг се чу сирена на няколко преки от къщата, конят се подплаши и влезе в къщата. Затича се към Франк, Ранди и Ели и те всички се отдръпнаха стреснати.

— Глупаво животно — промърмори Франк, докато конят му претърсваше джобовете за ябълки.

— Чия идея беше конят? — попита Ранди.

— Моя — изрекоха едновременно мъжете.

Това бе напълно достатъчно за Ранди. Тя знаеше как да постъпи. От самото начало Франк ѝ напомняше на някого, сега осъзна на кого: на Ели.

— Да — каза и се хвърли на врата му. — Ще се омъжа за теб.

Ели ги прегърна и двамата.

— Получих това, което исках за Коледа и за рождения си ден. Сега вече мога спокойно да отида в Кембридж или Принстън. — Ала

майка му и Франк не го чуха, тъй като отново се целуваха.

Усмихнат, Ели се отдръпна от тях и се затича към стаята си, за да се обади на Челси и да ѝ съобщи новините.

Робин и Мариан бяха изпълнили мисията.

ОТ ЛЮБОПИТСТВО

ПЪРВА ГЛАВА

— Не вярвам в чудеса — заяви Карън и погледна приятелката си.

Слънцето огря безупречно чистото лице на Карън. Дори и без грим беше много красива — като че ли тази жена беше направила зашеметяваща кариера като модел. Имаше перфектна кожа, високи скули и смарагдови очи.

— Няма такова нещо — отвърна Ан. Търпението ѝ почти бе изчерпано. Двете бяха пълна противоположност: Ан бе брюнетка, Карън — блондинка, Ан бе с няколко сантиметра по-ниска и с по-заоблени форми. — Единственото, което искам да ти кажа, е, че няма да ти стане нищо, ако отидеш на коледното тържество в клуба. Какво чудно намираш в това безобидно предложение?

— Напротив, твърдиш, че там ще срещна чудесен мъж и ще се омъжа отново — поправи я Карън, която все още не можеше да преодолее ужаса от автомобилната катастрофа, която отне любящия ѝ съпруг.

— Добре де, сърди ми се колкото искаш.

— Извинявай.

Ан погледна Карън — все още бе много красива, както когато бе по-млада и мъжете въздишаха по нея. Не искаше да го признае, но малко ѝ завиждаше за външния вид. Сега Карън бе с разпусната коса, нямаше и следа от грим по лицето и с бледата си кожа можеше да мине за някоя ученичка. Вместо елегантните дрехи, с които се обличаше преди, бе навлякла стар пуловер, който бе принадлежал на починалия ѝ съпруг Рей.

— Ти беше най-красивото момиче в клуба — припомни си замечтано Ан. — Сякаш бе вчера — двамата с Рей танцувахте на Коледа. Помниш ли червената си рокля — бе толкова консервативна, единственото, което се виждаше от теб, бе главата ти. Ала как танцувахте двамата — виж, това беше съвсем друго. Имаш крака, по които се прехласват всички мъже. Всички мъже в Денвър! Е, без моя Чарли, естествено.

Карън бегло се усмихна.

— Ключовите думи са „момиче“ и „Рей“. И двете са минало.

— Не мога да повярвам! — проплака Ан. — Все едно слушам деветдесетгодишна старица, която е с единия крак в гроба. Ти си на трийсет, Карън. Светът не се е свършил. Аз навърших трийсет и пет тази година, но възрастта въобще не ме притеснява. — С тези думи Ан се изправи с ръка на кръста и се заклатушка към мивката, за да налее още билков чай. Тя беше в толкова напреднала бременност, че едва успя да стигне чайника.

— Едно на нула — каза Карън. — Но независимо на колко години съм, нищо не може да върне Рей. — Говореше с такова уважение, сякаш споменаваше самия Господ.

Ан въздъхна. Тази тема бяха обсъждали безброй пъти.

— Рей ми беше брат и аз го обичах много, но, Карън, той е мъртъв. От две години. Време е да продължиш да живееш.

— Ти не разбираш колко близки бяхме с Рей. Ние бяхме...

Лицето на Ан излъчваше състрадание, тя стана и прегърна Карън.

— Знам, че беше всичко за теб, но ти можеш да направиш един мъж щастлив. Някого, който е жив.

— Не! — извика силно Карън. — Нито един мъж на този свят не може да замести Рей и аз нямам намерение да позволя на някого дори да се опита. — Тя рязко стана и отиде до прозореца. — Никой не ме разбира. Двамата с Рей бяхме повече от съпруг и съпруга, ние бяхме приятели, партньори във всичко. Бяхме едно цяло, споделяхме си всичко — от работата до цвета на чорапите му. Караше ме да се чувствам пълноценна. Разбираш ли ме сега? Всички останали, които познавам, очакват жената да седи като кукла и да не прави нищо. В мига, в който си кажеш мнението, викат сервитьора за сметката.

Ан не можеше да спори с Карън, тъй като бе видяла със собствените си очи какъв прекрасен брак имаха Карън и Рей. Ала вече й бе омръзнало да гледа как любимата й снаха се крие от външния свят. Сега не бе моментът да й казва, че едва ли ще открие и наполовина толкова добър като Рей.

— Добре — каза Ан, — повече няма да те занимавам с глупавите си съвети. Щом се обричаш на такъв живот, Карън, все едно са те погребали с него. — След кратко колебание настойчиво погледна

приятелката си. — Защо не ми разкажеш за тази твоя работа. — Тонът ѝ показваше мнението ѝ за секретарската ѝ длъжност.

Карън се извърна от прозореца и се засмя.

— Ан, никога не мога да се разбера с теб. Първо, не одобряваш факта, че обичам съпруга си, и второ, не харесваш работата ми.

— Под съд ли ще ме дадеш?

— Мисля, че заслужаваш много повече. Не можеш да бъдеш вечната вдовица и да се отегчаваш до смърт с машинописа.

Карън знаеше, че тя не изпитва никаква враждебност към нея и я смяташе за най-добрата във всяко едно отношение, без значение, че бяха роднини.

— Работата ми не е лоша — рече и седна отново на масата. — Всички са много добри с мене.

— Леле, Боже, наистина ли? Каква скука!

Карън се засмя.

— Само малко.

— Тогава защо не напуснеш? — Преди Карън да отговори, Ан вдигна ръка, за да не бъде прекъсната. — Извинявай. Не ми влиза в работата, ако искаш да прекараш живота си с машинопис за компания. — Очите ѝ искряха. — Както и да е, защо не ми разкажеш за красивия си шеф, който толкова ми напомня на прекрасен древногръцки бог? Та какво прави този сладур?

Карън се усмихна и не желаете да мисли за шефа си.

— Колежките ми в канцеларията организираха тържество по случай рождения ми ден миналата седмица. — Карън повдигна вежди, тъй като ѝ беше ясно като бял ден, че Ан ще каже нещо подигравателно по техен адрес.

— О, не знаех. И какво ти подариха? Шал, плетен на една кука, или люлеещ се стол и няколко котки?

— Бастун — рече и се засмя. — Не, не. Шегувам се. Обичайните подаръци. Всъщност ми купиха общ подарък. Много мило.

— И какъв беше?

Карън отпи от чая си и смутолеви:

— Верижка за очила.

— Какво? — Карън примигна.

— Онова нещо, на което закачаш очилата си и те висят на врата ти. Прекрасно е, осемнайсеткаратово злато, с миниатюрни ъ... котенца

на закопчалката.

Ан остана сериозна.

— Карън, трябва да се измъкнеш от това място. Като събереш годините на колегите си, сборът ще надхвърли триста. Не са ли забелязали, че не носиш очила?

— Триста седемдесет и седем. — Когато приятелката ѝ я погледна въпросително, Карън рече: — Като събереш годините им, се получава триста седемдесет и седем. Един ден ги изчислявах. И те ми казаха, че са наясно, че не нося очила, но тъй като навърших трийсет, скоро ще ми се наложи.

— Като те гледам в каква старица си се превърнала и чорапите за разширени вени няма да закъснеят.

— Като говорим за тях, госпожа Джонсън вече ми подари миналата Коледа. Тя е на седемдесет и една и гарантира сто процента за качеството им.

Сега вече Ан избухна:

— О, Карън, но това е сериозен проблем. Трябва да се махнеш от това място.

— Ммм... — Тя се замисли, като не откъсваше поглед от чая си. — Работата си има своите плюсове.

— Какво си намислила? — изстреля Ан.

Карън я погледна невинно.

— Нямам представа за какво говориш.

Ан се облегна на дивана и внимателно се взря в нея.

— Най-накрая започнах да схващам. Ти си твърде умна, за да зарежеш всичко. Помогни ми, Карън Лорънс, ако не си споделяла всичко, кажи ми сега. Ще измисля нещо ужасно, за да те накажа. Например няма да ти позволя да виждаш бебето, докато не навърши три години.

Когато Карън пребледня, тя разбра, че е спечелила битката.

— Кажи ми!

— Работата ми е много приятна и колегите ми...

Изведнъж лицето на Ан се озари.

— Не ми се прави на майка Тереза. Познавам те от осемгодишна, забрави ли? Работеше извънредно за онези бабушкери, знаеш всичко с подробности. Обзалагам се, че знаеш какво става в компанията повече от самия Тагърт. — Тя се наслади на остроумието си. — Нарочно се

правиш на безобидна. Защото, ако оня дракон госпожа Гришам те беше видяла как изглеждаш преди две години, щеше да измисли някаква тъпа причина, за да те уволни.

Страните на Карън порумениях и за Ан това бе доказателство, че говори истината.

— Извини ме за глупостта ми — рече, — но защо не си търсиш по-високоплатена работа?

— Опитях! — разпалено отвърна Карън. — Опитях в толкова фирми, но никой не ме възприема като нещо повече от секретарка, тъй като нямам завършено висше. Осем години управител на магазин нищо не говори на завеждащ отдел „Кадри“.

— Преувеличаваш.

— Както и да е. Има значение само онази хартийка, която доказва, че с години си посещавал скучните лекции.

— Тогава защо не се запишеш, за да вземеш диплома?

— Да ходя в колеж! — Карън отпи от чая си и се опита да запази самообладание. — Слушай, Ан, уверена съм, че ми мислиш доброто, но имай ми доверие — знам какво правя. Никога няма да намеря мъж като Рей, с когото да работя, така че вероятно сама ще отворя магазин. Спестила съм парите от продажбата на половината на Рей и в момента спестявам по-голямата част от заплатата си. Междувременно се уча как да управлявам компания от ранга на „Тагъртс“. — Тя се усмихна. — Не съм чак такава глупачка. Моите възрастни колежки си мислят, че ме използват да им върша работата, но честно казано, аз сама избирам какво да свърша. Материалите от всеки отдел минават през бюрото ми. И тъй като винаги съм на разположение през уикендите и по празниците, знам кое колко е спешно.

— И какво възнамеряваш да правиш с всички тези знания.

— Ще си отворя магазинче. Това е, което разбирам най-добре. Е, Рей вече го няма да ми помага. Не знам как ще се справя.

— Трябва да се омъжиш отново! — настояваше Ан.

— Аз не искам да се омъжвам! — почти изкрещя Карън. — Само искам да забременея! — След като се изпусна, тя погледна ужасено приятелката си. — Моля те, забрави какво съм казала — прошепна. — Мисля, че е по-добре да си вървя. Имам работа...

— Само да мръднеш, и си мъртва — заплашително изрече домакинята.

Карън въздъхна дълбоко и се отпусна на дивана в слънчевата кухня на Ан.

— Не ми причинявай това, Ан, моля те.

— Какво? — попита невинно тя.

— Пъхаш си носа в чуждите работи.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш — никога не съм правила нещо подобно в живота си. Сега ми разкажи всичко.

Карън се опита да смени темата:

— Миналата седмица още една красавица изхвърча от кабинета на Тагърт, обляна в сълзи — рече тя, като имаше предвид шефа си, който подлудяваше Ан от страх и неутолимо желание. Ала Карън бе сигурна, че това е така, защото не го познава.

— Как така „искаш да забременееш“? — настояваше Ан.

— Един час след като си тръгна, се появи някакъв бижутер и тръгна към кабинета на Тагърт с куфарче и двама телохранители. Всички стигнахме до заключението, че се опитва да ѝ се извини. Да пресуши сълзите ѝ с диаманти, да я накара да говори.

— Предприела ли си нещо, за да забременееш?

— И така, в петък се разнесе слух, че Тагърт се е сгодил — отново. Не за жената, която изхвърча от кабинета му обаче. Този път е някаква червенокоса мадама... И в събота написах предбрачния им договор.

Това вече заинтригува Ан.

— И какво пишеше в него?

Карън се облегна на дивана, а на лицето ѝ се бе изписало отвращение.

— Той е гадняр, Ан. И то голям. Знам, че е красив като Аполон и че е милионер, но като човек е нищо, боклук. Знам много добре, че мацките — онези от хайлайфа — го преследват само заради парите му. Те едва ли го харесват. В крайна сметка са мили жени, които заслужават малко внимание и уважение.

— Ще спреш ли да анализираш и да ми кажеш какво пишеше в договора?

— Жената, съпругата му, трябва да се откаже от всички права на собственост върху парите му по време на брака. Доколкото разбрах, не ѝ се полага нищо. При евентуален развод, дори и дрехите, които си е купила, ще останат за него.

— Нима? И какво ще прави с женските дрехи? — вдигна вежди изумена Ан.

— Нищо интересно. Убедена съм. Ще намери още някоя кандидатка, на която ще са по мярка. Или пък ще направи разпродажба, за да купи няколко годежни пръстена, да се запаси. И без това често прави предложения.

— Защо го презираш? Горкият мъж — рече Ан. — Той ти е дал работа, нали?

— О, да. Има десетки жени, които работят за Негово величество. Обзалагам се, че един от критериите му да те наеме е дължината на краката. Повишил е само красавиците.

— Не разбирам от какво се оплакваш.

— Той нищо не им позволява да правят! — обясни разпалено Карън. — Тагърт сам взима решенията си. Той дори не пита отбора на красавиците за тяхното мнение, идеи, планове, та какво остава да им позволи да направят нещо сами. — Тя така стисна дръжката на чашата, че едва не я счупи. — Макалистър Тагърт може преспокойно да живее на пустинен остров без жива душа наоколо. Той е такъв егоцентрик, че не се нуждае от никого.

— Според мен се нуждае от жена — рече мило Ан. Тя бе срещнала два пъти шефа ѝ и до такава степен бе заслепена от чара му, че не даваше да се изрече лоша дума по негов адрес.

— Той е типичен американски плейбой — рече Карън. — Колкото по-дълги крака и коси има едно маце, толкова повече ще си падне по него. Красива и глупава — това е специалитетът му. — Тя се изсмя злобно и добави: — Добре, че никоя от тях не се оказа толкова тъпа, че да се омъжи за него, щом разберат, че единственото, което ще спечелят от брака, е него самия — което не е кой знае какво.

— Ами... — каза Ан при вида на гневното лице на приятелката си. — По-добре да сменим темата. Как възнамеряваш да забременееш, ако бягаш от всеки мъж, който ти обърне внимание? Искам да кажа, че е начина, по който се обличаш сега, а именно като отегчена стара мома или пенсионерка, отблъскваш мъжете.

— Боже, чаят е превъзходен — рече Карън. — Ан, ти си изключителна домакиня. Много ми беше приятно да ти гостувам, ала сега трябва да тръгвам. — Тя стана и се отпрати към вратата.

— О! — изкрещя Ан. — Ще раждам! Помогни ми! Кръвта се отдръпна от лицето на Карън, когато се затича към приятелката си.

— Облегни се назад, не се движи. Почивай си. Ще се обадя в болницата!

Тя тъкмо посегна към телефона, когато Ан изрече с нормален глас:

— Мисля, че премина, но по-добре да останеш с мен, докато — Чарли се прибере. За всеки случай. Нали разбираш?

След кратък миг, в който гледаше ядосано Ан, Карън се призна за победена и седна отново.

— Какво искаш да знаеш? — попита.

— Не мога да си обясня защо, но напоследък много ме интересуват бебета. Може би е от въздуха или от храната, не знам. Но така или иначе ти спомена малките сладурчета, та ще се доизкажеш ли?

— Няма нищо особено. Нищо. Повярвай ми. Просто...

— Просто какво — подкани я Ан.

— Просто съжалявам, че с Рей нямахме деца. И двамата си мислехме, че животът е пред нас. — Карън направи пауза и после продължи: — Наскоро си направих пълен преглед. Здрава съм и мога да имам деца.

Карън млъкна и Ан нежно я попита:

— Значи си била на преглед. Сега какво?

— Ще си избира донор от каталог — отвърна тя.

Това беше върхът. Според Ан Карън бе преминала всякакви граници.

— Не мога да слушам повече. Все едно ми казваш рецептата за пълнена пуйка...

На Карън не ѝ беше до смях. Очите ѝ гневно святкаха.

— Можеш да ми говориш така, защото си доволна, имаш прекрасен съпруг, който може да свърши тази работа, а аз какво да правя? Да пусна обява ли? „Самотна вдовица желае дете без мъж.“

— Ако излизаш по-често и се срещаш с мъже, може да... — Тя замълча, защото забеляза, че Карън побеснява. — Добре, спирам. Защо не помолиш красивия си шеф да свърши работата?

— Господин Тагърт, няма да ви увещавам да ме повишавате — Карън се навъси престорено, — но ще имате ли нещо против, ако ми

дадете малко от скъпоценната си сперма. Нося си едно бурканче, о, не, разбира се, че ще ви почакам.

Ан се засмя, защото жената пред нея бе предишната Карън, която почти се изгуби през последните две години.

Карън още се смееше.

— Според календара ми най-голяма вероятност да забременея е навръх Коледа, така че нищо не ми пречи да почакам Дядо Коледа.

— Да, на прясна сметана и сладки — рече Ан. — Няма ли да се чувствате виновен, че ще пренебрегнете всички тези дечица, за да сте с мен в къщата ми?

Ан се засмя на остроумната си шега.

— Не е толкова зле — рече Карън. — Може пък седемте джуджета да се отзоват на молбите ми. Ан? Добре ли си?

— Обади се на Чарли — прошепна тя и се хвана за корема. Щом премина още една контракция, каза: — По дяволите, Чарли! Обади се на болницата и им кажи да ми приготвят конска доза успокоителни. Веднага! Боли ме!

Карън се разтрепери. Отиде до телефона и се обади.

— Глупачка! — Карън погледна изражението си в огледалото, сълзи се стичаха по страните ѝ. Взе кърпичка от тоалетката и избърса лицето си. Намираше се в тоалетната на фирмата. Беше плакала повече от двайсет и четири часа.

— Всички плачат, когато се роди дете — промърмори в тишината. — Хората се просълзяват, когато се случи нещо хубаво — сватби, годижи, раждане.

Спря да подсмърча и отново се взря в отражението си в огледалото. Лъжкиня. Миналата нощ беше видяла новородената дъщеря на Ан и толкова силно искаше момиченцето да е нейно, че за малко да си тръгне с бебето. Приятелката ѝ се беше намръщила и взе малката от ръцете ѝ.

— Това е моето дете — каза. — Роди си и ти.

За да прикрие смущението си, Карън се опита да се пошегува с чувствата си, но нищо не се получи. В края на краищата тя си тръгна от болницата и се почувства толкова гадно, както когато Рей си отиде.

В този момент Карън се намираше в канцеларията, а копнежът ѝ по дом и семейство бе толкова силен, че едва издържаше. Отново избърса лицето си, чу гласове, шмугна се в празно помещение и се заключи. Не изгаряше от желание някой да я види сега в това състояние. Днес беше коледното тържество във фирмата и всички бяха в приповдигнато настроение. Бяха обещали безплатна храна и напитки в неограничени количества. Както и щедри премии.

В компанията се вихреше голяма веселба.

Ако Карън не беше изпаднала в депресия, щеше да остане. Внезапно разпозна една от жените, които влязоха — Лорета Саймънс, която си въобразяваше, че Макалистър Джей Тагърт е нейна собственост. Карън се почувства като в капан, тъй като за да излезе от това помещение, трябваше да мине през тоалетната. Лорета щеше да я спипа и нямаше да я остави на мира. Няколко часа щеше да слуша само за чудесния Макалистър.

— Виждала ли си го скоро? — говореше така, сякаш слушаше някакъв сектант. — Той е най-прекрасното същество на земята — висок, красив, мил, нежен, любящ.

— А какво ще кажеш за жената тази сутрин? — попита събеседничката ѝ. Като че ли тя не познаваше Тагърт и бе повишена в главна секретарка, а Лорета я въвеждаше в работата. — Тя не бе особено очарована от него.

Карън се усмихна в убежището си. Точно така мислеше и тя.

— Скъпа, ти не можеш да си представиш какво е преживял този мъж. — Лорета говореше така, сякаш той беше ветеран от войната.

Карън облегна глава на стената. Идеше ѝ да крещи от отчаяние. Нима единственото, за което можеше да говори Лорета, бе красивият и изигран „Мистър света вода ненапита“, прелъстен и изоставен? Разтърсващата трагедия на Макалистър Тагърт? Нима в живота ѝ нямаше друго?

— Преди три години господин Тагърт беше лудо влюбен в млада жена — Илейн Уентлоу. — Лорета произнесе името ѝ с отвращение и погнуса. — Той желаше да се ожени за нея и да създаде семейство. Копнееше за семейно огнище, сигурно местенце. Искаше...

Карън поклати глава, тъй като Лорета прибавяше още такива истории към списъка — пикантни и мелодраматични.

Сега Лорета разказваше с подробности за прекрасната сватба, която Тагърт бе планирал и за която бе платил.

— И тя го заряза? — попита новата секретарка.

— Тя изостави миличкия Тагърт сам в църквата пред седемстотин гости, които бяха долетели от всички краища на света.

— Ужас! — възкликна новата секретарка. — Такова унижение. Но защо е постъпила така? Каква е причината? И ако е имала основателна причина, защо не го е направила по-деликатно?

Карън стисна зъби. Имаше подозрения, че „душичката“ Тагърт е изчакал нощта преди сватбата и е показал изготвения предбрачен договор и съответно е дал да разбере на бъдещата си жена какви са чувствата му. Разбира се, Карън не можеше да сподели това с никого, тъй като тя не бе упълномощена да набира личните документи на Тагърт. Това бе работа на неговата секретарка. Ала за красивата госпожица Гришам беше под достойнството да вкарва данни в компютъра, така че за да се отърве от скучните задължения, ги възлагаше на госпожа Джонсън, която работеше от дълги години за компанията. Тя пък надхвърляше седемдесетте и се изморяваше. Госпожа Джонсън знаеше, че ако си признае това, ще загуби работата си и тъй като имаше да храни цяло стадо с котки, тайно възлагаше тази работа на Карън.

— Значи затова всички жени след нея го напускат? — попита новата секретарка. — Имам предвид кукличката от тази сутрин.

Карън нямаше нужда от разказа на Лорета, тъй като всички служители вече знаеха.

Като се имаше предвид коледното тържество и премиите, както и жените, които бяха зарязали господин Тагърт, тази година наистина бе много интересна. Тя сериозно се притесняваше за сърцето на госпожа Джонсън.

Сутринта, няколко минути след като бяха раздадени премиите, висока и красива червенокоса девойка изхвърча от кабинета с годежен пръстен в треперещата си ръка. Администраторката не се нуждаеше от разяснение коя е тя и за какво е дошла. Ядосани жени с годежни пръстени, които се навъртаха в компанията на М. Дж. Тагърт, бяха обичайна гледка напоследък.

След петнайсет минути красавицата се появи разплакана, без пръстен.

— Как може да се отнасят толкова подло с него? — бяха прошепнали колежките ѝ, като гневът им бе насочен изцяло към червенокосата девойка.

— Той е толкова прекрасен, очарователен, толкова мил и внимателен.

— Проблемът му е, че се влюбва в неподходящи жени. Ако само срещне подходящата жена, тя би го обичала вечно — до това заключение се стигаше всеки път. — Нуждае се от жена, която да разбере каква болка е преживял.

След това изявление всяка една служителка под петдесет и пет с изключение на Карън отиваше в тоалетната, където да прекара обедната си почивка в разкрасяване. Карън оставаше зад бюрото си и се насилваше да не споделя мнението си с никого.

В този момент Лорета така въздъхна, че вратата на склада, в който се беше скрила Карън, се разтресе. Лорета едва ли се притесняваше, че някой я подслушва, тъй като бе изказала мнението си за очарователния Тагърт пред всички в компанията.

— Сега той е свободен отново — рече тя с глас, в който се долавяше тъга и надежда, — търси истинската любов и в един прекрасен ден някоя късметлийка ще стане госпожа Макалистър Тагърт.

Събеседничката ѝ промърмори:

— Тази жена се е отнесла с него отвратително. Дори да го е мразила, трябвало е да помисли за гостите.

Карън щеше да изстене от отчаяние при тези думи, тъй като бе сигурна, че Лорета е спечелила още един войник в армията си, която боготвореше шефа.

— Какво правиш? — попита Лорета.

— Попълвам точното име — отвърна секретарката. След миг Лорета отново въздъхна.

— О, да, ужасно ми харесва. Да, направо е страхотно. Трябва да тръгваме. Не можем да си позволим да пропуснем и секунда от коледното тържество. — Тя млъкна и след това добави с копнеж: — Нямам представа кого ще целуне под имела.

Карън изчака малко, след като жените си тръгнаха, и излезе от склада. Погледна се в огледалото и с радост установи, че очите ѝ вече не са зачервени. Изми ръцете си, понечи да си откъсне салфетка и

осъзна за какво си бяха шушукали преди миг колежките ѝ. Много отдавна някоя от жените (най-вероятно Лорета) бе откраднала, снимка на Тагърт и я бе закачила на стената на женската тоалетна. После бе закачила и табелка с името му. Сега на стената бе добавено и „Прелъстен и изоставен“ пред М. Дж. Тагърт.

Погледа я известно време, после с дяволита усмивка извади черен маркер от чантата си и преправи написаното на „Изхвърлен зад борда“.

За пръв път този ден се усмихна доволно и излезе от тоалетната. Беше в толкова добро настроение, че не осъзна как се качи в асансьора, пълен с нейни колеги, и се озова на грандиозното коледно тържество на Тагърт.

Цял етаж от сградата, чийто собственик бе Тагърт, бе специално пригоден за конференции и срещи. Вместо да бъде разделен на приблизително еднакви по големина кабинети, етажът приличаше на разкошна и прекрасна уютна къща. Бе достатъчно просторно и не липсваха луксозни аксесоари като японски възглавнички, камъни с орнаменти и всичко, за което можеш да се сетиш. По-начетените можеха да се насладят на библиотека от орехово дърво с няколко хиляди тома в красиви подвързии. Имаше кухня с майстор-готвачи, както и втора кухня за всеки изявил желание да изпита собствените си умения. Имаше и огромна празна стая. В момента в нея бе поставена голямата елха, накичена с половин тон бели и сребърни играчки. Служителите погледнаха с възхищение коледното дърво, което всяка година се украсяваше от някоя изгряваща звезда дизайнер, все по-различно, все по-красиво. Елхата щеше да е тема на разговор няколко седмици.

Карън повече хареса елхата в детския кът. Нямаше и метър и половина, така че децата можеха да достигат върха ѝ и бе украсена с ръчно изработени играчки, хартиени гирлянди и нанизани пуканки.

Карън се опита да си проправи път към детското тържество. Спряха я трима мъже от счетоводството, които бяха пийнали и носеха на главите си смешни хартиени шапки. Опитаха се да я склонят да ги придружи, но после се опомниха, познаха я и се отдръпнаха. Много отдавна беше научила мъжете в компанията да я подминават, когато има работа или пък при по-неофициални срещи като тази.

— Извинете — промърмориха и се отдръпнаха.

Беше пълно с деца, всички членове на семейство Тагърт бяха в тази стая.

— Каквото и да говорим за семейство Тагърт, очевидно се плодят като зайци — беше казала госпожа Джонсън веднъж, при което всички с изключение на Карън се засмяха.

Бяха чудесна компания, призна на себе си тя. Само защото не харесваше Макалистър, не означаваше, че трябва да ненавижда и останалите членове на семейство Тагърт.

Те винаги бяха любезни с всекиго, въпреки че не споделяха много, но като се имаше предвид колко голяма е фамилията, едва ли им оставаше време за околните. Като гледаше бъркотията в детската стая за игра, на Карън всички ѝ се виждаха двойни. Близнаците при семейство Тагърт бяха често срещано явление. Имаше възрастни близнаци, бебета близначета, като че ли всички бяха клонирани.

И никой освен Карън не можеше да ги различи. Мак имаше братя близнаци, които имаха кабинети в тази сграда и когато някой от тях ги посетеше, неминуемо се задаваше въпросът: „Вие кой бяхте?“

Някой сложи чаша в ръката ѝ.

— Отпусни се, сладурче.

Тя безмълвно отпи. Беше прекарала почти цялата нощ до леглото на Ан, не беше яла от вчера и знаеше, че не бива да пие.

Като стоеше в коридора към детската стая, ѝ се струваше, че през целия си живот не бе виждала толкова деца — пеленачета, пълзящи немирници, прохождащи, две с книги в ръце, друго дъвчеше молив, прекрасно малко момиченце с плитки, проснало се по гръб, две удивително еднакви и красиви момченца, които си играеха с еднакви камиончета.

— Карън, ти си мазохистка — прошепна на себе си. Обърна се рязко и тръгна бързо към асансьора. Кабината беше празна. Влезе вътре и се почувства безкрайно самотна. Имаше намерение да прекара Коледа е Ан и Чарли, но сега след раждането на бебето тя щеше да е излишна.

Отби се в канцеларията. Започна да събира вещите си, за да се прибере вкъщи, но изведнъж реши да довърши още две писма. Не бяха спешни, но предпочете да не ги отлага.

След два часа бе свършила всичко, оставено на бюрото ѝ, както и три писма на другите секретарки.

Протегна се доволно, взе личната кореспонденция на Тагърт — едно от писмата бе във връзка с някаква земя в Токио, която купуваше, а другото до братовчед му — и тръгна по коридора към кабинета на Тагърт. Почука както винаги, но осъзна, че на етажa няма жива душа, и отвори вратата. Странно бе да е в покоите на господин Тагърт, без да се натъкне на госпожица Гришам. Тя приличаше на кръвожаден лъв, охраняващ светилището. Бдеше над Тагърт и не позволяваше на никого от простолудията да се срещне с него.

Затова Карън не се сдържа да разгледа стаята, за която бе чувала, че е обзаведена според изтънчения вкус на госпожица Гришам — изцяло в бяло и сребристо — точно като елхата. „Лъха студенина“ — помисли си.

Внимателно постави писмата на бюрото на госпожица Гришам. Тъкмо да си тръгне, когато погледна към двойната врата, водеща към неговия кабинет. Доколкото си спомняше, нито една жена от секретарския отдел не бе влизала вътре, а Карън изгаряше от любопитство да го разгледа.

Много добре знаеше, че съвсем скоро охраната ще се появи, но ако я хванат, ще каже, че е трябвало да остави едни документи за господин Тагърт.

Отвори вратата съвсем безшумно, сякаш бе крадец, и надникна.

— Хей? Има ли някой? — Естествено, че нямаше никого, но все пак трябваше да е много предпазлива.

Огледа се и сложи писмата на бюрото му. Трябваше да признае, че той умееше да подбира дизайнерите си. Кабинетът изглеждаше така, сякаш бе откраднат от забележителен френски замък. Огромна камина заемаше една от стените, подът бе покрит с каменни плочи, стените — с ламперия. Тапицираните мебели изглеждаха едновременно старинни и невероятно удобни.

Срещу нея се намираше етажерка с книги. Едната лавица бе заета със снимки. Карън бе привлечена от тях. В края имаше снимка, поставена в сребърна рамка, на млад мъж с въдица в ръка. Очевидно бе от семейство Тагърт, но тя не го бе виждала. Взе снимката и се вгледа в мъжа.

— Видяхте ли всичко, което ви интересува? — достигна до нея плътен мъжки глас. Тя подскочи от изненада и изпусна снимката, която се разби в каменния под.

— Мно... много съжалявам — заекна тя. — Не знаех, че тук има някого. — Наведе се, за да вземе снимката, погледна нагоре и потъна в тъмните очи на Макалистър Тагърт — висок над метър и осемдесет. — Ще заплатя щетите — рече нервно, като се опитваше да събере парчетата стъкло.

Той не продумваше, само я наблюдаваше намръщен.

Събра колкото можа в дланта си, изправи се и му подаде парчетата. Тъй като той не ги взе, тя ги постави на рафта.

— Не мисля, че снимката е повредена — изрече. — Аз, такова... брат ли ви е? Не съм го виждала.

При тези думи очите на Тагърт се разшириха и Карън изпита внезапен страх от него. Бяха сами на целия етаж и единственото, което знаеше за личния му живот, бе, че много жени бяха отказали да се омъжат за него. Дали заради предбрачните договори, или заради нещо друго, не знаеше. Може би заради необузданата му ярост?

— Трябва да вървя — прошепна Карън и избяга от кабинета.

Не спря да тича, докато не стигна асансьора и не натисна бутона. Единственото ѝ желание в този момент бе да се прибере вкъщи, да почувства познатата обстановка и да се опита да преодолее срама. Беше я спипал като ученичка да разглежда кабинета на шефа! Как можа да постъпи толкова глупаво!

Вратата на асансьора се отвори и вътре беше пълно с хора, които отиваха на тържеството, три етажа по-нагоре. И въпреки че Карън заяви, че иска да слезе, те я отведоха на купона.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление, бе пълна табла с шампанско и Карън пресуши две чаши. Почувства се по-добре. Бяха я спипали в кабинета на шефа. И какво от това? Можеше да бъде и по-лошо. След третата чаша с шампанско се убеждаваше, че нищо не се е случило.

В този момент пред нея се появи жена с едро момченце в ръцете си, която се опитваше да разпъне детската количка.

— Мога ли да ви помогна? — попита Карън.

— Да, благодаря — отвърна жената и се отдръпна от количката, като си помисли, че Карън ще се заеме с нея.

Вместо това тя взе детето и за миг го притисна силно към себе си.

— По принцип не приема непознати, но вас определено ви харесва — усмихна се жената. — Имате ли нещо против да се грижите за него за малко? Ще умра от глад.

Карън притискаше момченцето, то опря главичка на рамото ѝ и тя прошепна:

— Винаги ще се грижа за него.

Жената се изплаши. Грабна детето от ръцете ѝ и бързо прекоси залата.

Миг по-късно Карън си мислеше, че ще потъне в земята от срам. Беше по-лошо, отколкото когато я хванаха в кабинета на шефа. „Какво ти става?“ — каза си и се насочи към асансьорите. Ще се прибере вкъщи и повече никога няма да излезе оттам.

Тъкмо се качи в асансьора и осъзна, че е забравила чантата и палтото си в канцеларията на деветия етаж. Ако навън температурата не беше под нулата и ключовете от колата не бяха в чантата ѝ, щеше да зареже всичко и окото ѝ нямаше да мигне. Ала нямаше избор. Опря глава на стената. Беше прекалила с шампанското — знаеше го със сигурност, както и това, че след Коледа ще бъде уволнена. В мига, в който Тагърт съобщи на секретарката си, че е заварил непозната жена — на Карън ѝ бе пределно ясно, че великият и прекалено зает Макалистър Тагърт не би се примирил с факта, че жена от по-долните етажи е била в кабинета му, щеше да е уволнена.

На стената на асансьора имаше бронзова плоча, на която бяха изредени имената на цялата фамилия Тагърт, а както изглеждаше, новата съмишленичка на Лорета си бе намерила ново занимание. Лист хартия бе залепен върху името на Макалистър Тагърт: „Истински тигър“. Ухилена, Карън измъкна химикал от джоба си и го преправи на „Изключителен тъпанар“.

Когато асансьорът спря, не знаеше дали да благодари на виното или на самообладанието си, но се почувства по-добре. Естествено, не би искала отново да се натъкне на Тагърт. Докато държеше вратата, тя се огледа внимателно. Беше чисто. Мина на пръсти през залата и стигна до канцеларията. Взе палтото от стола си и чантата от шкафа.

Преди да излезе, се спря до бюрото на госпожа Джонсън и взе няколко бележки от чекмеджето ѝ. Поне се снабди с работа за Коледа.

— Пак ви спипах!

Карън застина. Нямаше нужда да поглежда нагоре, за да разбере кой е. Макалистър Джей Тагърт. Защо трябваше да се налива така? Трябваше да се извини любезно, но главата ѝ бе замаяна. Всъщност имаше ли смисъл да се извинява, след като при всички случаи той щеше да я уволни.

— Извинявайте за нахлуването в кабинета ви. Бях сигурна, че сте някъде навън и предлагате брак на някое момиче.

Тя мина покрай него с цялото високомерие, на което бе способна.

— Май не съм ви много симпатичен?

Обърна се и го погледна право в очите — тези тъмни очи и гъсти мигли, които караха всички жени в компанията да се разтапят от желание. Те нямаха същия ефект върху Карън обаче. Тя би могла да ги намрази, задето бяха разплакали не една и две жени.

— Написах последните ви три предбрачни договора. Знам точно какво представлявате.

Изглеждаше смутен.

— Мислех си, че госпожица Гришам...

— И да си счупи маникюра на клавиатурата? О, моля ви! — С тези думи тя се насочи към асансьора.

Ала Тагърт я хвана за рамото.

За миг тялото ѝ се скова. Какво всъщност знаеше за него? Бяха сами. Ако изкрещи, никой няма да я чуе.

Когато видя страха в очите ѝ, чертите на лицето му се смекчиха и той я пусна.

— Госпожице Лорънс, искам да ви уверя, че нямам никакво намерение да ви нараня.

— Откъде знаете името ми?

Той се усмихна.

— Докато ви нямаше, направих малка справка.

— Значи сте ме проучвали? — попита тя смаяна.

— Бях просто любопитен кой се навърта в кабинета ми.

Карън направи още една крачка към асансьора, но той отново я хвана за рамото.

— Почакайте, госпожице Лорънс, искам да ви предложа работа за Коледа.

Карън натисна бутона на асансьора с все сила от чувство на безпомощност. Той бе близо до нея и я наблюдаваше.

— И що за работа ще ми предложите? Да се омъжа за вас ли?

— Може и така да се каже — отвърна той и я изгледа от главата до петите.

Карън удари бутона толкова силно, че бе истинско чудо как не потъна в стената.

— Госпожице Лорънс, не ви свалям. Предлагам ви работа. Напълно законна, за която ще бъдете възнаградена много щедро.

Тя продължаваше да се бори с бутона и не спираше да гледа към светлинното табло. И двата асансьора бяха заседнали на етаж, където беше тържеството.

— От телефонните обаждания разбрах, че през последните две Коледи сте работили извънредно, когато никой друг не се е съгласил. Също така научих, че се държите като Ледената кралица в канцеларията. Веднъж за малко не сте удушили ваш колега, когато ви е поканил на среща.

Карън се изчерви, но не погледна към него.

— Госпожице Лорънс — рече той, сякаш му бе много мъчително да говори. — Каквото и да си мислите за мен, не съм повишавал служителките си единствено след като се възползвам от тях. Предложението ми е малко необичайно, нищо повече. Съжалявам, ако съм ви оставил погрешно впечатление, че ви предлагам повече. — С тези думи той се извърна и си тръгна.

Единият асансьор слезе от дванайсетия до първия етаж. Другият продължаваше да стои на деветия. Тя неохотно се извърна и се загледа в привлекателния му мускулест гръб. Изведнъж пред очите ѝ се появи тъжната гледка на празната ѝ къща, миниатюрното дръвче без подаръци. Независимо какво мнение имаше за него и колко го ненавиждаше заради отношението му към нежния пол, Тагърт винаги се бе държал с уважение към служителите си. И колкото и да се опитваше да го спечели всяка жена, накрая губеше. Преди две години, когато някаква секретарка бе казала, че той я сваля, всички така се смяха, че след три седмици тя се принуди да си намери нова работа.

Карън си пое въздух и тръгна след него.

— Добре — каза, когато се приближи и застана зад него. — Да чуя.

Десет минути по-късно се бе разположила в прекрасния кабинет на Тагърт, огънят в камината гореше и хвърляше червени отблясъци

върху масата, която бе отрупана с вкусна храна и бутилки изстудено шампанско. В първия миг Карън реши да устои на това изкушение, но после си помисли как ще разказва на Ан, че е яла хайвер и пила шампанско с шефа си, и отстъпи.

Докато Карън отпиваше от шампанското, Тагърт говореше:

— Предполагам, че си разбрала за Лиза.

— Червенокосата ли?

— М-м-м, да, червенокосата. — Той допълни чашата й. — На двайсет и четвърти декември, след два дни, бяхме поканени е Лиза на сватбата на един мой много добър приятел от Вирджиния. Сватбата ще бъде голяма, над шестстотин гости ще долетят от всички краища на света.

За миг той остана безмълвен, очите му не се откъсваха от нея.

— И? — попита тя след малко. — За какво съм ви необходима? За да напиша предбрачния договор на приятеля ви ли?

Макалистър намаза солена бисквитка с хайвер и й я подаде.

— Вече не съм сгоден — добави. Карън си взе чаша вино.

— Извинете ме за невежеството ми, но аз какво общо имам с това?

— Мисля, че нейната рокля ще ти стане.

Може би бе от шампанското, но й трябваше време, за да осмисли казаното от него. Когато го направи, се изсмя:

— Искате да се представям за ваша годеница и да бъда шаферка на жена, която не познавам? Тя мен също.

— Точно така.

— Колко бутилки вино сте изпили?

Макалистър се усмихна:

— Не съм пиян и говоря напълно сериозно. Да продължавам ли?

Някакъв глас й шепнеше, че трябва да се прибира вкъщи, да се махне от този луд мъж, но какво я чакаше вкъщи? Нямаше дори и котка? Никой не се нуждаеше от нея.

— Слушам — рече тя.

— Не знам дали знаеш, но преди три години аз... — Той се колебаеше и Карън забеляза как миглите му се спускат съблазнително. — Преди три години се озовах сам пред олтара. Жената, с която бях решил да прекарам остатъка от живота си, се отказа от женитбата.

Карън пресуши чашата си.

— Значи е разбрала, че не сте пожелали да произнесете „заедно в богатство и бедност“?

За миг Макалистър остана безмълвен и смутен, после се усмихна неустойимо. Карън примигна. Той наистина беше поразително красив с черната си коса, тъмните очи и малката трапчинка. Не се учудваше защо толкова много жени са влюбени в него.

— Госпожице Лорънс, имам чувството, че двамата с теб ще се разбираме отлично.

Това трябваше да ѝ служи за предупреждение. Налагаше се да установи някакви граници, които не бива да прекрочават, и то веднага.

— Не, аз не мисля така. Извинявайте, но не вярвам на съзливата ви история за пренебрегнатото нещастно момче. Въобще не знам какво точно е станало на сватбата ви или пък при всички последвали инциденти, когато жените отказват да се омъжват за вас, но мога да ви уверя, че не съм от наивните и влюбчиви секретарки, които ви смятат за „прелъстен и изоставен“. Според мен сте...

Лицето му се проясни:

— Значи „изхвърлен зад борда“, така ли? Или мислиш, че съм „изключителен тъпанар“? Сега поне разбрах кой се прави на остроумен.

Карън не можеше да отговори от притеснение — как беше разбрал толкова бързо?

Той я наблюдаваше с нарастващо подозрение. След миг той ѝ сподели като на приятел:

— Какво се случи между мен и Илейн тогава, ще си остане между нас, но истината е, че младоженецът е неин роднина и тя е поканена на сватбата. Ако се появя там сам и разберат, че още една годеница ме е зарязала, да си призная, ще бъде крайно неудобно за мен. Също така не трябва да забравяш и сватбата. Една шаферка липсва — жените ще обезумеят от притеснение.

— И защо не наемете професионална актриса?

— Помислих и за този вариант. Но да си призная, се притеснявам. Никога не можеш да имаш доверие на актриса. Може да изиграе за чудо и приказ лейди Макбет на репетицията. А след това може да се окаже, че познава „интимно“ половината мъже на сватбата.

— Господин Тагърт, не можете да ме убедите, че нямате малък черен бележник с телефоните на жени, които с готовност ще ви

услужат.

— Точно там е проблемът. Всички тези жени, които... ами, те ме харесват и след това... Ами...

— А, разбирам. После няма да можете да се отървете от тях. Бихте могли да им предложите брак. Това като че ли е единственото лекарство, с което могат да излекуват безумната си любов към вас.

— Разбираш ли? Ти си идеална за тази работа. Един поглед и всеки ще знае, че ме ненавиждаш и сме пред скъсване. Следващата седмица, когато обявя раздялата ни, никой няма да се изненада.

— И какво ще получа в замяна?

— Ще ти платя колкото кажеш.

— С годежните пръстени, които, изглежда, купувате на едро? — Съзнаваше, че се държи арогантно, ала шампанското ѝ даваше смелост и с всяка следваща дума той все повече се объркваше.

— Ох! Това ли се говори за мен?

— Моля ви, на мен не ми минават историите за тъжното малко момче. Аз сама съм писала предбрачните ви договори, забравихте ли? Знам какво точно представлявате.

— И то е?

— Неспособен сте да проявите и капка доверие, може би не сте способен и да обичате, не мислите ли? Харесвате брака като идея, но да се лишите от свободата и парите си, да ги делите с друго човешко същество... Всъщност, доколкото знам, вие не делите нищо и с никого.

За миг Макалистър остана безмълвен, после се ухили:

— Хей, наистина донякъде те разбирам, че ме вземаш за луд, но за безразличен... Нали Илейн ме изостави пред толкова свидетели, а сватбата ми струваше трийсет и две хиляди долара, даже и подаръците върнах.

Като искаше да му даде да разбере, че от нея нямаше да получи и капка състрадание, тя повтори:

— Какво ще получа в замяна? Аз не искам пари. Имам си спестявания.

— Да. Петдесет и две хиляди долара и трийсет и осем цента, ако трябва да сме точни.

Карън за малко да се задави с шампанското.

— Как...

— Семейството ми притежава банката в тази сграда. Предположих, че ползваш нейните услуги, така че прегледах няколко файла...

— Значи сте ме проучвали сериозно?

— Да, бях любопитен. Исках да проверя коя си. Предлагам ти легална работа и тъй като е доста лична, реших да разбера повече за теб. Освен това исках да разбера що за жена си — рече той и отпи от шампанското си, погледна я така, сякаш е тъмен и изкусителен герой, а тя — безпомощна и плаха девойка.

Ала Карън не се предаваше. И други мъже я бяха гледали по този начин. Ала само един я бе гледал с любов. Разликата между двете бе от земята до небето.

— Разбирам защо жените те обожават — рече студено и вдигна чашата си.

При думите ѝ той се усмихна неустойчиво.

— Добре, виждам, че не си впечатлена. Нека да продължим делово. Госпожице Лорънс? Ще те наема да ме придружиш за три дни. Тъй като аз завися от теб и твоята добрина, назови цената.

Карън пресуши чашата си. Коя ли беше — шеста? Нямаше значение, тъй като се чувстваше по-силна от всякога.

— Аз не искам пари.

— Разбирам. Какво ще желаеш тогава? Повишение? Главна секретарка? Вицепрезидент?

— И да седя в стъклен кабинет и по цял ден да бездействам? Не, благодаря.

Макалистър примигна и зачака. Когато тя не каза нищо, той рече:

— Искаш акции от компанията? Не? — Той се облегна на стола и я погледна подозрително. — Искаш нещо, което не може да се купи с пари, нали?

— Да — каза тя смело.

Той я изгледа продължително:

— И аз трябва да отгатна какво е то? Щастие?

Карън поклати глава.

— Любов? Естествено, че не желаеш моята любов. — На лицето му бе изписано объркване. — Признавам, че ме затрудни.

— Бебе.

При тези думи Макалистър разля шампанското върху ризата си. Той се избърса и я изгледа с нарастващ интерес.

— О, госпожице Лорънс. Това определено ще ми достави огромно удоволствие. Предпочитам го пред това да дяля парите си. — Той протегна ръка към нейната, а тя грабна остър нож за риба.

— Не ме докосвай.

Макалистър се облегна на стола си и допълни чашите им.

— Ще бъдеш ли така любезна да ме уведомиш как ще ти осигурия бебе, без да те докосвам.

— В бурканче.

— Искаш бебе ин витро. — Той понижи глас и я изгледа състрадателно. — Имаш проблеми с яйчниците?

— Грещиш, здрава съм — процеди тя. — Аз няма да слагам яйцеклетката си в бурканче, искам ти да сложиш своята... своята... в бурканчето.

— Да, сега разбирам. — Без да откъсва поглед от нея, отпи от шампанското. — Това, което не ми е ясно, е защо се спря на мен? Не съм ти симпатичен, смяташ, че нарушавам всички морални норми, защо искаш точно аз да бъда баща на детето ти?

— Поради две причини. Алтернативата е да посетя клиника, където да избира донора от компютърните данни. Бащата може да е здрав, но няма да познавам родителите му? Каквото и да мисля за теб, семейството ти е много приятно и членовете му се радват на добро здраве, а ако се вярва на местната преса, е такова от няколко десетилетия. А аз прекрасно знам как изглеждаш.

— Значи, не само аз съм разузнавал. А втората причина?

— Ако имаш дете от мен — така да се каже — по-късно няма да ме изнудваш за пари, нали?

Твърдението ѝ бе толкова безумно, че той застина. После се засмя. Протегна дясната си ръка и каза:

— Добре, значи сделката е сключена.

Карън се остави да стисне ръката ѝ в своята топла длан и погледна очите му — те се смееха. Отдръпна се рязко от него.

— Кога и къде? — попита.

— Колата ми ще те вземе в шест сутринта и ще хванем първия полет за Ню Йорк.

— Каза, че приятелят ти живее във Вирджиния — рече подозрително тя.

— Да, така е, но си помислих, че преди да отидем на сватбата, трябва да отскочим до Ню Йорк и да те облечем — отвърна ѝ невъзмутимо, като че ли той бе белият ловец, а тя — голата индианка, която бе намерил.

Карън скри лицето си зад чашата шампанско, за да не види изражението ѝ.

— А, да. Както съм забелязала, обичаш годениците ти да се обличат по последна мода.

— Това е желанието на всеки мъж, не е ли така?

— Само на онези, които не виждат нищо друго освен повърхността.

— Леле!

Тя се изчерви.

— Извинявай. Ако ще се преструвам на годеницата ти, ще се опитам да си държа езика зад зъбите. — Погледна го решително. — Няма да играя ролята на лекомислена мадама, която те боготвори, нали?

— Тъй като нито една жена в миналото ми не се е държала така, не виждам защо ти трябва да си първата. Пийни си още шампанско, госпожице Лорънс.

— Не, благодаря. — Карън се изправи, като полагаше огромни усилия да не залита. Шампанско, камина, тъмнокос мъж със страстен поглед — взривоопасна комбинация, която би накарала всяка жена да забрави за целомъдрието.

— До утре. Ще те видя на летището, но моля те, няма нужда да се отбиваме в Ню Йорк. — Когато той понечи да каже нещо, тя се усмихна и го прекъсна: — Имай ми доверие.

— Добре — рече той и вдигна чашата си. — До утре.

Карън си тръгна, взе нещата си и извика асансьора.

Тъй като не смееше да шофира, помоли портиера да повика такси за търговския център, който се намиреше в Южен Денвър.

— Бъни? — неуверено попита Карън жената, която заключваше фризьорския салон. Като гледаше косата на Бъни, не можеше да определи точно дали е боядисана в цвят праскова или кайсия. Каквото и да беше цветът обаче, прическата бе много модерна.

— Да? — отвърна жената, обърна се към Карън и очевидно не я позна.

— Сигурно не можеш да се сетиш за мен?

За кратък миг Бъни изглеждаше объркана, след което върху бледото и красиво лице се появи усмивка.

— Карън? Ти ли си това под тази... тази?...

— Коса — улесни я Карън.

— Ти му викаш на това коса! Не и аз, скъпа. А какво си направила с лицето си! Прекрасно е!

Карън се усмихна. Докато беше омъжена за Рей, Бъни редовно се грижеше за косата ѝ и ѝ даваше ценни съвети за грима и маникюра, както всъщност и за живота. Освен че бе великолепна фризьорка, бе нещо и като психоаналитик за клиентите си — правеше го, без да се усетиш. Всяка жена, която я посещаваше, знаеше, че може да сподели с нея и най-голямата си тайна, без да се притеснява, че ще се разчуе из целия окръг.

— Можеш ли да ми направиш прическа? — неуверено попита Карън.

— Разбира се, обади ми се сутринта и...

— Не, сега. Полетът ми е утре сутринта.

Бъни не се хвана на такова глупаво извинение.

— Мъжът ми е гладен като вълк и ме чака вкъщи, а аз съм на крак от девет часа. Трябваше да дойдеш по-рано.

— А ако ти споделя най-невероятното нещо, което се е случвало в живота ми?

— Колко невероятно?

— Нали познаваш сексапилния ми шеф? Макалистър Тагърт? Много е вероятно да родя дете от него, без дори да ме е докоснал.

Бъни не се поколеба и отключи вратата.

— Имам предчувствие, че косата ти ще ми отнеме половината нощ.

— А мъжът ти?

— Ще си отвори някоя консерва.

ВТОРА ГЛАВА

Карън се облегна на широката седалка в самолета: намираше се в първа класа и отпиваше портокалов сок. До нея Макалистър Тагърт се бе заровил в купища документи, които извади от куфарчето си. Рано тази сутрин, когато пристигна на денвърското летище, бе съпроводена до зала, за чието съществуване не бе и подозирала.

С ледено спокойствие тя седна срещу Тагърт, а той я поздрави само с кимване. След десет минути вдигна глава, умислен, след което пак се зае с документите. Карън имаше честта да бъде удостоена, макар и за кратко, с неговото внимание. Той отново я погледна — този път я изгледа от главата до петите.

— Вие сте Карън Лорънс, нали? — попита той, при което тя се усмихна. Очевидно трите часа, прекарани при Бъни, си заслужаваха. Бе изтърпяла косата си с маска, лицето — намазано с нещо подобно на кал, а после още три часа пробва целия си гардероб.

Макалистър я информира, че ще работи по време на целия полет до Вирджиния, и отново се зае с документите, ала този път поглеждаше от време на време и към нея. Тя трябваше да си признае, че се почувства поласкана.

Седеше в самолета до него, пиеше портокалов сок и беше отегчена до смърт.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита и кимна към книжата.

Той ѝ се усмихна по начина, по който мъжете имаха предвид, че жената е красива и Бог е забравил да я дари с мозък.

— Ако бях взел компютър, можех да се възползвам от услугите ти, но за съжаление не съм. Нямам нищо за теб. Аз трябва да взема някои решения.

„А, да — помисли си тя, — мъжка работа.“

— Като например? — не се отказа Карън.

Едва забележимо се смръщи. Очевидно предпочиташе жените да мълчат.

— Покупки и продажби, нищо особено — каза бързо с тон, който я предупреждаваше да не задава повече глупави въпроси.

— И какво точно смяташ да купуваш и да продаваш тази сутрин?

Той съвсем се смръщи. „Любовта е такава глупост“ — помисли си тя. Ако Рей я бе погледнал по този начин, веднага щеше да отстъпи, ала Карън не се страхуваше от мъжа до себе си.

Когато осъзна, че тя няма намерение да приключи с въпросите, той процеди:

— Смятам да откупя малка издателска къща.

— А — рече тя, — „Коулман енд Браум Прес“. Художественото им оформление е ужасно. Издадоха хубави исторически книги, но кориците им бяха толкова непривлекателни че едва ли някой се е излъгал да ги купи.

Макалистър сякаш ѝ нареди да си гледа работата.

— Ако реша да я купя, ще наема друг художник.

— Едва ли. Издателят спи с художника.

Той тъкмо отпиваше от портокаловия сок и едва не се задави.

— Какво?

— Бях любопитна и когато секретарката на издателя дойде, за да ти донесе финансовите отчети, я попитах дали ще обядва с мен. Тя ми разказа, че издателят — който е женен и има три деца — има дългогодишна връзка с художничката. Ако я уволни, любовницата му ще го издаде пред жена му, а нейното семейство е собственик на издателството. Много неприятна ситуация.

Мак примигна срещу нея.

— И какво препоръчваш? — попита той саркастично.

— Купи издателството, назначи компетентни хора. Обедини малките исторически книги в една поредица и ги продай на училищата в Колорадо като учебник по история. В момента се изкарват добри пари от това.

Мак внимателно я изглежда.

— И стигна до този извод само защото си била любопитна.

Карън си помисли, че никога не ѝ е липсвал Рей толкова много както сега. Рей обичаше да я слуша, одобряваше идеите ѝ. За съжаление бе установила, че повечето мъже са тесногръди. Макалистър не правеше изключение.

— От какво друго се интересуваш? — попита той. — Двигатели с вътрешно горене? Изкуствени торове?

Осъзнаваше, че тонът му е ироничен, но в същото време искаше да научи повече за нея.

— Интересувам се от местните малки предприятия.

— Като например? — попита той и повдигна вежда.

— „Лоусънс Департмънт Стор“ — бързо изрече тя.

Той се усмихна снисходително.

— Песента му е изпята. Вече имам добро предложение от „Глитър енд Сас“.

— За магазините, които продават кожени и метални изделия ли? — попита тя.

— По-скоро кожа и стъклария. — Той се облегна на седалката и я погледна снисходително. — И на кого ще го продадеш, ако не е тайна? — Когато не му отговори, той се усмихна. — Хайде, де, не ме карай да тръпна в очакване. Ако ще ме учиш как да си върша работата, не ти пречи да ми дадеш някой и друг ценен съвет.

— Добре — каза Карън накрая. — Ще отворя магазин за бебета.

Мислеше, че ще ѝ се изсмее, ала той не го направи, а търпеливо очакваше обяснението ѝ. Тя си пое въздух и продължи:

— В Англия съществува верига магазини „Майчина грижа“, които продават всичко от А до Я за бебетата: мебели, пелени, дрехи за бременни, специални раници, колички, въобще всичко, за което можеш да се досетиш. В Америка трябва да обиколиш няколко места, за да си набавиш всичко необходимо, а когато си в осмия месец, краката ти са подути и имаш две деца, едва ли ще ти е лесно да се влачиш от магазин в магазин. Не че знам това от опит, но все пак ще е чудесно и невероятно удобно за майките, ако направим такъв магазин.

— И как ще го наречеш? — попита я тихо.

— „Храм на майката“.

Макалистър извади лист хартия и химикалка от куфарчето и ѝ ги подаде.

— Ето. Напиши ми всичко, което мислиш за „Коулман и Браум“. Всички клюки, идеи. Искam да знам как да го превърна в печелившо издателство.

Карън не успя да скрие усмивката си. Шестото ѝ чувство ѝ подсказваше, че той за пръв път се интересува от мнението на жена

относно сделките си. Филиалът „Монтгомъри-Тагърт“ бе сравнително малък и в управлението работеха няколко жени, но всеки знаеше, че Макалистър Тагърт зачита само своите закони. Вбесяваше подчинените си с ината си да върши всичко сам. Да не говорим, че още повече ги вбесяваше, защото винаги се оказваше прав.

Ала сега той искаше да чуе нейното мнение.

— Тъй вярно, сър! — каза тържествено Карън и започна да пише, като с периферното си зрение забеляза, че той се усмихваше.

Ако Карън бе очаквала малко внимание и загриженост от страна на Тагърт, бе сгрешила, тъй като през времето, когато не се занимаваше с документите си, той разговаряше по телефона. С една ръка държеше книгата, с другата се хранеше. Когато кацнаха на летището в Дълес, извън щата Вашингтон, той ѝ подаде три стодоларови банкноти с обяснението:

— Какви обирджии само! — И кимна към лентата за багаж.

Карън се изкушаваше да даде на носача една от банкнотите, ала вместо това тя извади пет долара от джоба си и след това се опита да намери Тагърт. След малко той се появи с ключ от кола под наем. Те бързо излязоха навън и вдъхнаха студения въздух.

Почувствала уютната топлина на колата, на нея ѝ се стори, че да бъде до него е много интимно преживяване и се опита да измисли за какво да говори.

— Ако ще играя ролята на твоя годеница, не трябва ли да науча повече за теб?

— Какво точно искаш да знаеш? — попита той с тон, който Карън ненавиждаше.

— Нищо особено. Предполагам това, че си богат, с достатъчно за всяка жена.

Очакваше, че забележката ѝ ще го накара да се засмее или да ѝ отвърне нещо саркастично, ала той гледаше право напред. Изглеждаше съсредоточен върху нещо. До края на пътуването им Карън предпочете да мълчи. Реши, ако я попитат защо ще се омъжва за М. Дж. Тагърт, да отговори:

— Заради издръжката след развода.

Мак караше през високите склонове от Вирджиния до Александрия, после покрай гори и прекрасни къщи, докато стигнаха до покрит с чакъл път и направи рязък десен завой. След известно време пред тях се появи къща, в която всички момиченца мечтаят да прекарат Коледа: триетажна, с високи колони и идеални прозорци. Карън вече очакваше Джордж и Марта Вашингтон да ги посрещнат.

На предната морава бе оживено — някои играеха футбол, други събираха дърва, а останалите просто се разхождаха. Като че ли навсякъде имаше деца.

В момента, в който Мак паркира колата, бяха заобиколени от неговите приятели. Отвориха вратата и издърпаха Карън. Представиха й се — Лора, Дебора, Лари, Дейв и...

Очарователен мъж я грабна и я целуна звучно по устата.

— О! — бе единственото, което Карън можа да промълви, като не откъсваше очи от него.

— Аз съм Стив — поясни той. — Младоженецът? Мак нищо ли не ви разказа за мен?

Тя въобще не мислеше какво говори:

— Тагърт никога не ми говори, освен ако не иска нещо — изтърси, после се опомни. Тези хора бяха негови приятели, какво щяха да си помислят за нея!?

За изненада на Карън всички избухнаха в истеричен смях.

— Мак, най-накрая намери жена, която да знае какво представляваш — изкреця Стив и прегърна Карън, след което я прегърна и красива жена. Двамата я поведоха към къщата. Всички се смееха.

Минаха покрай величествени стаи — истински рай — с огромни камини, които жизнерадостно горяха, после се изкачиха по голямо стълбище, минаха през две фойета и спряха пред широка бяла врата. Стив я отвори.

— Той е изцяло твой — каза, като не преставаше да се смее, след това я бутна вътре и затвори вратата.

Тагърт беше в стаята, багажът им почти бе подреден, а леглото бе само едно.

— Станала е грешка — каза тя.

Мак се намръщи, като гледаше леглото.

— Опитвах се да избегна това, ала бе невъзможно. Къщата е препълнена. Всички легла, дивани или кушетки са заети. Слушай — продължи намръщен, — ако се страхуваш, че през нощта ще те нападна, ще се опитам да ти потърся хотелска стая.

Нещо в отношението му към нея винаги я тласкаше към грешния път, бе склонна на още повече грешки.

— Поне къщата е пълна, ако викам, все някой ще ме чуе.

Той бегло се усмихна и започна да разкопчава ризата си.

— Ще си взема душ. Сватбената репетиция е след час.

Макалистър не я изпускаше от поглед, като че ли очакваше, че тя подобно на героиня от ренесансов романс ще изчезне от стаята само при мисълта, че някой мъж се съблича.

— Внимавай с парата, да не запотиш огледалото — каза тя с вдигната глава и се обърна така, сякаш да дели стаята и леглото си с непознат мъж бе най-обикновено нещо.

Доволен от себе си, той влезе в банята и остави вратата леко открената, за да не се събира пара.

Карън се опита да спре треперенето на тялото си. Стаята беше прекрасна, всичко бе покрито със зелена коприна, мебелите бяха от столицата, а когато чу водата в банята, тя спокойно разопакова нещата си. Едва когато приключи, забеляза, че по навик бе разопаковала и багажа на Тагърт. Беше подредила обувките му в гардероба до нейните. Идеше ѝ да заплаче от безумната си постъпка. От толкова отдавна не бе споделяла живота си с мъж.

Когато се обърна, видя Тагърт — стоеше пред нея с влажна коса, увил едрото си тяло с халат, и я наблюдаваше.

— Аз... ъ-ъ-ъ... не исках да ти подреждам нещата, но аз... По навик — успя най-накрая да обясни и изтича в банята, като затвори вратата след себе си.

Нарочно се забави възможно най-дълго и когато влезе отново в стаята, той вече бе излязъл. Облече се светкавично и се спусна по стълбите, за да се присъедини към останалите на сватбеното тържество. Тръгнаха към църквата за репетицията.

По пътя Карън се дразнеше все повече и повече от поведението на Тагърт. Ако наистина за пред другите бе негова годеница, защо не проявяваше поне някакво внимание към нея? Беше я оставил пред входа сама сред непознати. Не е за чудене защо толкова жени бяха

отказали да се омъжат за него. Несъмнено всички те са били чувствителни и интелигентни.

Репетицията мина гладко, като се изключи краят ѝ, когато Тагърт трябваше да излезе пръв, да отиде до центъра, да хване под ръка Карън и да я изведе навън. Може би не бе обърнал внимание какво му бяха казали, но той излезе сам.

Това бе камъчето, което обърна колата.

— Нали знаете какъв е Тагърт? — рече тя. — Мисли си, че единственият достоен партньор за него е самият той. Не вижда подалеч от носа си.

Всички в църквата избухнаха в смях, Тагърт се обърна и разбра, че е сгрешил. С изключителна галантност той се върна, поклони се и подаде ръка на Карън.

— Отмъщаваш си, задето си работила извънредно през уикендите? — прошепна той.

— Отмъщавам си заради всички плахи жени, които си измъчвал — рече тя и се усмихна кокетно.

— Не съм чудовището, за което ме мислиш.

— Ще видя дали Илейн мисли така. Между другото кога ще дойде тя?

Като видя изражението на лицето му, осъзна, че е била груба, и съжали за забележката си.

— На Коледа — отвърна той и се извърна.

Вечерята бе шумна, всички разказваха едновременно къде, с кого и как са прекарали летните си почивки. Отначало Карън поглеждаше към храната, слушаше ги, но не участваше в разговорите им, тъй като се чувстваше като аутсайдер. Тагърт седеше в противоположния край на голямата маса и също мълчеше. От време на време Карън поглеждаше към него, като си мислеше, че я наблюдава, ала той извърещаше погледа си толкова бързо, че тя не бе сигурна.

— Карън — повика я една от жените и цялата маса утихна. — Къде е годежният ти пръстен?

Тя не се замисли нито за миг:

— Тагърт е изкупил всичките, така че сега чакаме новите поръчки. Нали знаете, че изкупува всички диаманти, където влезе.

Прозорците на ресторанта щяха да се взривят от гръмкия смях на гостите. Дори и Мак се засмя, когато Стив, който седеше до него, го

тупна заговорнически по гърба.

Някой се обади:

— Мисля, че трябва да задържиш настоящата си годеница, Мак. По всичко изглежда, че вкусът ти към жените се подобрява.

До края на вечерята не оставиха Карън на мира. Двете жени срещу нея й задаваха какви ли не въпроси — с какво се занимава, къде е израсла. Когато им каза, че Мак ѝ е шеф, те бяха толкова впечатлени, че поискаха да узнаят какво е усещането да работиш за него.

— Чувствам се самотна и непотребна — отвърна тя. — Той не се нуждае от никого, само от време на време пиша някое и друго писмо.

Тагърт довърши вечерята си, без да промълви дума, ала Карън усещаше погледа му върху себе си и дори когато Стив се наведе към него, за да му каже нещо, той не откъсна очи от лицето ѝ.

Когато останаха сами в „тяхната“ стая, Карън осъзна, че е отишла твърде далеч.

— За тази вечер... — започна, когато той излезе от банята и мина покрай нея. — Може би не биваше да...

— Искаш да ме ядосаш ли? — попита той, а лицето му бе на милиметри от нейното.

Карън си помисли, че той има прекрасни устни. Ала се опомни бързо и отвърна:

— Не, разбира се, че не.

— Добре. Сега, къде си дянала анцуга ми?

— Не е ли малко късничко за спорт? — попита, без да се замисля. Къде, как и какво правеше той не я засягаше.

Мак се ухили дяволито:

— Другата алтернатива е да спя гол.

— Третото чекмедже вляво — бързо отговори и се втурна в банята.

Когато излезе, облечена в старомодна нощница от бял памук, той вече си бе легнал. В средата на леглото имаше дълга възглавница, която го разделяше на две.

— Откъде я намери?

— Откраднах я.

— Предполагам, че някой беден човечец в момента спи без възглавница.

— Искаш ли да я върна? Така ще можем да обсъдим сериозно онова за бурканчето. Може би има и друг начин...

— Лека нощ — рече тя твърдо и му обърна гръб. Преди да заспи, се усмихваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Карън се събуди и видя до себе си красив мъж с пухкава бяла хавлия около кръста си. Стоеше пред огледалото и се бръснеше. Преди да се разбуди напълно и да си спомни къде се намира, си представи как той се приближава към нея, целува я, захвърля хавлията и ляга до нея. Тя си спомни какво е усещането да си в обятията на мъж, да чувстваш тялото му, топлината на кожата му, да усещаш тежестта му върху себе си...

— Искаш ли да ми кажеш какво си мислиш? — попита той, без да се обръща. Наблюдаваше я в огледалото.

Обърна се, за да не види зачервеното ѝ лице, стана от леглото, грабна халата си и застана пред гардероба.

— Какво ще правиш днес? — попита той, като излизаше от банята.

Карън отвори вратата на гардероба, за да се скрие от погледа му. Всеки ден ли тренираше? Нямаше друго обяснение, такова тяло не се поддържаше лесно. Този меден цвят на кожата дали беше естествен?

— Ще пазаруваш ли? — попита я той и застана зад нея. — Коледно пазаруване?

— Аз, а-а-а — промълви тя, загледана в дрехите си. — Да, коледно пазаруване. И сватбен подарък. — Пое си дълбоко въздух. Трябваше да се стегне! Обърна се и го погледна право в очите.

— Утре е Коледа, а аз ще прекарам празника с тези хора, така че не мога да се появя с празни ръце. Можеш ли да ми препоръчаш някой търговски център наблизо?

— „Тайсънс Корнър“ — отвърна бързо той. — Един от най-добрите в страната. Аз също трябва да купя подаръци, така че ще те придружа.

— Не! — изрече Карън, преди да се усети. — Имам предвид, че се концентрирам по-добре, когато съм сама. — Знаеше, че лъже. Още повече да купуваш коледни подаръци сам бе неприятна работа.

— Как ще ги запомниш всичките? Даже не знаеш колко деца са? Нали искаш да купиш нещо за децата?

— Напиши ми имената им и аз ще се оправя. — Не желаете да прекара деня с този мъж — все по-трудно ѝ беше да откъсва очи от великолепните му мускули и мъжествените му гърди.

— Нямам химикал — извини се той усмихнат. — Помня всичко.

— Можеш да ми продиктуваш всички данни, не се притеснявай. Освен това не ти ли се иска да поиграеш футбол с момчетата?

— Аз съм един дебел, стар и изгубил форма чиновник, ще ме съсипят.

Карън се засмя, тъй като той бе с най-впечатляващото тяло сред гостите.

Без да чака мнението ѝ, той измъкна един халат от гардероба, облече го, а после я целуна по страната.

— Ще ми избереш ли дрехи? Трябва да се обадя на две-три места. Ще те взема след половин час.

Преди да успее да протестира, той излезе от стаята. Разбира се, помисли си тя, феминистките по целия свят щяха да изтръпнат при мисълта, че именно тя ще определи какво ще бъде облеклото на самоуверения, арогантен и капризен Мак Тагърт. Докато размишляваше над тази идея, вече бе измъкнала тъмни вълнени панталони, италианска риза и прекрасен английски пуловер. Постави ги върху леглото и се запъти към банята.

Час по-късно, след като закусиха бързо, двамата с Мак се запътиха към колата под наем. На моравата младоженецът и другите мъже играеха футбол. Стив извика силно на Мак да се присъедини към тях.

— Изнудва ме да пазарувам е нея — изкрещя му Мак.

— Ха-ха! — изсмя се Карън, преди още да се е качила в колата. — Като че ли ми е притрябвал мъж, за да мога да пазарувам! Какъв абсурд! Истината е, че го е страх да остане с вас, за да не му смачкате фасона.

Без да обръща внимание на смеха на мъжете, Мак извика:

— Какъв сватбен подарък искате да ви купим?

— От теб ли, Тагърт? — извика Стив. — Ламборджини. Ала от прекрасната ти годеница ще приема всяко нейно предложение.

— Ще го запомня — извика един от мъжете, после всичките започнаха да подсвиркват.

Карън се почувства поласкана и дари младите мъже на моравата с ослепителна усмивка, която стана още по-ослепителна, щом забеляза, че Мак е помръкнал.

— Каква очарователна компания — заключи тя и се качи в колата.

Мак, който се бе извърнал, за да гледа през задното стъкло, докато маневрираше и се опитваше да избегне многобройните превозни средства на моравата, не й отговори.

Може би, защото приятелите му бяха флиртували с нея или защото това бе жегнало самолюбието му, когато пристигнаха в търговския център „Тайсънс Корнър“, Карън бе в страхотно настроение.

— Откъде започваме? — попита, щом влязоха в магазина. Вдигна глава към него, а той само сви рамене — знак, че тя решава.

— Време е да впрегнем слона — промърмори тя.

— Моля — рече той високомерно.

— Така казвах винаги, когато пазарувахме със съпруга ми. Той отказваше да взима участие в купуването на подаръците, затова само носеше всички торбички, които му подавах. И аз го наричах моя добър слон.

Като че ли Мак обмисляше думите й за известно време, след което тържествено вдигна дясната си ръка, стисна юмрука си и бицепсите му се очертаха под пуловера.

— Ще нося всичко, което успееш да натовариш върху мен.

Карън се засмя.

— Ще проверим тая работа. Между другото, като стана дума, че „ние“ ще пазаруваме, кой ще плаща за подаръците?

— Аз — въздъхна той, сякаш винаги бе плащал и най-малката й прищявка.

— Чудесно — рече тя и тръгна към „Нортстръмс“. — По мой вкус, с твои пари.

— Само ми дай един фъстък и ще съм доволен — рече той зад нея.

След три часа Карън бе на ръба на силите си, но ликуваше. Напълно бе забравила усещането да пазаруваш с мъж. Той никога няма

да губи време, за да обмисля какво да предпочете. Или казва „това“, или „какво значение има“. А когато трябваше да даде мнението си за избор на подарък, едва ли бе в състояние да го направи, щом минаваше покрай музикалния магазин. Главата му бучеше. Карън два пъти го хвана да почива, седнал на пейките, заобиколен от покупките, докато тя пазаруваше сапуни, лосиони, кошнички с плодове и сирена. Едва успя да го изкара от магазина „Ранд Макноли“, откъдето купи страхотна компютърна игра — пъзел на Емпайър Стейт Билдинг. Посетиха и деветте магазина за играчки и пазаруваха от всичките, купиха толкова подаръци, че Карън се съмняваше, че ще има на кого да ги подаряват.

— Включен ли е обяд в пазаруването? — попита той, след като излязоха от последния магазин за играчки.

— Сигурен ли си, че си гладен? Мисля, че забравихме една количка в последния магазин. Искаш ли да се върнеш да я вземеш?

— Искам храна, жено! — изпъшка той и се насочи към кафе „Нортстръмс“, където си поръчаха обяда, взеха напитките си и намериха места, където Мак можеше да остави всичките покупки. Той така и не позволи на Карън да носи нищо.

— Ти си добро слонче — похвали го тя, когато седнаха. Усмивката ѝ бе ослепителна.

След като се настаниха удобно, Мак я погледна.

— И така, завърши ли плана за универсалния магазин „Лоусънс“?

Карън бе в страхотно настроение, за да лъже:

— Няма нужда да ме покровителстваш. Също така не си задължен да слушаш глупавите ми идеи. Въпреки че днес се забавлявахме страхотно и двамата знаем, че щом се върнем в Денвър, ще се сложи край на всичко това. Ти си шефът, а аз съм само машинописка.

— Само машинописка, така ли? — попита той, вдигна вежда и извади от джоба на ризата си няколко сгънати факса.

— Ти, съпругът ти и Стенли Томпсън сте били шест години собственици на „Томпсънс Хардуер“. Като благодарение на теб и на съпруга ти магазинът е работил успешно. Стенли Томпсън е бил само бремене за вас. — Мак продължи, а Карън го гледаше изумена. — След като сте се оженили, Рей е работил на две места, докато ти си се

занимавала с машинопис у дома. Двамата сте пестели всеки цент, за да изкупите половината от „Томпсънс Хардуер“ и сте изправили бизнеса на крака. Рей е разбирал от техника, ти — от всичко останало. Ти си рекламирала магазина така, че да привлечеш повече клиенти, и си боравила с парите, като си казвала на Рей с колко разполага и какво може да си позволи. Било е твоя идея да разширите магазина и да построите център с малка градина, като привлечете повече жени. Оказва се, че те ви носят повече печалба. След смъртта на Рей ти разбираш, че единственият начин, по който Томпсън е бил склонен да продава, е било при условието, че при смъртта на Рей той ще получи частта си обратно за петдесет хиляди.

— Беше напълно справедливо, когато сключихме сделката — защити се Карън, тъй като Мак си мислеше, че договорът, който е подписал Рей, не е добър.

— Да, по време на покупката половината от магазина е струвала едва трийсет хиляди, но когато съпругът ти катастрофирал, вие сте развили бизнеса толкова добре, че тази половина е струвала цяло състояние, много повече от петдесет хилядарки.

— Можех да остана в бизнеса като пълноправен партньор — добави Карън мило.

— Ако споделяш леглото на Стенли Томпсън?

— Значи и ти си вреш носа в чуждите работи, така ли?

— Просто бях любопитен — намигна ѝ той. Миг по-късно храната им бе сервирана. Когато сервитьорката си тръгна, Мак добави: — Искат ли да ми кажеш за идеите си за магазина, нали?

— Всъщност не ми остана много време да мисля, имам само няколко идеи — обясняваше Карън, докато си играеше със сламката в чашата си.

Мак се изсмя и ѝ подаде химикалка и салфетка.

— Ако имаше неограничени средства и притежаваше универсалния магазин „Лоусънс“, какво щеше да направиш?

Карън се поколеба, но не за дълго. Истината бе, че тя бе мислила за това.

— Ще направя детска площадка в центъра на магазина, така че майките да могат да наблюдават децата си през цялото време. Ако на майките им е необходимо повече време за пазаруване, ще закача специални етикети на малчуганите, нали се сещаш, като на дрехите в

универсалните магазини. Така че, ако децата излязат извън детската площадка или пък някой ги отвлече, ще се включи алармата, ако напуснат магазина.

Мак не каза нищо, а въпросително вдигна вежди.

— Хората слагат тези етикети на дрехите, за да не ги крадат, а децата са къде-къде по-важни от някакви си ризи, нали? А как може жена да пробва дрехи, ако четиригодишен хлапак непрекъснато ѝ крещи? — Хапна малко от ястието си и продължи: — Около площадката ще има различни отдели и щандове: дрехи за бременни, мебели, дрешки и принадлежности за новородените, книги за отглеждане и възпитаване на децата, въобще всичко, за което се сетиш. Също така продавачите ще са квалифицирани и изключително любезни. И дебели.

Мак снизходително се усмихна.

— Не, говоря сериозно. Зълва ми роди съвсем наскоро и непрекъснато се оплаква, че продавачките страдат от анорексия и я съжаляват, когато ги попита дали имат по-големи номера. Имам безплатни брошури от местни организации, на които жените могат да позвънят, ако се нуждаят от помощ или информация. Разбира се, в случай на злополуки в магазина ще се обадим на лекар. И...

Карън спря, защото забеляза изражението на лицето му. Той ѝ се подиграваше.

— Значи не си имала време да помислиш, а?

Тя се усмихна:

— Е, добре де, само малко.

— Къде са финансовите ти съветници? Само не ми казвай, че не си изчислила колко ще ти струва отварянето на такъв магазин.

Карън преглътна няколко хапки и продължи:

— Направих няколко груби сметки.

— Когато се върнем в Денвър, ги искам върху бюрото си и ще...

— Той замълча, тъй като младата жена извади дискета от чантата си. Мак я взе, погледна я и се намръщи. — Кога смяташе да ми покажеш това?

Карън знаеше какво има предвид. Той си мислеше, че това е причината, за да се съгласи на извънредна работа през уикенда. Карън бе една от стотиците, които искаха да се срещнат с него или да му

изпратят своите планове за забогатяване. Тя грабна дискетата от ръцете му.

— Въобще не съм искала да ти го показвам. Милиони хора по света имат своите мечти и те никога не се осъществяват. Това са мечти.

Ядосана, грабна чантата и палтото си от стола.

— Извини ме, но мисля, че всичко това бе грешка. Смятам, че е по-добре да си вървя.

Мак я хвана за рамото и я накара да седне.

— Съжалявам. Извинявам се. Наистина, най-искрено се извинявам.

— Ще ме пуснеш ли?

— Не, няма, защото ще избягаш.

— Тогава ще викам.

— Не, няма да го направиш. Ти позволи на Стенли Томпсън да те ограби и не си споменала, за да не правиш сцени пред семейството му. Карън, определено не си от жените, които крещят.

Тя погледна едрата му мургава ръка, която държеше китката ѝ. Беше прав. Тя не беше такава, не беше борец. Може би винаги се е нуждаела от някого като Рей, който да я подкрепя и да я уверява, че е способна да върши всичко, за да повярва тя в себе си.

Мак раздвижи ръката ѝ и склучи пръстите си с нейните, така че Карън нямаше никакви шансове да избяга.

— Виж, Карън, знам какво мислиш за мен, но грешиш. Споделяла ли си идеите си за магазина с някого?

— Не — отговори тихо тя.

— Ти си мислела за тази възможност още преди Рей да почине. Сподели ли с него?

— Не. — Двамата с Рей имаха достатъчно работа покрай магазина за техника. Карън не възнамеряваше да го занимава с идеите си, с желанието си за нещо различно.

— Тогава съм поласкан, че ми имаш доверие — каза Мак, а когато тя го погледна подозрително, той отвърна: — Наистина е така. — Замълча и погледна към склучените им ръце. — Всички тези предбрачни договори бяха само за да проверят дали те ще подпишат.

Карън го изглежда недоверчиво.

— Честно. Ако някоя от тези жени бе подписала, щях да ги скъсам на минутата. Ала всичко, което чух, бе „Татко няма да ми

позволи“ или „Адвокатът ми ме съветва да не подписвам“. Единственото, което исках, е да се уверя, че жената иска мен, а не семейното състояние.

— Доста гаден трик, не мислиш ли?

— Не и по-гаден от този да се ожения и след четири години да се разведа. А ако имаме деца?

Карън неволно погали ръката му.

— А какво стана с Илейн?

— Илейн беше различна — отвърна той и отдръпна ръката си от нейната.

Карън тъкмо отвори уста, за да зададе още въпроси, когато Мак я попита:

— Готова ли си? — Но по тона, с който го изрече, й се стори по-скоро заповед, а не въпрос.

След няколко минути те продължиха да пазаруват. Мак вървеше пред нея, натоварен с торбите. Карън го следваше умислена — изведнъж дъхът ѝ секна от най-прекрасния магазин за бебешки дрешки, който някога бе виждала.

— Искаш ли да влезем — попита нежно той зад нея.

— Не, разбира се, че не — остро изрече младата жена и се обърна.

Ала Мак ѝ препречи пътя.

— Наистина, не искам... — започна тя, ала вече бе в магазина. Не си позволяваше да влиза в детските магазини много често, тъй като едва ли щеше да има деца.

Затова сега тръгна към красивите дрешки, поставени по рафтовете.

Мак, който се бе освободил от товара си с помощта на любезната продавачка, се приближи към Карън.

— Не тези. Първородните наследници на Тагърт винаги са момчета.

— Всяко правило си има изключение — отвърна тя, като взе бяла памучна рокля с избродирани бледорозови и сини цветя на ръкавите.

— Виж, това е къде-къде по-добре — рече той и ѝ подаде ризка на сини и червени ивици. — Футболен екип.

— Няма да позволя на сина ми да играе футбол — възрази тя, остави роклята и се загледа в бели костюмчета, които като че ли бяха

шити за малки принцове. — Освен това футболът е опасен.

— Той е и мой син, така че...

Изведнъж до съзнанието на Карън достигна фактът, че те говореха за бебето, което щяха да имат, но то нямаше да е тяхно. Не и в истинския смисъл. Щеше да бъде... За да спре опасните мисли, бързо излезе от магазина. Стоеше пред витрината на „Брентанос“, когато Мак я откри.

— Имаш ли нещо против, ако седнем за малко? — попита той. Карън само сведе глава. Още изпитваше срам от това, което се случи в бебешкия магазин, не бе способна да говори.

Тя седна, а Мак започна да трупа покупките около нея, после отиде да купи сладолед и за известно време седяха мълчаливо.

— Защо със съпруга ти не сте имали деца? — внимателно попита той.

— Мислехме си, че разполагаме с цялото време на света, затова го отложихме — отговори тя.

След миг Мак попита:

— Много ли го обичаше?

— Да, много.

— Тогава е бил щастлив човек. — Той взе ръката ѝ. — Завиждам му.

За миг Карън погледна в очите му и за пръв път откакто Рей почина, тя видя друг мъж. Не че поставяше Рей на пиедестал и сравняваше останалите мъже с него, не. Карън видя Мак Тагърт, единствен и неповторим. Помисли си, че би могла отново да обича, и в този миг ледът, който бе сковал сърцето ѝ, се разтопи.

— Карън, аз... — започна Мак и се приближи към нея, като че ли възнамеряваше да я целуне точно в средата на търговския център.

— О, Боже! — възкликна тя. — Виж колко е часът! Имам час при фризьора за сватбата довечера, едва ли ще успея да стигна навреме. Тук в търговския център, но на друг етаж, така че по-добре да тичам.

— Кога си уреди час? — попита той изумен. Приличаше на ревнив съпруг, от когото не бе поискала разрешение.

— Някъде между магазините за детски играчки. — Тя се изправи. — Трябва да вървя. Ще се срещнем тук след два часа — извика и изчезна зад ъгъла.

Истината бе, че трябваше да е при фризьора след половин час, ала тя искаше да купи коледен подарък за Мак. И естествено, трябваше да избяга от него за малко. Не бе възможно да се влюби в мъж като Мак Тагърт. „Вие сте от различни класи, Карън“ — опомни се тя. Мъж като него имаше нужда от жена, чийто баща например е посланик в някоя величествена и екзотична държава, жена, която да може да различи видовете хайвери, марката шампанско, която да може... да може...

„Идиотка!“ — изруга се наум тя. Всъщност се оказваше, че прилича на всички лекомислени жени от компанията, които си въобразяваха, че са влюбени до уши в него. Или по-зле. Въобразяваше си, че той е влюбен в нея.

След два часа, когато се срещнаха, тя бе успяла да възвърне самообладанието и здравия си разум. Видя го да седи на пейката. Изглеждаше доволен.

— Какво си правил? — попита тя подозрително.

— Просто дадох подаръците да се опаковат, сложиха им поздравителни картички и сега всичко е натоварено в колата.

— Впечатлена съм — възкликна Карън изумена.

— Престани да ми се присмиваш, а да тръгваме — рече той и я хвана за ръка. — Това лак ли е на косата ти? Или са ти сложили перука?

— Да, лак е и мисля, че изглежда възхитително.

— М-м-м — бе единственият коментар.

В къщата цареше хаос. Всички тичаха и се препъваха, за да се приготвят за церемонията. Като че ли всеки бе изгубил безценните си дрехи и бе изпаднал в истерия. Когато Мак затвори вратата на „тяхната“ спалня, като че бяха попаднали в рая на спокойствието, а когато Карън излезе от банята, цялото легло бе отрупано с кутии и торби, пълни с дрехи.

— Всичко това пристигна, докато ти беше в банята — каза той и преди да му отговори, Мак влезе под душа.

В една от кутиите имаше бяло копринено бельо: дантелен сутиен, бикини и бели чорапи с дантела. Не знаеше, че заедно с роклята се купуваше и бельото.

— Нали не си имала време да видиш всичко — каза Мак, когато се появи в стаята.

— Но...

— Обличай се!

Като взе бельото, после и роклята, която бе ушита от стотина метра шифон, тя погледна към тясната баня, след това отново към обемната премяна.

— Няма да те нападна, ако те видя по бельо — но само ако и ти обещаеш същото — заяви Мак.

Карън искаше да протестира, но после дяволито се усмихна.

— Добре, печелиш — отвърна, взе бельото и се запъти към банята. След няколко минути се появи гримирана, само по бельо — също така бе убедена, че изглежда фантастично. Не можеше да се похвали с едър бюст, но пък не бяха малко хората, които ѝ казваха, че има крака на топмодел.

— Знаеш ли къде... — попита Мак и се обърна към нея, а Карън почувства огромно удовлетворение, когато забеляза как Мак пребледня. Бе вперил поглед в нея, а дъхът му секна.

— Какво дали знам къде е? — попита невинно тя.

Ала Мак не промълви и дума. Стоеше, гледаше я и се бореше с ръкавелите.

— Искаш ли да ти помогна? — попита Карън и тръгна към него, докато той я изпиваше с поглед. Сложи ръкавелите му по възможно най-съблазнителния начин и попита: — Нещо друго, с което да съм от полза?

Когато Мак остана безмълвен, тя се обърна и се отдалечи от него, като знаеше, че отзад изглежда също толкова добре, колкото и отпред. „Добре, че са измислили фитнеса“ — помисли си тя.

Нямаше повече време да мисли, тъй като в този момент Мак я хвана за рамото, притегли я в обятията си и я целуна. Почти бе забравила колко сладка може да бъде една целувка.

Той я целуна продължително и всеотдайно, а едрите му ръце галеха тялото ѝ и го притегляха към неговото.

Някой потропа на вратата и ги извика:

— Готови ли сте за църквата?

Карън не бе сигурна какво се бе случило. Тя се отдръпна от прегръдката му, при това с най-голямо неудоволствие. Сърцето ѝ биеше неудържимо.

— Трябва да се обличаме — успя да промълви, докато Мак не сваляше поглед от нея. С треперещи ръце Карън вдигна роклята и се опита да я облече така, че да не развали прическата си. Не се изненада, когато Мак ѝ помогна да се облече и после дръпна ципа ѝ отзад. Стори ѝ се напълно естествено да му помогне със смокинга. Малко преди да тръгнат, той ѝ каза:

— Едва не забравих да дам подаръка за шаферката. — Извади от джоба си огърлица от два реда перли и обици — издължени перлени капки.

— Прекрасни са — каза Карън. — Перлите изглеждат като истински.

— Нали? — рече той, закопча огърлицата и ѝ сложи обиците.

— Отиват ли ми? — попита Карън развълнувана.

— Ще засенчиш булката.

Може и да беше клише, но начинът, по който ѝ направи комплимента, я накара да се чувства най-желаната жена.

Сватбата бе прекрасна. Въпреки безпорядъка при приготвленията церемонията мина като по вода, залата кънтеше от смехове и шампанското не спираше да се лее. Мак изчезна с група мъже, които не бе виждал от години, и за кратко Карън остана сама на масата.

— Можеш ли да танцуваш?

Карън вдигна очи и срещна тези на Мак.

— Няма ли го това в доклада за мен? Или шпионите ти забравят такива маловажни дреболии като танците?

Като се смееше, той я дръпна от стола и я поведе към дансинга. Двамата танцуваха превъзходно.

Стив се появи отнякъде с прекрасната си булка Кетрин и заяви на Мак, че иска да си запази следващия танц.

Мак се усмихна:

— Нали знаеш, че омръзвам бързо на жените.

Стив се засмя и се отдалечи, а Карън се ядоса:

— Защо не им кажеш истината? Всички обвиняват теб за разделите.

Той я притегли по-силно в обятията си.

— Внимавай, госпожице Лорънс, струва ми се, че започваш да ме харесваш.

— Ха! Единственото, което искам от теб, е...

— Дете — каза мило той. — Искате дете от мен.

— Само защото си...

— Какво? Интелигентен? Истински принц?

— Ти си като принца в приказките, в мига, в който те целуне жена, се превръщаш в жабок.

— Е, при мен не стана с първата целувка. Искаш ли да пробваме отново?

За миг той я гледаше така, че тя си помисли, че ще я целуне отново. Ала той не го направи, а Карън бе сигурна, че разочарованието е изписано на лицето ѝ.

Часове по-късно Карън се озова сама в спалнята е Мак. Тя излезе от банята, облечена в нощницата си за девственици, той стоеше до прозореца е гръб към нея и се взираше навън.

— Банята е твоя — каза тя.

— Излизам — отговори ѝ студено.

За неин ужас Карън попита:

— Защо? — После сложи ръка на устните си. Това, което той правеше, не ѝ влизаше в работата. Овладея се и се усмихна. — Разбира се — рече и се прозя. — Ще се видим утре сутринта.

Мак я стисна за раменете:

— Карън, не е това, за което си мислиш.

— Нямам право да си мисля каквото и да е. Свободен си да правиш, каквото пожелаеш.

Той я притегли към себе си.

— Ако остана и минута повече в тази стая, ще те любя, знам, че ще го направя. Няма да мога да се сдържа. — Без да ѝ даде възможност за отговор, я остави сама в стаята.

— Правилно — рече Карън на затворената врата. — Следващата седмица ще се върнем към задълженията си и малкият флирт с машинописката ще бъде забравен. По-добре да не рискуваме.

Тя си легна и погледна с огромно разочарование възглавницата, която делеше двете половини на леглото.

След няколко часа Карън спеше толкова сладко, че не чу, когато той се върна, пъкна се в леглото, нежно я целуна по челото и се опита

да заспи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В коледната утрин Карън се събуди от викове. Помисли си, че в къщата има пожар, отметна завивките и побърза да стане от леглото, ала силната ръка на Мак я спря.

— Това са децата — промърмори той, заровил глава във възглавницата.

Викове се усилиха. Карън се отдръпна от него, но той хвана рамото ѝ и я бутна към леглото. През нощта възглавницата, която ги разделяше, се беше смъкнала по-надолу (или може би някой я беше бутнал) и сега беше някъде в коленете им.

Ръката на Мак се плъзна нагоре към косата ѝ. Лицето му все още бе заровено във възглавницата. Карън се наслаждаваше на черната му лъскава коса, можеше да усети топлината на тялото му. Като че ли в стаята се бе спуснала мъгла, а невъобразимият шум отвън сякаш се чуваше отдалече.

Мак я привлече към себе си така, че лицата им бяха едно срещу друго, докосна устните ѝ със своите и прошепна:

— Деца. Коледа. Нали знаеш колко се радват на празниците?

— Аз нямам братя и сестри. Закусвах и отварях подаръците си.

— М-м-м — беше отговорът му, след което я целуна нежно.

Когато устните му докоснаха нейните, като че ли времето спря: беше в леглото с невероятен мъж, кожата му бе топла, беше ѝ приятно и ѝ се стори толкова естествено. Също толкова естествено тя се плъзна надолу, обгърна тялото му със своето, обхвана врата му с ръце и отвърна на целувката му с голямо желание.

Изведнъж вратата с трясък се отвори и в стаята се втурнаха две деца с играчки в ръце. Смутена, Карън се измъкна от топлата прегръдка на Мак и погледна децата. Момиченцето държеше кукла Барби, облечена в екстравагантна рокля, и цял куп аксесоари, а момченцето — пълна кутия е влачета.

Вместо да се чувства смутен, Мак продължаваше да целува Карън по врата, докато тя бе наполовина върху него, вперила поглед в

играчките на децата.

Преди да го постави на мястото му, тъй като Мак продължаваше да я целува, в стаята влетя още едно дете със самолет в ръка. Изведнъж кукли, влакчета, деца се стовариха върху главата на Мак.

Момиченцето започна да плаче, защото куклата ѝ бе пострадала, а двете момчета се сбиха. Карън стана от леглото и започна да търси частите от играчките.

— Почакай — рече тя на Мак, докато събираше завивките, — в ухото си имаш червена обувчица.

— Не ми е за пръв път — промърмори той, разярен, че децата са ги прекъснали.

Карън го погледна разсеяно и изведе децата от стаята.

Когато останаха сами, Мак безгрижно сложи ръце зад тила си. Наблюдаваше я, докато си взимаше дрехите:

— Нашите деца ще са възпитани.

Карън търсеше колана си.

— Надявам се децата ни да са щастливи и палави и да са... — Изведнъж се изчерви и млъкна. Щом забеляза дяволитата му усмивка, побърза да се втурне в банята, за да се преоблече.

Ала Мак скочи от леглото и я хвана, преди да успее да затвори вратата.

— Хайде, красавице, ще изпуснеш веселбата.

— Не мога да сляза долу по нощница и халат.

— А как мислиш, че ще са облечени останалите — рече той и сграбчи тениската си от стола.

Мак се оказа прав. Под коледната елха цареше пълен безпорядък, имаше цял океан от опаковъчна хартия, а в него плуваха като риби децата. Възрастните си разменяха подаръци и се смееха — не обръщаха никакво внимание на малчуганите.

— А, влюбените птички идват — извика някой. — По-добре побързайте и вижте какво ви е донесъл Дядо Коледа.

— Като ги гледам, май Дядо Коледа си е свършил вече работата — извика друг, което накара Карън да пусне ръката на Мак, която стискаше.

Не ѝ отне много време да си намери място. Седна на пода като останалите. Зарадва се, когато разбра, че все още никой не е отворил подаръците, които двамата с Мак бяха купили, и се наслаждаваше на

радостните им лица. Това, което я изненада, бе, че всички започнаха да слагат в скута ѝ пакети. Всички бяха надписани и когато им благодари, успя да забележи обърканите им лица. Погледна Мак.

Бързо разбра какво се е случило. Той седеше до нея, отваряше подаръци, а изражението на лицето му бе по-невинно и от това на децата.

— Значи не си скучал, докато бях при фризьора? — попита тихо тя, за да я чуе само той. Очевидно бе, че Мак ѝ е купил всичките подаръци, опаковал ги е и ги е надписал, за да си помисли, че са от приятелите му.

Мак не си направи труда да отрича, а само се усмихна.

— Харесваш ли ги?

На пода и в скута ѝ имаше толкова много красиви неща: кашмирен пуловер, музикална кутия, златни обици, копринени чорапи, сребърна рамка за снимки.

— Какво ти подарих аз? — попита Стив.

Карън се засмя:

— Да видим. Мисля, че тези изрязани бикини са от теб.

— Какво? — попита Мак озадачен, после се изчерви и всички избухнаха в смях. — Добре, добре — рече той и прегърна Карън.

Една жена, която бе братовчедка на Стив, я погледна замислено.

— Знаеш ли, Карън, познавам всички бивши годеници на Мак и мога да му кажа честно, че не харесвам нито една от тях, ала теб обожавам. Ти си единствената, която гледа Мак с любов.

— Всъщност съм си забравила контактните лещи — каза Карън — и... — Всички я освиркаха и тя се изчерви.

Мак я притисна към себе си.

— И така, кога е сватбата? — попита някой.

Мак не се поколеба:

— Веднага, щом я убедя. Дори не носи годежния пръстен.

— Доста се е захабил, като се има предвид през колко ръце е минал — рече Стив и всички се засмяха.

В този миг от кухнята се появи Рита, майката на Стив.

— Престанете! Притеснявате Карън. Освен това се нуждае от помощ в кухнята.

За най-голямо учудване на Карън всички мъже веднага се изнизаха от стаята. Останаха само жените и планина от подаръци и

лъскава хартия.

— Този номер минава всеки път — доволно заключи майката на Стив. — Сега, дами, време е да обменим клюките.

Засмени, жените отидоха да се преоблекат и да се заемат със задълженията си. Карън беше сама в спалнята, която делеше с Мак. Хвърли подаръците върху леглото и се замисли. Не ѝ отне много време да разбере, че всичко, което ѝ бе подарено, е от Мак. Беше ѝ любопитно да научи какво бяха подарили на шаферките. Оказа се, че това е станало миналата седмица. Какви са нейните подаръци тогава.

Възникнаха още въпроси относно перлената огърлица и обиците, те не се включваха в подаръците.

— Ако имаш предвид перлите, които носеше вчера — каза една от жените — и ако те са подарък от Мак, можеш да заложиш живота си, че са истински.

Карън примигна.

— Предполагам, че булката не е купила за шаферките си бяло копринено бельо.

Изрече го повече на себе си, отколкото на останалите жени, ала те я чуха и започнаха да се смеят, при което тя се изчерви.

Сега, когато беше сама, реши да види какво ѝ е купил Мак. Утре щяха да се върнат в Денвър и щяха да се разделят завинаги. Доколкото си спомняше, а и слава Богу, канцеларията ѝ се намираше на километри от кабинета му.

Обърна се и забеляза плик върху възглавницата, вдигна шала си, който бе хвърлила на леглото, и прочете:

„Весела Коледа, Карън“.

Отвори го и видя кратък договор, подписан от Мак, със свидетел Стив. Набързо го прегледа и осъзна, че ѝ бе даден контрол върху универсалния магазин „Лоусънс“. Мак се задължаваше да осигури капитала, а тя щеше да ръководи фирмата. Изглежда, щеше да има пълна свобода да го ръководи както намери за добре. Трябваше да му върне заема с пет процента лихва, която да започне да тече две години след отварянето на магазина.

— Това е прекалено много — рече тя на висок глас. — Не исках...

Замълча, когато откри и писмо в плика.

Скъпа Карън,

Знам, че отначало ще ти се иска да ми го хвърлиш в лицето, но те умолявам да помислиш. Аз съм бизнесмен, а ти имаш опита и знанията, които са нужни, за да ръководиш една фирма, и то доста добре. Смятам, че ще постигнеш много. Не ти давам този документ само защото си красива и забавна или пък защото ми харесва да съм с теб. Бременната ми снаха ме принуди да го направя. Заплаши ме, че няма да ме пусне въкъщи, ако вместо пелени продавам кожени изделия в този универсален магазин.

Моля те, не ме разочаровай.

Бъдещ партньор Макалистър Джей Тагърт

Главата на Карън се замая не толкова от предложението, колкото от „красива и забавна“, „харесва ми да съм с теб“.

„Престани! — заповяда си тя. — Той не е за теб. Може да има всяка жена, която пожелае и... и... — Карън отиде в банята и се погледна в огледалото. — А, ти, глупачке, си влюбена до уши в него.“

Влезе под душа.

„Мисли само за работата — каза си. — И остави всичко друго на мира.“

Ала бе по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Когато слезе долу, беше с дънки и с червения кашмирен пуловер, който Мак ѝ подари (с етикет „Рита“ — майката на Стив). Беше си сложила перлите, от време на време ги докосваше. Естествено, щеше да му ги върне. Беше прекалено скъп подарък, за да го приеме.

Част от жените започнаха да почистват всекидневната, мъжете излязоха навън, а Карън отиде в кухнята, за да помогне за коледното пиршество.

През последните дни бе дочула, че Рита е най-добрата приятелка на майката на Мак. Не че ѝ влизаше в работата, ала нали добрите приятелки си споделят всичко? Много хора споменаха, че Илейн ще се появи този следобед.

Карън бе любопитна да разбере дали случайно Рита не знае нещо повече за раздялата на Илейн и Мак.

Тя прекара часове в кухнята, режеше зеленчуци и месо и слушаше невероятните истории за семейството на Стив. През големия прозорец виждаше Мак, който играеше футбол. Няколко пъти, когато вкара гол или пропусна положение, той погледна през прозореца и й махна. Щастлива, Карън също му махна. Беше забравила какво е да имаш семейство, а и никога не си бе представяла, че може да цари такава глъчка, объркване и смях. Толкова много деца тичаха в кухнята, възрастните се смееха, а във всекидневната пееха коледни песни.

Едва не подскочи, когато Рита заговори зад гърба ѝ:

— Харесва ти всичко това, нали? Щастлива си, заобиколена от цветни хартии и пискливи деца, нали?

— Да, наистина — отвърна честно Карън.

— Мак е много добър мъж.

Рита може би имаше право. Но единственото, което знаеше тя със сигурност, бе, че не ѝ принадлежи. Затова попита:

— Знаеш ли точно какво се е случило между него и Илейн?

Двете жени бяха сами в кухнята, тъй като повечето от работата бе свършена. Рита се поколеба, погледна ножа в ръцете си и отвърна:

— Заклех се да пазя тайна.

Карън се задъха. Щом тази жена сподели, че е обещала да пази тайна, значи половината битка е спечелена. Ако е по-настойчива, Рита ще проговори. Ала Карън се колебаеше. Една част от нея искаше да узнае истината, ала друга — не. Какво ли бе накарало Илейн да го зареже пред олтара? Какво ѝ бе причинил Мак?

— Искане ми се да знам — призна Карън. Рита я погледна в очите и се усмихна:

— Наистина го обичаш, нали?

Да — бе отговорът на Карън. Не се осмеляваше да произнесе думите.

— Илейн бе лудо влюбена в някакъв беден художник, който се интересуваше повече от тлъстата ѝ банкова сметка, отколкото от самата нея. Ала любовта е сляпа и Илейн се бореше за него с всички сили. Баща ѝ изпрати на художника — не че бе нарисувал нещо през живота си — писмо, в което казваше, че ако той се ожени за дъщеря му, сметката ѝ ще бъде анулирана. Бе изпратил също така и чек за

двайсет хиляди долара, който ще бъде осребрен при условие, че младежът си отиде. Когато Илейн се прибра у дома онази вечер, от художника нямаше и следа. Тя обвинила баща си за всичко и му заявила, че ако той желае тя да се омъжи за богаташ, така и щяло да стане.

Рита прекъсна разказа си за миг и погледна Карън със стиснати устни:

— Илейн буквално преследваше Мак, който е най-големият наследник на семейство Тагърт. Тя е красива, талантлива, самоуверена. Мак не можа да ѝ устои. В нощта преди сватбата им художникът отново се появил, а когато Мак се прибрал вкъщи, заварил двамата в леглото.

Мак отказа да се ожени за нея, но тъй като е истински джентълмен, направи така, че всички да си помислят, че тя го е зарязала. Оттогава се плаши до смърт от браковете. Мак иска да се ожени, да създаде семейство, ала си мисля, че сякаш нарочно избира жени, които се интересуват единствено от състоянието му, а той ги изпитва с глупавите си предбрачни споразумения. Когато те откажат да подпишат, той решава, че всички жени са еднакви. Приятно съм изненадана и много съм щастлива, че най-накрая раната му е започнала да зараста. На седмото небе съм от радост, че ще се ожени за теб, за жена, която го обича истински.

Карън не вдигна очи от целината, която режеше на кубчета за салатата.

— Казвам ти всичко това, защото Мак много уважава Илейн и не мисля, че някога ще ти признае. А истината знаем само аз и майка му.

— А ти ми казваш това, защото го обичам?

— Да, но също така, защото и той те обича — отговори Рита направо.

Младата жена снизходително се усмихна:

— Не, не ме обича. Ние дори не сме сгодени. Той ме нае да го придружа на сватбата и... — Тя замълча, тъй като Рита някак странно ѝ се усмихваше.

— Карън, опомни се. Мак няма нужда да наема жени за нищо. Има толкова дами, които се правят на глупачки около него и ще го последват навсякъде. Майка му постоянно се оплаква за начина, по който мислят всичките жени в компанията — че работата включва и

сина ѝ. Тя ми сподели, че има две изпълнителни директорки, които си въобразяват, че всяка възложена им работа е доказателство за неговата любов към тях. Беше възмутена и го посъветва да ги уволни, но той има добро сърце и едва ли ще го направи. И какво излиза накрая — заплатите им са огромни, а пък Мак върши цялата работа.

— А пък дамите се оплакват, че е деспот и ги унижава, като не им възлага работа — тихо призна Карън.

— Най-вероятно. Ала Мак винаги поема вината, като не позволява да се петни репутацията на жената. Майка му искаше да разкаже на всички за Илейн, но Мак ѝ забрани. Той е толкова старомоден в някои отношения, сякаш е смел рицар от миналите времена.

— Да — съгласи се Карън. — Вярвам, че е така.

— Като говорим за дявола — каза Рита, — току-що пристигна някаква кола и се обзалагам, че е Илейн. Карън! Не стой така. Излез вън и...

Карън наблюдаваше от кухненския прозорец. Пристигането на Илейн прекъсна футболния мач, тъй като всички мъже се стекоха да помогнат на изящната, елегантна и ослепителна красавица Илейн да слезе от дългата черна лимузина. Начело на тълпата бе Макалистър Тагърт.

— Ще ме извиниш ли, аз... аз трябва да... — Карън не измисли подходящо извинение, затова се обърна и избяга от кухнята. Беше толкова притеснена, че хукна към стаята си — единственото ѝ убежище.

ПЕТА ГЛАВА

Половин час по-късно Карън смяташе, че е време да престане да се самосъжалява и е готова за срещата си с Илейн. Мислеше, че ще съумее да запази самообладание и да не забие нож в каменното ѝ сърце. За съжаление веднага се натъкна на Илейн, Стив и Мак.

Отблизо Илейн беше още по-хубава. Бе висока, руса, страхотна и толкова изтънчена и обиграна, че Карън се почувства груба и непохватна. Тя винаги си бе представяла, че Мак трябва да се ожени точно за такава жена. Илейн отговаряше на всички критерии. Несъмнено баща ѝ беше посланик в някоя далечна и екзотична страна и се обзалагаше, че красивата принцеса е защитила магистърска степен в областта на нещо толкова изтънчено и безполезно като китайска философия.

Само при вида на Илейн тя имаше чувството, че носи дрипи, а косата ѝ е в ужасно състояние. Много естествено бе Мак да обезумее от любов по тази изключителна красавица.

Заела величествена поза на стълбите, Илейн се обърна към Мак с изпепеляващ поглед, а той приличаше на малко кутренце в краката ѝ. „Той все още я обича“ — помисли си Карън и я обзе безумна ярост.

Стив представи Карън като годеницата на Мак и си тръгна, като остави тримата насаме.

— Още ли се опитваш да накараш някоя жена да се омъжи за теб, Мак? — попита Илейн тихо, като не откъсваше поглед от него, сякаш Карън въобще не съществуваше.

— Още ли плащаш на мъжете да се женят за теб, Илейн? — отвърна на удара ѝ Карън и се наслади на гледката — красивото лице на Илейн се сбръчка от унижение и болка, тя се обърна и се спусна по стълбите. Очевидно смяташе, че тайната ѝ ще се пази вечно, а тя ще може да дразни Мак, когато си пожелае.

Това, за което не бе подготвена Карън, бе реакцията на Мак. Той я стисна силно за рамото и я бутна в спалнята. Когато блъсна вратата, той се обърна към нея:

— Това определено не ми хареса! — разкрещя се той. — Това, което се е случило между мен и Илейн, не е твоя работа и няма да позволя на никого да се меси.

Карън се стегна. Трябваше да остане спокойна, въпреки че едва се сдържаше. Искаше ѝ се да се хвърли в леглото и да заплаче. Какво я засягаше, че Макалистър Тагърт е влюбен в жена, която го прави за смях?

— Разбира се, господин Тагърт — отвърна студено, след което се обърна към вратата.

Ала Мак я хвана, притисна я до стената и я целуна страстно. За кратък миг гордостта на Карън я накара да се бори с него, ала не след дълго го притискаше към себе си.

— Мразя те — успя да прошепне, докато той целуваше врата ѝ, а ръцете му се движеха по тялото ѝ.

— Да, знам. Мразиш ме толкова, колкото и аз.

По-късно, така и не разбра как стана, но в един момент бяха притиснати до стената в страстна прегръдка, а в следващия — голите им тела бяха преплетени в леглото. Две години Карън бе потискала сексуалното си желание, затова сега то избухна с голяма сила. Яростта, която изпитваше към Мак, и нежните му целувки, накараха кръвта ѝ да забушува, сякаш в тялото ѝ изригна вулкан.

Мак бе отличен любовник, страстта му се сля с нейната, той силно проникна в нея, после по-нежно, като покри устните на Карън със своите, за да сподави вика ѝ.

В следващия миг събориха някаква лампа, която се разби на пода.

Когато Мак проникна отново в нея, Карън обви краката си около кръста му и притисна тялото си към неговото. Остана без дъх, сърцето ѝ биеше лудо.

Минаха няколко минути, преди да започне трезво да разсъждава. Какво направи? Почувства се засрамена и притеснена. Какво щеше да си помисли той? Бедничката, необразована секретарка се унижава пред шефа?

— Моля те — прошепна тя. — Искам да стана.

Мак я погледна, а когато тя извърна глава, той я хвана за брадичката и я обърна към себе си.

— Какво става? — попита я шеговито. — Да не би малката ми лъвица да се срамува? Не е възможно, нали?

Карън отново избегна погледа му.

— Искам да стана.

Но Мак не ѝ позволи да се освободи от него. Той я притисна към леглото, дръпна завивката и я помоли:

— Каж ми какво не е наред.

Карън не бе способна да разсъждава трезво, някак си топлата и приятна прегръдка, голите им тела ѝ се струваха прекалено интимни, по-интимни от любовния акт преди малко.

— Ти... аз... — започна тя, ала не можа да намери подходящи думи.

— ... се любихме — тихо довърши той и я целуна по косата. — Това е нещо, което исках да направя от цяла вечност.

— Въобще не знаеше за съществуването ми преди няколко дни.

— Да, така е, но бързо наваксах пропуснатото време. Тя се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво.

— Няма да те пусна, докато не ми кажеш какво те измъчва.

— Какво ме измъчва? — рече тя развълнувана и го погледна право в очите. — Аз съм една от секретарките ти, ти си шефът и... и...

— И какво?

— И освен това си влюбен в Илейн! — изстреля тя. В края на краищата как бе възможно да се унижи повече след това, което извърши?

Мак я прегърна още по-силно и се засмя.

— Ох! Това пък защо? — попита той, когато тя го оципа.

Този път почти се измъкна.

— Не съм като лекомислените красавици, които те преследват! Не ме интересуват и парите ти! Всъщност не искам нищо от теб, нито работа, нищо, разбра ли? Дори не искам да те виждам... — Тя не довърши, защото той я целуна. — Повече — прошепна тя след целувката.

— Много мило — отвърна той, преструвайки се, че не разбира.

Когато ръката му докосна гърдите ѝ, Карън осъзна, че го желае отново, копнее за него, желанието в нея се надига с мощни тласъци, но въпреки това го отблъсна. Погледна го в очите и изрече:

— Не.

— Добре — съгласи се той. — Кажи ми какво те тревожи. Само не тръгвай. Моля те?

Карън се обърна с гръб към него, завивките покриваха тялото ѝ.

— Не исках това да се случи, само исках... — Тя се обърна. Според изчисленията ѝ днес имаше най-голям шанс да забременее, а като се имаше предвид какво бяха правили току-що, вече можеше да е бременна.

Прочел мислите ѝ, Мак взе ръката ѝ, целуна я, първо дланта, а после я обърна и отново я целуна. Когато започна да целува пръстите ѝ, тя се отдръпна.

Мак отново я привлече към себе си, държеше я здраво и не мислеше да я пуска.

— Не обичам Илейн.

— На мен не ми се стори така, ти толкова пламенно я защитаваше.

— Колкото и подло да се е отнесла с мен, и Илейн премина през ада. Онзи тип се ожени за нея заради парите ѝ. Знам как се чувства, затова ѝ дължа поне съчувствието си. Ако ѝ става по-леко, като ме обижда и се подиграва с мен, нямам нищо против. Добре поне, че не съм женен за нея. — Гласът му се снижи: — И не тя е майка на децата ми.

— Ти колко имаш? — попита тя. Искаше да остане хладна и съдържана. Разумно ли беше на тази възраст и по това време да има връзка с мъже? Щеше да е голяма глупачка и с остарели разбирания, ако вярваше, че ако мъж и жена си легнат, трябва да се оженят.

— Може би днес направих първото си дете — тихо рече Мак. Не я изпускаше от прегръдката си, макар че тя се съпротивляваше.

— Няма нищо смешно. Исках само да бъдеш донор, не...

— Любовник? Карън, моля те да ме изслушаш. Случилото се днес не беше грешка. Никога преди не съм се любил с жена, без да я пазя. — Той вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Обичам те, Карън. Ако ме искаш, ще се постарая да бъда най-добрият съпруг за теб.

— И ще се задоволиш с мен и другите по света — неволно изрече тя и се ужаси, щом видя болката в очите му.

Мак мигновено се обърна и се опита да стане от леглото.

— Извинявай — рече тя и го прегърна, а той седна на ръба на леглото. — Моля те, не исках да кажа това. Не си длъжен да се жениш за мен. Знам колко си благороден, че си храбър рицар и...

Той се обърна ухилен:

— Това ли си мислиш за мен? Мислиш си, че предлагам брак на всяка жена, с която си лягам?

От израза на лицето ѝ разбра, че точно такава е мнението ѝ за него.

Мак се развесели:

— Скъпа — прошепна той и приглади един немирнен кичур зад ушите ѝ. — Не знам какво те е накарало да ме смяташ за светец, ала аз не съм. Мнението, което имаше за мен, когато се срещнахме, е най-точната характеристика, която жена е давала за мен. Искаш ли да знаеш цялата истина?

Карън кимна. Той я притегли в обятията си и легна до нея, като сложи главата ѝ на рамото си.

— Никога не съм бил влюбен в Илейн. Не истински. Едва сега осъзнавам, че съм се чувствал поласкан, че жена като нея ми е позволила да я ухажвам и да я преследвам.

— Не те ли е преследвала тя? — попита Карън.

Мак се усмихна.

— Трябва да знаеш, че Илейн е била край мен през по-голямата част от живота ми. Всички мъже, включително аз и моите приятели тичахме след нея. Тя беше недостижима. Бе красива, още на четиринайсет беше развита. Обзалагахме се кой ще я покани и тя ще се съгласи да излезе с него, но никой от нас не успя. Илейн учеше за последните си изпити вечерта на празненството по случай завършването ни, представям си колко момчета бе разочаровала.

— Значи си искал това, което не можеш да имаш? — попита саркастично Карън.

— Разбира се. Не се ли стремят всички хора към недостижимото?

Тя изгаряше от любопитство да чуе края на историята и не ѝ беше до философия.

— Но ти си я имал?

— Да, в известен смисъл. Преди около четири години тя дойде в кабинета ми. Искаше да ѝ помогна, да направя някои инвестиции и

аз...

— ...Си изгубил ума си и си я помолил да се омъжи за теб, за да можеш да покажеш на всички мъже, че си спечелил.

— Може да се каже и така.

При тези думи Карън се засмя.

— Значи излиза, че художникът те е спасил от положението?

Мак се поколеба, преди да изрече:

— Някой ден ще разбера как си успяла да извлечеш тази информация от майка ми. Или на кого е споделила тя и как ти си разбрала.

— М-м-м — беше отговорът ѝ. — А останалите жени, на които си предлагал?

Той помълча, преди да отговори:

— Не знам дали разбираш, ала беше адски странно, че всяка жена на планетата си мислеше, че след като Илейн ме е зарязала, аз ще изгарям от желание да се оженя. Може би са си въобразявали, че ще искам да покажа на Илейн, че мога да имам всяка, която пожелаея.

— И така са започнали сами да ти се предлагат — саркастично довърши тя. — Значи нямаш нищо общо с годежните пръстени и предбрачните споразумения.

Той не се засмя, погледна я и рече:

— Сериозен съм. Може би преди две седмици щях да ти кажа, че съм влюбен в Илейн и че харесвам всички красиви момичета, с които съм бил сгоден. Но сега знам със сигурност, че не обичам нито една от тях, защото когато съм с теб, Карън, не ми се налага да се преструвам, а мога да бъда самият себе си. Ти си единствената жена, която гледа на мен като на мъж, а не на един от богатшите Тагърт или пък на шанс да пробие в кариерата. Ти видя истинската ми същност, видя мен. — Той я целуна. — Знам, че стана изведнъж и ще ти е необходимо малко време за размисъл. На мен ще ми достави огромно удоволствие да те ухажвам, обаче отсега искам да знаеш каква е целта ми. Възнамерявам да се оженя за теб.

На Карън ѝ идеше да се хвърли на врата му, да го разцелува и да изрече: „Да, да, да.“ Вместо това тя извърна глава, сякаш се колебаеше дали да се омъжи за него или не. Когато го погледна, имаше сериозен вид.

— Под ухажване имаш предвид рози и вечеря на свещи ли?

— Какво ще кажеш за екскурзия до Париж, до Нил или да караме ски в Скалистите планини?

— Може би — рече тя.

— А какво ще кажеш, ако ти купя още две сгради в града по твой избор, които да превърнеш в бебешки магазини, без да се налага да теглиш заеми?

— О! — възкликна поразена Карън. — И аз ще съм шефът?

— Карън, скъпа, ако се омъжиш за мен, ще ти дам шифъра на личния си сейф.

— Не знаеш как да ухажваш жена, нали?

— М-м-м — беше отговорът му, след което се озова върху нея. — Нали си запозната колко близнаци се раждат в семейството ми?

— Разбира се, била съм свидетел.

Едновременно я целуваше по врата, а ръката му се плъзгаше надолу по тялото ѝ.

— Не знам дали си чувала как точно се правят близнаци: получава се, ако се любиш два пъти на ден.

— Нима? А пък лекарите смятат, че става, ако яйцеклетката се раздели.

— Не. Много любов — много деца.

Тя го прегърна и каза:

— Защо не опитаме да си направим пет близначета?

— Знаех си, че не случайно те обичам — промърмори той и я целуна.

ЕПИЛОГ

— Карън! — извика някаква жена зад гърба ѝ, а Карън се обърна толкова бързо, че изтърва пликовете, които държеше. Тя беше в търговския център, наоколо имаше толкова хора, затова ѝ отне повече време, за да разпознае Рита — жената, която бе срещнала през забележителния уикенд, който прекара с Мак.

И двете се изненадаха, когато Карън се заплака.

Рита нежно прегърна младата жена, която можеше да ѝ бъде дъщеря. Заведе я до красива пейка, която беше построена до красив фонтан. Рита ѝ подаде носна кърпичка и изчака, докато Карън се поуспокои.

— Много съжалявам. Не знам какво ми става напоследък. Не спирам да плача. Много се радвам да те видя. Как са всички? Стив?

— Добре — отвърна Рита засмяна. — Всички са добре. И така, кога ще се роди бебето?

Карън се опита да сдържи напиралците сълзи:

— Толкова ли си личи?

— Само ако си майка. А сега ми кажи какво те измъчва, Може би се е случило нещо между теб и Мак? Нали щяхте да се жените?

Карън издуха носа си.

— Да, ще се оженим след два месеца. Сватбата ще е скромна. Ти си от поканените. — Карън впери поглед в измачканата кърпа. — Не че нещо е станало. Всичко е наред. Както винаги. Само...

— Хайде, кажи ми.

— Не съм сигурна дали Мак иска да се ожени за мен — избухна тя. — Аз му погодих номер. Аз... аз го съблазних. Толкова много исках да имам бебе, а той... — Тя не продължи, тъй като Рита се заливаше от смях.

— Извини ме — обиди се Карън и понечи да стане. — Не възнамерявах да те развеселявам с проблемите си.

Рита я сграбчи за ръката и я дръпна обратно на пейката.

— Извинявай, не исках да се смея; само че никога през живота си не бях виждала мъж да преследва толкова упорито една жена. Какво е направил, за да си мислиш, че ти го принуждаваш да се ожени за теб?

— Не знаеш как стоят нещата. Ако знаеше истината, какво точно стана между нас, може би щеше да знаеш, че по-скоро това е делово предложение, а не женитба. Беше моя идея и...

— Карън, прости ми, но ти не знаеш как стоят нещата. Знаеше ли, че на сватбата трябваше да има само шест шаферки? Мак се обади на Стив. Твърдеше, че е срещнал любовта на живота си и че се нуждае от идеално извинение, за да прекара уикенда с тази жена. Седмата шаферка беше негова идея. Плати тройно, за да ти ушийт рокля по мярка.

Карън остана поразена от чутото.

— Любовта на живота си ли? Той твърдеше, че искал да намери жена, на която да стане роклята.

— Стив и Кетрин имат толкова много приятели, че едва ли са се нуждаели чак толкова от приятелката на Мак. Знаеш, че преди не можеше да се говори за сериозна приятелка, тъй като сменяше годениците си като носни кърпички.

Карън поклати глава.

— Аз не разбирам нищо. Не мисля, че ме е виждал преди коледното тържество. Как така е измислил такава история? Защо го е направил? Не разбирам.

Рита се усмихна.

— Семейство Тагърт си имат една приказка: „Ожени се тази, която раздели близнаците.“

Карън все още не проумяваше.

— В кабинета на Мак има снимка на мъж с въдица в ръка, нали?

Карън се опита да си спомни вечерта, когато беше влязла в кабинета на Мак. Тогава разглеждаше някаква снимка, а после я изпусна, защото се стресна от гласа на Мак.

— Да. Спомням си снимката. Това е някой от братята му, нали? Мисля, че и тогава казах, че не съм виждала този мъж.

Рита ѝ се усмихна топло.

— Това е снимката на близнака на Мак, мъжът, който изцяло прилича на Мак.

— Въобще не си приличат. Мак е много по-привлекателен от онзи мъж. Той... — не довърши Карън, защото Рита отново се заливаше от смях. — Значи е измислил цялата история около сватбата? — попита тихо Карън.

— Точно така. Мак предложи да поеме разходите за цялата сватба, ако Стив се съгласи да те включи в церемонията. Също така му даде да ползва яхтата си за шест месеца, при условие че ви сложи в една спалня. Обиците, които Мак ти подари, са семейно наследство, ценни бижута, които се подаряват само на съпругите им. Не на приятелките, а на съпругите. Аз лично два пъти бях свидетелка, когато през уикенда той се обади на семейството си и им говори за теб. Разказваше им колко си интелигентна и красива и че той прави всичко възможно, за да те накара да се влюбиш в него.

Рита я стисна за ръката.

— Сигурно си забелязала, че когато бе около теб, Мак бе много мълчалив. Всички ние се заливахме от смях, като го гледахме как се страхува да не каже нещо нередно и затова много-много не си отваряше устата. Мак казал на Стив, че ще се преструва, че не те забелязва, защото някакъв мъж в компанията му споделил, че бягаш от всеки мъж, който прояви интерес към теб.

— Той е казал на снаха си за магазина за бебета, който исках да отворя — спомни си Карън.

— Скъпа, когато не беше с теб, говореше за теб.

— Но аз си мислех, че той ми предложи брак, защото... — Тя погледна Рита в очите. — Ами аз го помолих за услуга.

— Никога през живота си не бях чувала за мъж, който така да хлътне и да полудее от любов от първата среща. Той ми разказа, че ти си вдигнала някаква снимка, той погледнал в очите ти и веднага се влюбил в теб.

— Но защо не ми е казал? — попита Карън.

— Искаш да кажеш, че Мак не ти е признал, че те обича? — попита ужасена по-възрастната жена.

— Не, казвал ми го е, и то много пъти, но аз... — Изведнъж Карън осъзна защо. Тя щеше да му заяви, че не му вярва и че не вярва, че мъж като Макалистър Тагърт може да...

— Трябва да вървя — изведнъж каза. — Трябва да... О, Рита, благодаря ти — рече, а Рита се изправи и я прегърна развълнувана. —

Не знаеш колко много ми помогна. Ти ме направи най-щастливата жена на света. Трябва да отида и да кажа на Мак, че... че...

Рита се засмя.

— Върви! Какво още чакаш? Върви!

Карън вече си беше отишла.

ДВОЙНА РАДОСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Даяна Фостър крачеше пред бюрото си с телефон в ръка, без да забелязва прекрасната гледка на Хюстън. Намираше се в компанията на Фостър, където се издаваше списанието „Прекрасен живот“.

— Никой ли не отговаря в къщата? — попита Кристин Норстрьом, секретарката ѝ.

Тя поклати глава и затвори телефона. Веднага посегна към шкафа зад бюрото за дамската си чанта.

— Най-вероятно всички са в градината и садят дръвчета — пошегува се. — Забелязала ли си — продължи с дяволита усмивка, като облече жълто-зеленото си ленено яке, — че когато имаш добри новини и искаш да ги споделиш, като че ли всички са потънали вдън земя?

— А какво ще кажеш междувременно да ги споделиш с мен? — предложи шеговито Кристин.

Даяна започна да изглажда въображаеми гънки на бялата си риза и се усмихна. Кристин бе на трийсет и две, с две години по-възрастна от нея, висока метър и осемдесет, е бледа кожа и бе наследила сините си очи от скандинавските си предшественици. Също така бе добросъвестна, енергична, обръщаше внимание на подробностите — три качества, които я правеха идеалната секретарка.

— Добре де, печелиш. Току-що реших да направя няколко снимки за броя на „Идеална сватба“ в Нюпорт, Роуд Айлънд. Сякаш този шанс ми дойде от небето. Естествено напрежението ще бъде убийствено, но пък си заслужава. Всъщност, ако си на разположение, искам да те изпратя в Нюпорт седмица по-рано, за да помогнеш на екипа ни. Майк Макнийл и Кори ще пристигнат няколко дни след теб. Можеш да поработиш с тях, докато снимат. Ще се нуждаят от някого като теб, а ти ще имаш добра възможност да разбереш какво е да работиш на различен терен, под напрежение и при не особено благоприятни условия. Как ти се струва?

— Като гръм от ясно небе — отговори ѝ тя с широка усмивка. — Винаги съм искала да съм в командировка с екипа на Кори. Нюпорт е божествен и списанието ще стане страхотно — добави, докато Даяна излизаше. — Даяна, преди да си тръгнеш, искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен. Истинско удоволствие е да се работи с теб...

Даяна махна с ръка и се усмихна.

— От тебе се иска само да откриеш Кори. И продължавай да се обаждаш в къщата. Ако някой вдигне, им кажи да не мърдат, докато не отида. Кажи им, че имам страхотна новина и искам Кори да е там.

— Добре. Като видиш Кори, моля те, предай ѝ, че ще се радвам да работя с нея. — Тя замълча, на лицето ѝ се появи едва забележима замечтана усмивка. — Даяна, Кори осъзнава ли колко много прилича на Мег Раян?

— Послушай съвета ми и не ѝ го споменавай — предупреди я Даяна и се засмя. — Непрекъснато я заговарят непознати, които не могат да повярват, че не е Мег Раян, а някои от тях направо се обиждат, мислейки си, че се опитва да ги изиграе.

Телефонът иззвъня и прекъсна разговора им. Кристин се пресегна за него.

— Кори е — каза и подаде слушалката на Даяна. — Обажда се от колата.

— Благодаря ти, Господи! — възкликна тя. — Кори, цяла сутрин те издирвам. Къде беше?

Кори усети вълнението на сестра си, но не обърна внимание, защото не изпускате от очи шофьора на камион с портокали, който бе твърдо решен да я изпревари на магистралата.

— Бях в печатницата цяла сутрин — отвърна и реши да мине в другата лента, вместо лудият шофьор да улучи тъмночервената ѝ кола с някой портокал.

— Не ми харесаха снимките от барбекюто за следващия брой, така че занесох други.

— Не му мисли за този брой, добре си е. Имам нещо по-важно — страхотна новина. Можем ли да се срещнем след двамазет минути в къщата? Искам да я съобща на всички.

— Греша ли, или току-що ми каза да не се притеснявам за следващия брой? — пошегува се Кори, изненадана от внезапния

оптимизъм на вечно притеснената си сестра. Погледна в огледалото за обратно виждане и мина в другата лента, за да може да завие към Ривър Оукс, вместо да продължи към ателието си.

— Тръгвам за къщата, но искам да ми подскажеш малко.

— Добре. Извадих голям късмет с броя на „Идеална сватба“! Майката на булката гори от нетърпение да подобри социалното си положение и иска да заснеме сватбата на дъщеря си за „Прекрасен живот“. Ако имаме желание да направим това, тя лично гарантира, че сватбата ще е в стил, достоен на нашия, под наше наблюдение, готова е да покрие всички разходи, както и пътните разноски на целия ни екип.

Месеци наред двете сестри обсъждаха вариантите за различни места, за да заснемат „идеалната“ сватба за този брой. Отхвърлиха всички, защото Даяна бе категорична, че ще им излезе безумно скъпо, а Кори, че са неприемливи като качество и стил. Даяна бе поела огромния товар на „Фостърс Ентърпрайзиз“ от финансовата страна, а отговорността за качествените и неповторими снимки се падаше на сестра ѝ.

— Ще се отрази добре на бюджета ни, но какво ще кажеш за мястото? С какво може да ни изненада?

— Помисли малко — предложи Даяна.

Кори се усмихна безпомощно:

— Кажи ми.

— Сватбата ще се състои в градината на къщата на чичото на булката... прекрасна „виличка“ с четирийсет и пет стаи. Построена е през 1895 година. Архитектурата е невероятна. С удоволствие ще гледаш снимките.

— Не ме измъчвай така — засмя се Кори; гореше от нетърпение да научи повече. — Къде се намира тази къща?

— Готова ли си да научиш?

— Да.

— Нюпорт, Роуд Айлънд.

— О, Господи! Великолепно! — Кори остана без дъх и фотографът в нея се обади — започна да си представя прекрасните снимки, които ще направи. Красив пейзаж, величествени яхти, които плават в лазурната вода.

— Майката на булката ми изпрати снимки на къщата и на земите. Обади ми се тази сутрин. Доколкото разбрах, се оказва, че брат ѝ ще

покрие разходите за цялата сватба. О, забравих да ти спомена, че ще наеме и шест души, които да работят под наше ръководство. Също така ни позволи да направим някои промени в стаите, така че едва ли ще ти остане време да заснемеш всичко. Материалите и трудът се заплащат от тях, разбира се, екипът ни ще разполага със самостоятелни стаи в къщата. Всички хотели са заети за целия сезон, а и без това ще работим до късно, така че е практично. Забравих също така, че има прислуга, ще дойдат и гостите, така че е добре да наглеждаме работата си.

— Няма проблеми. При такава възможност ще спя и в къщата на Баба Яга.

Даяна добави:

— Добре, но ще откажеш ли, ако ти кажа, че това е къщата на Спенсър Адисън?

Отговорът на Кори последва мигновено:

— Предпочитам Баба Яга.

— Знам.

— Ще намерим друга сватба.

— Ще говорим вкъщи.

ВТОРА ГЛАВА

Докато завиваше по пътя към гората, който водеше към къщата, тя вече бе сигурна, че ще отиде в Нюпорт. Сестра ѝ също не се съмняваше в решението ѝ. Независимо какво трябваше да направят, щом беше за доброто на семейството и на „Фостърс Ентърпрайзиз“, не се и замисляха. По някакъв начин те се разбираха прекрасно.

Майката и бабата на Кори също щяха да ги придружат в Нюпорт, тъй като те бяха създали така популярния „стил на Фостър“. Идея, която Кори и Даяна бяха развили и извели на пазара чрез списанието и разнообразните книги. Така цялото семейство участваше в бизнеса. Майка ѝ и баба ѝ несъмнено щяха да извлекат максимална изгода от невероятния шанс. За Кори шансът се превръщаше в изпитание. В края на краищата той нарани нея, не тях.

Колата на Даяна бе паркирана пред къщата — просторното имение в джорджиански стил, което семейството често използваше за проектите си, които се появяваха редовно в списанието на Фостърови „Прекрасен живот“.

Кори изключи двигателя и погледна към къщата, която за двете с Даяна бе най-ценното нещо. „Толкова преживявания са свързани с това място“ — помисли си тя и се облегна на седалката, като нарочно се бавеше да влезе. Имаше нужда да запази самообладание, преди да изслуша предложението за сватбата в Нюпорт. Беше на тринайсет, когато стоеше във фоайето и срещна Даяна за пръв път, а година по-късно срещна Спенсър Адисън в градината на първото си парти.

Тук, в тази къща, се научи да обича и да уважава Робърт Фостър, широкоплещестия едър мъж с голямо сърце и изключителен ум, който по-късно я осинови. Беше срещнал майката на Кори в Лонг Вели, след като купи компанията, в която тя работеше като секретарка, а останалото приличаше повече на приказка. Очарован от прекрасното лице и топлата усмивка на Мери Брайтън, милионерът от Хюстън я бе извел на вечеря в града и още същата нощ се бе уверил, че Мери е жената, която е търсил цял живот.

През следващата вечер се бе появил в къщата, където живееха бабата и дядото на Кори, и започна неустойимо да ухажва малкото сплотено семейство. Подобно на магьосник от приказките всяка вечер той ги отрупваше с цветя и малки подаръци, тръгваше си призори, говореше с цялото семейство, после те си лягаха, а той сядаше в люлката в задния двор, прегърнал Мери.

За две седмици се сприятели с Кори и спечели уважението на родителите на майка ѝ, така че те въобще не възразиха срещу сватбата. Със същата лекота премахна всички лоши предчувствия и опасения на Мери и грабна новата си булка и дъщеря и ги качи в самолета си. Няколко часа по-късно той пренесе през смях първо Мери, после и Кори през прага на дома си в Хюстън. Оттогава бяха неразделни.

Даяна почиваше в Европа с приятелите си и техните родители, когато се състоя сватбата. Кори се страхуваше да се запознае с доведената си сестра. Най-накрая тя се върна в края на лятото. Даяна бе с една година по-голяма и очевидно бе много умна. Кори бе сигурна, че освен че е красива и изтънчена, Даяна е и най-голямата снобка на света.

В деня, в който Даяна се върна от Европа, Кори се скри на балкона и подслушваше, докато пастрокът ѝ посрещна дъщеря си във всекидневната и ѝ разказа, че докато Даяна „мързелувала“ в Европа, той ѝ намерил нова майка и сестра.

Той представи Даяна на Мери, ала Кори не успя да чуе тихите им гласове. Поне Даяна не бе избухнала яростно, както се опасяваше Кори. Това бе някакво успокоение. После пастрокът ѝ я повика във фойето.

Кори гордо вдигна глава, сякаш искаше да каже: „Не ме интересува какво мислиш за мен.“

Вцепенена слезе по стълбите.

На пръв поглед Даяна Фостър бе олицетворение на най-ужасните страхове на Кори: не само бе хубава и дребна, със зелени очи и лъскава кафява коса с махагонови отблясъци, ами като че ли току-що бе излязла от магазин за младежка мода — жълтата ѝ пола беше много къса, бедрата ѝ бяха с шоколадов тен, носеше карирана жилетка в жълто и синьо и жълта блузка с емблема на джоба. И гърдите ѝ бяха пораснали, отбеляза мрачно Кори.

Кори бе с десет сантиметра по-висока от нея, носеше дънки, чувстваше се като просякия, имаше обикновени сини очи и права руса коса, вързана на опашка. За запознанството им бе облякла любимата си блуза — с избродиран кон на гърдите. Двете се гледаха мълчаливо.

— Хайде, момичета, говорете! — заповяда Робърт Фостър с веселия си и властен глас. — Вече сте сестри!

— Здравсти — измърмори Даяна.

— Здравсти — отвърна Кори.

Даяна не свали очи от блузата на Кори, а тя вдигна глава още по-гордо. Баба ѝ от Лонг Вели с любов бе избродирала коня и ако Даяна кажеше нещо отвратително по адрес на блузата, тя бе твърдо решена да спъне малките ѝ крачета.

Накрая Даяна прекъсна неловката тишина:

— Обичаш ли... ъ-ъ-ъ коне?

Притеснена, Кори вдигна рамене, после кимна.

— След вечеря можем да отидем до къщата на Барб Хейуърд. Те имат огромна конюшня с расови жребци. Братът на Барб — Дъг — има пони.

— Яздила съм само няколко пъти. Не съм толкова добра, за да се справя с расовите.

— Аз повече ги галя, отколкото да ги яздя, така че... Миналата пролет паднах от кон — призна Даяна и колебливо сложи крака си на първото стъпало, като мислеше да се качи в спалнята си.

— Трябва да яздиш отново, за да преодолееш страха си — посъветва я нещо Кори, смаяна от лекотата, с която Даяна общуваше, и искрено заинтригувана. Кори винаги бе искала да има сестра и може би тази дребничка и красива брюнетка щеше да осъществи мечтата ѝ. Даяна въобще не беше снобка.

Те се качиха заедно по стълбите и застанаха пред стаите си. От всекидневната се чу звънливият смях на родителите им — безгрижен и някак детински. Момичетата се спогледаха и се усмихнаха, доволни, че бяха спипали родителите си да се държат като деца. Кори почувства, че дължи на Даяна поне няколко добри думи или обяснение, и каза:

— Баща ти е много мил. Моят ни е изоставил, когато съм била бебе. Развели са се.

— Мама почина, когато бях на пет. — Даяна се обърна по посока на смеха и се заслуша в шепота им. — Майка ти размива татко. Мисля, че е много мила и добра.

— Така е.

— Строга ли е?

— Понякога. Само малко, но после се чувства гузна и може да ми направи шоколадови сладки или пресен ягодов пай — исках да кажа да ни направи — преди да си легна, преди да си легнем.

— Уха, шоколадови сладки — промърмори Даяна. — Пресен ягодов пай.

— Мама обича всичко да е съвсем прясно, току-що приготвено. Прилича на баба. Не използват консервирани храни, нито пък замразени или полуфабрикати.

— Уха — промърмори Даяна. Тя сви рамене и призна:

— Кончита, нашата готвачка, слага лютиви чушки във всичко.

Кори се изкикоти:

— Знам, но както изглежда, мама вече превзе кухнята. Изведнъж почувства, че в края на краищата двете с майка й имаха нещо хубаво, което да предложат на Даяна и баща й.

— Сега мама е и твоя майка, така че не се налага да ядеш от лютивите чушки на Кончита — добави шеговито.

— Само си представи — няма да има повече шоколадов кекс с лютива глазура!

Даяна се включи в играта й:

— Няма да има повече лютиви вафли с лютив сироп!

Изведнъж смехът им секна. Те се спогледаха. И двете момичета се чувстваха странно, натъжени, като че ли бъдещето им щеше да зависи от първите мигове, прекарани заедно. Кори събра кураж и проговори:

— Баща ти ми подари страхотен фотоапарат за рождения ден. Ще ти покажа как работи и можеш да го използваш, когато пожелаеш.

— Предполагам вече е нашият баща.

Устните на Кори потрепераха:

— Винаги... съм искала да имам сестра.

— Аз също.

— Харесвам дрехите ти. Много са хубави.

Даяна сви рамене.

— Аз харесвам блузата ти.

— Наистина ли?

— Да. — Тя енергично кимна.

— Ще се обадя на баба и ще ѝ кажа, че я харесваш. Ще ти ушие същата, само кажи кой е любимият ти цвят. Тя се казва Роуз Брайтън, но ще иска да ѝ казваш „бабо“.

Очите на Даяна заблестяха.

— Баба? Ти имаш баба?

— Тъхъ. Баба обожава градините, не знам кое предпочита — да се грижи за растенията, или да рисува. Ала вместо цветя тя седи зеленчуци. Също така си я бива по ремонтите. Може да сложи бюро в къщата, сама мебелира кухнята и стаите. Просто е в кръвта ѝ. Ако искаш да направи нещо за теб, трябва просто да ѝ кажеш.

— Искаш да кажеш, че вече си имам и дядо? — Кори кимна и се зарадва, когато Даяна погледна нагоре и благодари на Господ. — Значи вече си имам сестра, майка, баба и дядо! Това е чудесно!

Така започна тяхното приятелство.

Баба ѝ и дядо ѝ направо се влюбиха в Даяна, както предполагаше и Кори. Двете момичета прекарваха доста време в Лонг Вели с Роуз и Хенри Брайтън. Баща им им призна, че се чувства отхвърлен и напълно забравен. През следващата пролет, когато Мери спомена, че ѝ се иска родителите ѝ да живеят по-близо, Робърт както винаги разреши проблема. Той нае архитект да озелени, обнови и уголеми имението за гости, после благослови Хенри, който предложи да се заеме с дървените постройки. След това, разбира се, Роуз се сдоба с прекрасни цветя, а Хенри — със зеленчукова градина.

Великодушният жест на Робърт се върна стократно. На трапезата му се сервираха екзотични ястия от плодове и зеленчуци домашно производство. Разбира се, масата беше украсена. Имаше и разкошни цветя и кошнички с прясно изпечени франзели. Дори разположението на приборите и храната се промени според настроението и таланта на, както често Робърт се обръщаше към тях, „неговите дами“.

Понякога се хранеха в голямата кухня с тухлени стени и медните саксии, закачени на дъгообразната стена над печките, друг път — в градината върху покривки на бели и зелени райета, за да са в тон с чадърите, понякога вечеряха до басейна на шезлонгите, които дядото на Кори измайстори от дърво, друг път — върху одеяло на моравата,

ала с кристални и порцеланови сервизи, които Мери наричаше „стил Фостър“.

Мери получи хиляди комплименти за своя усет и талант да домакинства година след сватбата, когато направи първото тържество като съпруга на Робърт Фостър. В началото тя се притесняваше да забавлява приятелите на Робърт, страхуваше се, тъй като не бе от тяхната класа и си мислеше, че я смятат за натрапница, ала двете момичета въобще не чувстваха това. Те бяха сигурни, че майка им прави всичко с любов и усет. Робърт Фостър също ѝ бе признателен за това. Той я прегръщаше и ѝ казваше:

— Направо ги заслепяваш, скъпа. Бъди все такава сладурана и продължавай да правиш всичко, както пожелаеш.

След като се консултира с цялото семейство, Мери най-накрая реши да организира хавайско луау до басейна сред палмите. Както предположи Робърт, гостите бяха удивени не само от превъзходната храна, великолепно подредените маси, хубавата музика, но и от самата домакиня. Хванала съпруга си за ръка, Мери се разхождаше сред гостите. Посрещаше всяка жена с красиво цвете в тон с облеклото ѝ.

Когато няколко мъже похвалиха великолепната ѝ храна, а после се удивиха от факта, че Робърт Фостър е направил място за зеленчукова градина на моравата си, Мери повика баща си и го помоли да разведе гостите на разходка на лунна светлина. Докато Хенри Брайтън показваше зеленчуковата си градина на официално облечените мъже, изпълнен с щастие и удовлетворен от труда си, гостите бяха толкова впечатлени, че поискаха да имат свои градини.

Когато жените попитаха Мери коя фирма са използвали за тържеството, се изненадаха, когато тя спомена собственото си семейство. Мардж Крамбейкър, която отговаряше за светската хроника на „Хюстън Поуст“ и бе поканена да отрази тържеството, ѝ зададе същия въпрос, както и кой декоратор е наела. Мери бе напрегната, имаше чувството, че я смятат за глупачка, когато им разкри истината: въпреки общоприетото мнение, че домакинските задължения са скучна работа и че всяка интелигентна дама би искала да запълва времето си с по-приятни и полезни неща, тя обожаваше да готви, да шие и да се грижи за градината. Вече бе решила да заяви на всеослушание, че и тя харесва консервирани плодове и зеленчуци, когато забеляза възрастна

жена с побеляла коса, която седеше сама и сякаш се опитваше да се стопли.

— Извинете — рече Мери усмихната, — но госпожа Брамбли ще се простуди, ще отида да ѝ намеря връхна дреха.

Тя изпрати Кори и Даяна в къщата за шал и когато се върнаха, Мери разговаряше с майка си за интервюто с Мардж Крамбейкър.

— Знаеш ли какво направих току-що? Сега всички ни мислят за селяни, дошли в големия град — призна тя отчаяно. — Не искам и да си помисля какво ще напише в хрониката. — Мери взе шала от момичетата и помоли майка си да го занесе на госпожа Брамбли, след което се смеси с тълпата, за да се грижи за гостите.

Кори и Даяна се ужасиха от вероятността да станат обект на присмех в целия град.

— Мислиш ли, че ще ни се подиграе? — попита Даяна. Роуз я прегърна и се усмихна.

— В никакъв случай — прошепна баба им окуражително и тръгна към госпожа Брамбли, като се надяваше възрастната жена да е добре.

Госпожа Брамбли светна от радост при вида на ръчно изплетения дантелен шал.

— Обичах да плета — каза тя и го разгледа с възхищение с дългите си и аристократични, ала болни от артрит пръсти. — Вече не мога да държа куката, дори и големите, които се продават в магазините.

— Трябва ви кука с голяма дръжка, за да може да ви е по-лесно — посъветва я Роуз.

Тя се огледа за Хенри. Той беше наблизил и обясняваше на една жена как се отглеждат зеленчуци. Роуз го повика. Когато Хенри научи за проблема, веднага кимна.

— Госпожо, имате нужда от кука с голяма и дебела дръжка, за да бъде съобразена с формата на ръката ви, с вдлъбнатини, за да не ви се изплъзва.

— Не мисля, че произвеждат такива — отвърна госпожа Брамбли обнадеедена.

— Да, но аз ще ви направя. Заповядайте вдругиден сутринта и останете за няколко часа, за да ви взема мярка. — Той внимателно докосна болните ѝ от артрит пръсти. — Артритът е истинска напасть, но

има начини да се преодолее болката. Всичко ще е наред. И аз страдам от време на време.

Докато се отдалечаваше, госпожа Брамбли не можеше да откъсне поглед от него, сякаш бе мистичен рицар в лъскава броня. Обърна се към Роуз и любезно се извини, че ще отиде при другите гости.

— Внукът ми Спенсър също е на тържество някъде наблизо. Помолих го да ме вземе в единайсет. Не искам да ви задържам.

Роуз огледа набързо трапезата и се усмихна доволна, че всичко е наред. Седна до госпожа Брамбли.

— Забравих да ви кажа, че трябва да използвате дебела прежда с куката, която Хенри ще направи. Възнамерявах да науча Даяна да плете и ѝ показах красиво килимче, за да събудя интереса ѝ. Тя се намръщи при вида на правоъгълниците и сама предложи да изброди ябълки, лимони, ягоди и други неща. Тя нахвърли някои скици. Бяха изчистени и никак не бяха лоши. Ще ви харесат.

— Даяна? — прекъсна я невярваща госпожа Брамбли. — Имате предвид малката Даяна Фостър?

Бабата кимна, изпълнена с гордост.

— Да, разбира се. Момичето има талант, артистични маниери, както и Кори. Даяна рисува, дори и с въглен, наистина си я бива. Кори пък обожава фотографията, има талант. Робърт ѝ купи професионална камера за четиринайсетия рожден ден.

Госпожа Брамбли се наведе напред, проследи погледа на Роуз и се усмихна, когато забеляза момчетата.

— Не искам да съм на ваше място, когато момчетата забележат двете красавици — подсмихна се тя.

Без да подозират, че в момента говорят за тях, Даяна и Кори наблюдаваха тържеството от страни, близо до масите с десертите. Те съвсем не се интересуваха кои младежи са поканени. По молба на баща им Кори се вживяваше в ролята на фотограф и обикаляше групите, като се опитваше да улови настроението на тълпата и техните лица.

— Ще тръгваш ли? — попита Даяна. — Може да гледаме някой филм.

Кори кимна.

— Веднага щом свърши лентата. — Тя се огледа за нещо интересно, което все още не бе заснела. Сети се, че всъщност почти не

бе снимала семейството си.

— Баба е ето там — каза Кори и тръгна към нея. — Ще направя една сним... — Изведнъж се спря, не можеше да си поеме въздух при вида на високия младеж с бяло яке, който внезапно се отдели от тълпата. — Я виж ти — въздъхна Кори и сграбчи ръката на Даяна, за да я спре. — Кой е този? Ето там, току-що се запознава с баба — уточни тя.

Даяна погледна и ѝ отговори:

— Това е Спенсър Адисън. Внукът на госпожа Брамбли, учи в Хюстънския колеж. Той живее с нея... майка му живее в друг град, доведената му сестра е доста по-възрастна от него, ала той не се разбира добре с тях... Почакай малко! Спомних си къде живее с баба си. Майка му сменяше съпрузите си като носни кърпички и така госпожа Брамбли реши да вземе Спенсър под крилото си. Той е на около деветнайсет или двайсет, не съм много сигурна.

Кори не бе имала връзка с момче до този момент и изведнъж завидя на всички момичета, които си имаха приятели. Почувства се странно. Досега никога не се бе интересувала от мъже.

Даяна се изкикоти, след като забеляза замечтаното ѝ изражение:

— Искаш ли да се запознаеш с него?

— Май искам да се омъжа за него.

— Е, да, но първо трябва да се запознаете — възрази Даяна с присъщата ѝ практичност. — И след това можеш да му предложиш. Хайде, побързай, ще си тръгне...

Тя грабна ръката на сестра си, а Кори изкрещя паникьосана:

— Не сега, не мога! Не искам просто ей така да се изправа пред него и да му стисна ръката. Не мога. Ще ме сметне за хлапе, за пълна идиотка.

— В тъмното можеш да минеш и за шестнайсетгодишна.

— Сигурна ли си? — попита Кори, готова да повярва напълно на преценката на Даяна.

Въпреки че разликата им бе една година, тя смяташе, че Даяна е модел за млада и изискана девойка — сдържана, със самочувствие, уравновесена. Преди малко Кори си мислеше, че изглежда страхотно в широките си морскосини панталони, късото морскосиньо яке със златни нишки по края на ръкавите и златни звезди на реверите. Даяна ѝ помогна с облеклото, също така се зае с гъстата ѝ руса коса —

направи ѝ модерна прическа, която и двете се съгласиха, че правеше Кори да изглежда по-голяма. В този момент Кори бе паникьосана, разкъсваше се от несигурност. Даяна ѝ помогна:

— Разбира се.

— Ами, ако му заприличам на огромна риба, току-що излязла от морето?

— В никакъв случай.

— Не знам дори какво да му кажа! — Сестра ѝ я повлече със себе си, ала тя се дръпна. — Какво да кажа? Какво да направя?

— Хрумна ми нещо. Вземи си фотоапарата — рече Даяна, като видя, че Кори го оставя на шезлонгите. — Не се тревожи. Ще се получи.

Кори бе направо ужасена. В този миг съдбата я накара да се сбогува с детството си и да поеме по друг път. Тя бе толкова развълнувана и изпълнена с копнеж, че и за секунда не пожела спокойствието и сигурността на детските си години.

— Здравсти, Спенсър — каза Даяна, когато застанаха пред него.

— Даяна? — отвърна той, сякаш не вярваше на очите си. — Ти си... пораснала.

— О, така ли, надявам се — пошегува се тя. — Не ми се иска да съм толкова висока. — Даяна се обърна към Кори и продължи: — Това е сестра ми Каролайн.

Мигът, от който Кори се страхуваше, бе настъпил. Благодарна бе, че сестра ѝ я представи с пълното ѝ име, което звучеше по-зряло и изискано. Кори се опита да спре погледа си върху бялата му риза, после се загледа в устните му и най-накрая в лешниковите му очи. Цялата се разтрепери.

Той ѝ подаде ръка и Кори чу гласа му — плътен, кадифен глас, интимен и галещ. Той повтори името ѝ:

— Каролайн.

— Да — задъха се тя, погледна в очите му и му подаде треперещата си ръка.

Дланта му бе широка и топла и той склучи пръстите си с нейните. Тя несъзнателно ги стисна.

Даяна се отмести, като се опита да привлече вниманието на госпожа Бradли и баба им.

— Госпожо Брадли, Кори иска да ви снима заедно с внука ви Спенсър.

— Каква прекрасна идея! — възкликна госпожа Брадли и повика Кори: — Баба ти ми каза, че си страхотен фотограф.

Кори погледна през рамо към госпожа Брадли и кимна, като все още държеше ръката на Спенсър Адисън.

— Как искаш да застанат Спенсър и госпожа Брадли, Кори? — обади се Даяна.

— О, няма значение. — Кори отпусна ръката си и леко я измъкна от неговата.

Бе разтърсена от внезапен порив, искаше да се хареса, ала толкова се развълнува, че грабна фотоапарата си, погледна през обектива, насочи го срещу Спенсър и почти го заслепи със светкавицата, която той определено не очакваше. Спенсър се засмя и тя го снима отново.

— Е, малко прибързах — извини се задъхано Кори и отново насочи фотоапарата.

Този път Спенсър я погледна и се усмихна — ленива усмивка върху загорялото му лице, прекрасни бадемови очи я погледнаха в обектива. Сърцето ѝ заби лудо и тя се притесни да не се разтреперят ръцете ѝ, докато снима. Направи две снимки. Въодушевена, че има шанса да го снима много пъти, да се събужда всяка сутрин до неговото лице, тя напълно забрави госпожа Брадли. Набързо го снима още няколко пъти.

— А сега — произнесе се Даяна, — няколко снимки и с госпожа Брадли, какво ще кажеш? Ако излязат хубави, ще им ги занесем след няколко дни.

Осъзнала, че съвсем е забравила за възрастната жена, Кори се изчерви. Предложи да направи чудесни семейни снимки. Все пак с тази цел техниката и усетът ѝ изместиха вниманието ѝ от красивия обект.

— Този фенер не помага много — отбеляза. Гледайки към обектива, тя се обърна към Спенсър: — Можете ли да застанете зад стола на баба си... Да, точно така. Сега, госпожо Брадли, погледнете към мен... и вие също... Спенсър.

Изговаряйки това красиво име, тя се разтрепери от вълнение. Направи кратка пауза, за да си отдъхне.

— Така е добре, чудесно. — Кори ги снима. Двойката зае предишните си места, а Кори въобще не бе доволна от позата — някак бе изкуствена. Затова каза на Спенсър: — Този път, сложете ръка на рамото на баба си.

— Тъй вярно, капитане — отвърна той, като се пошегува с моряшкия ѝ костюм, и изпълни командата.

Кори също смяташе да се пошегува, но се отказа. После щеше да се наслаждава на остроумието си.

— Госпожо Брадли, искам да ме погледнете. Така е добре. — Тя хареса начина, по който Спенсър бе сложил едрата си ръка върху крехкото рамо на баба си — истински закрилник. — И така, преди да ви снимам, искам да си припомните нещо много съкровено, което сте преживели заедно, само вие... Например, когато Спенсър е бил малко момченце. Може би в зоологическата градина... или как се е учил да кара колело... или пък, когато е изпуснал сладоледа си и е искал да си го вземе обратно... — През обектива видя как Спенсър се ухили и погледна към побелялата коса на баба си. Междувременно госпожа Брадли се усмихна мило и очите ѝ заблестяха. Тя погледна внука си с цялата си любов и нежност. Сложи ръката си в неговата. Кори изщрака два пъти, а сърцето ѝ се изпълни с радост, че е успяла да заснеме такъв съкровен момент.

Тя се усмихна. В очите ѝ се четеше надежда.

— Ще ги дам да ги промият във фотостудио. Тези снимки са много важни.

— Благодаря много, Кори — рече радостна госпожа Брадли, очите ѝ все още блестяха от спомените.

— Аз също искам да се снимам с теб, Спенс, и после трябва да си тръгваме, че доста закъсняхме — чу се приятен женски глас.

Едва сега Кори забеляза, че Спенсър е с момиче. То беше красиво, с тънка талия, големи гърди и изключително дълги и прекрасни крака. Сърцето на Кори спря да бие, ала тя отстъпи назад и ги снима. Изчака светлината на фенера да заслепи противницата ѝ и щракна.

Следващата седмица снимките на Кори бяха готови, а статията на Мардж Крамбейкър се появи в пресата. Цялото семейство се събра

в трапезарията, всички затаиха дъх в очакване Робърт да прочете светската хроника. Цялата страница бе заета от снимки на гостите и украсата, храната и цветята, дори градините.

Статията на Мардж Крамбейкър бе чудесна, лицата на всички засияха, когато Робърт Фостър гордо я прочете на висок глас:

— ... Докато се грижеше нищо да не липсва на никого на това страхотно тържество, госпожа Робърт Фостър Трета (с моминско име Брайтън, от Лонг Вели) демонстрира грация, гостоприемство, обърна внимание на всеки гост, с което определено се нареди начело на класацията за най-добра домакиня в Хюстън. Несъмнено за тържеството допринесоха и родителите на госпожа Фостър — господин и госпожа Хенри Брайтън, които бяха толкова великодушни и любезни, че с радост разведоха много въодушевени гости и бъдещи градинари и занаятчии из новата зеленчукова градина, прекрасните цветя и собственоръчно изработените изделия на Боб Фостър...

ТРЕТА ГЛАВА

Тържеството определено имаше огромен успех, както и снимките, които Кори бе направила на Спенсър Адисън и баба му. Кори бе толкова развълнувана, че поръча да уголемят най-сполучливите — по едно копие за госпожа Брадли и по едно за нея.

Когато ги получи, тя сложи най-хубавата снимка на Спенсър в рамка на нощното си шкафче, после се излегна на леглото, за да се увери, че може да я вижда. Кори вдигна глава и погледна Даяна, която седеше до краката ѝ.

— Не е ли красавец? — въздъхна тя. — Той е едновременно Мат Дилън и Ричард Гиър — дори е по-красив и от двамата, взети заедно. Прилича на Том Круз и на онзи мъж Харисън еди-кой си...

— Форд — допълни Даяна, която винаги изучаваше всичко с подробности.

— Форд — съгласи се Кори, като взе снимката и я сложи пред лицето си. — Един ден ще се омъжа за него. Знам го със сигурност.

Въпреки че Даяна бе малко по-голяма от нея, както и определено по-зряла, по-мъдра и по-практична, тя не я спря.

— В такъв случай — Даяна стана и се пресегна за телефона на Кори — трябва да се уверим, че бъдещият ти съпруг си е вкъщи, преди да занесем снимките на госпожа Брадли. Може да отидем пеш, няма и три километра дотам.

Госпожа Брадли беше поразена от снимките.

— Какъв талант имаш само! — възкликна тя, а болната ѝ от артрит ръка потрепери, когато докосна лицето на Спенсър върху снимката. — Ще я сложа на тоалетката. Не — рече тя и се изправи, — ще я сложа във всекидневната, за да може всеки да я види. Спенсър — извика тя внука си, който в този момент слезе по стълбите и се отправи към външната врата. Той се спря и влезе във всекидневната. Бе облечен в спортен екип в бяло и носеше тенис-ракета — според Кори така бе още по-привлекателен.

Без да обърне внимание на поруменелите страни на Кори, госпожа Брамбли посочи момичетата.

— Познаваш Даяна, нали си спомняш Кори от празненството в събота?

Ако беше казал, че не си я спомня, Кори щеше да умре от унижение и разочарование — точно тук, върху персийския килим на госпожа Брамбли, и сигурно щяха да я погребат с него.

Вместо това той я погледна, усмихна се и кимна.

— Дами, здравейте — каза той, а Кори се почувства двайсетгодишна.

— Момичетата току-що ми подариха нещо много специално. — Баба му подаде снимката в рамка. — Направена е, когато Кори ни накара да си припомним нещо много съкровено? Виж само, великолепна е, нали?

Той взе снимката и Кори изпита почти болезнена радост, когато на лицето му се изписа изненада.

— Прекрасна снимка, Кори — промълви той. Тя усети магнетичния му поглед върху себе си, кадифеният му глас погали сетивата ѝ. — Наистина имаш невероятен талант. — Спенсър върна снимката на баба си, наведе се и я целуна. — Ще играя на тенис в клуба след половин час — добави той. После се обърна към момичетата: — Да ви закарам ли?

Да пътува до Спенсър Адисън в синята му спортна кола кабриолет и вятърът да развява косите ѝ, бе едно от най-прекрасните изживявания, може би щеше да остане най-хубавото до края на живота ѝ. През следващите години Кори се постара да създаде още много такива моменти. Всъщност бе истински гений да измисля разни причини, за да посети бабата на Спенсър, когато той си бе вкъщи. Без да подозира, госпожа Брамбли бе сътрудничила на Кори, като изпращаше Спенсър у Фостърови да занесе сладкиши, рецепти, модели.

Месеците минаваха, а момичето използваше таланта си на фотограф като извинение да снима Спенсър. Търсейки идеалното място за снимки, тя посети Спенсър на тенискорта, когато яздеше, въобще на всички обичайни места, на които ходеше. С увеличаването на снимките в албума ѝ тя започна да си води дневник, който държеше под леглото си. Изписа цялата тетрадка, после изписа още една и още

една. Любимите ѝ снимки на Спенсър, естествено, бяха пръснати из цялата ѝ стая.

Когато баба ѝ я попита защо всички снимки в спалнята ѝ са на Спенсър Адисън, тя я излъга, като обясни надълго и широко, че той притежава уникална фотогеничност и че ако съсредоточи вниманието си върху „един обект“, има възможност да направи зашеметяваща кариера. Подкрепи се с термини от фотографията, говори за изкуствените пози и така нататък. Баба ѝ излезе от стаята малко озадачена и напълно объркана. Естествено, нямаше намерение да повдига отново този въпрос.

Останалите членове от семейството се съмняваха в тези нейни думи, ала не я разпитваха. Кори живееше само заради посещенията си при него, за времето, когато той идваше, въпреки че го правеше по нареждане на баба си. Причините да идва в къщата ѝ обаче не притесняваха Кори; натъжаваше се само когато на няколко пъти той побърза да си тръгне.

Ако имаше известие, че ще ги посети, Кори прекарваше часове наред в стаята си, като трескаво оправяше прическата си, сменяше дрехите си и се опитваше да измисли интересна тема на разговор. Ала независимо как изглеждаше Кори или какво говореше, Спенсър се отнасяше към нея с нежност и внимание, които прераснаха в нещо като братска обич, когато тя навърши петнайсет. Той твърдеше, че е невероятна красавица, и я наричаше „херцогиня“. Спенсър се възхищаваше от всяка нова снимка, после се шегуваше и обикновено говореше за колежа. Понякога дори оставаше за вечеря.

Майката на Кори бе споделила, че може би причината за честите посещения на Спенсър е, че той няма истинско семейство. Бащата на Кори си мислеше на свой ред, че Спенсър обожава да говори с него за петролния бизнес. Дядото на Кори бе напълно убеден, че младият мъж е привлечен от невероятните градини. Бабата на Кори бе непреклонна — Спенсър оценяваше изисканата и здравословна храна.

Кори се надяваше, че той се забавлява да говори с нея и желае да я вижда често, а Даяна бе приятелка до гроб и се съгласяваше с мнението на сестра си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По някакъв начин Кори успя да се престори, че желае само платоническо приятелство от него, докато не навърши шестнайсет. Дотогава си бе наложила строг контрол; отчасти, защото бе ужасена да не го прогони с огромната си любов и страст. От друга страна, може би, защото още не бе дошъл подходящият момент, в който да му покаже, че е достатъчно голяма, за да има романтична връзка с него.

Съдбата ѝ поднесе тази възможност седмица преди Коледа. Спенс бе дошъл в къщата им и ги отрупа с подаръци от баба му. Имаше по нещо за всеки от семейството, а за Кори имаше и нещо специално от него. Той остана за вечеря и за две партии шах с дядо ѝ. Кори изчака всички да се качат по стайте си, после настоя той да остане, докато тя отвори подаръка си. Ръцете ѝ се разтрепериха, докато късаше хартията на голямата кутия, в която откри огромна книга с изящни корици от най-добрите фотографии в света.

— Прекрасна е, Спенсър! — задъха се тя. — Благодаря ти много. Винаги ще я пазя.

Кори знаеше, че той е поканен на коледно тържество, организирано от негови приятели, и докато го изпращаше до фоайето, за пръв път се почувства зряла жена със самочувствие. Бе облечена с дълга права пола, бяла копринена блуза, кадифена виненочервена жилетка и носеше обувки с високи токчета. Тъй като знаеше, че Спенсър ще дойде тази вечер, беше вдигнала косата си на кок, като бе пуснала само няколко кичура. Тази прическа я правеше да изглежда по-голяма. Даяна се съгласи и добави, че така очите ѝ изпъкват.

— Весела Коледа, Кори — рече той във фоайето и се обърна да си ходи.

Къщата бе украсена за Коледа — елхови клонки, гирлянди, а на кристалния полилей във фоайето бе закачена огромна китка имел, завързана с червена и златиста панделка, и Кори импулсивно изрече:

— Спенс, не мислиш ли, че да не зачиташ коледните обичаи, носи лош късмет?

Той се обърна, ръката му вече бе на дръжката на входната врата.
— О, няма?

Кори кимна, ръцете ѝ бяха склучени зад гърба от нервно очакване.

— И какви обичаи нарушавам?

Тя отстъпи назад и погледна към имела.

— Този — рече, като се опита да не трепери от напрежение.

Той погледна към полилея, после към нея. Спенсър явно се колебаеше. Кори направо искаше да потъне вдън земя.

— Разбира се. Обичаят не те задължава да целунеш мен. Можеш да целунеш някой друг, който живее в тази къща. Прислужницата, Кончита, котката, кучето...

Той се засмя, пусна бравата, ала вместо да се наведе и да я целуне по бузата, което бе най-голямата ѝ надежда, той се поколеба и я погледна.

— Сигурна ли си, че си пораснала за тези работи? Кори потъна в бадемовите му очи, хипнотизирана от пламъчетата в тях. „Да — помисли си с трепет. — Пораснала съм за тези работи и чакам цяла вечност.“

Кори бе сигурна, че той ще намери отговора в очите ѝ. Разбра, когато Спенсър го прочете и ѝ се усмихна.

Кори уверено и тихо изрече:

— Не. — Инстинктивно усети, че желае да флиртува с него, и играта ѝ наистина подежда.

Той се поддаде. Хвана брадичката ѝ, наклони главата ѝ назад и през дрезгавия си смях притисна устните си до нейните... само веднъж. Целувката продължи само миг, Спенс отдръпна ръката си и Кори отвори очи.

— Весела Коледа, херцогиньо — пожела ѝ тихо той. Кори усети ледения въздух, когато той отвори вратата. Затвори след него и изключи осветлението във фойето; постоя известно време в тъмнината все още под влиянието на ласките му и нежността, която разпозна в шепота му. Вече две години бленуваше за Спенсър Адисън, ала чаровният му глас и магнетичната му целувка надхвърлиха и най-смелите ѝ мечти.

Единственото нещо, което засенчи щастието ѝ, бе, че Спенсър реши да остане в колежа през пролетната ваканция, за да учи за последните си изпити, и щеше да се върне в Хюстън през юни, когато се дипломираше.

Кори, която не се интересуваше от момчета, реши да използва времето от януари до юни, за да обогати знанията си за мъжете, като излизаше постоянно с различни момчета. Спенс бе с около шест години по-голям от нея, изключително самоуверен, а тя бе започнала да се притеснява, че поради невежеството ѝ за мъжете и срещите с тях ще го засрами или всъщност ще го накара да се отдръпне от нея.

Тя беше известна в училище и имаше много момчета, които изгаряха от желание да излизат с нея. Дъг Хейуърд обаче ѝ стана любимец и постоянен придружител, както и неин довереник.

Дъг бе от горните класове, отговорник на кръжока по дискусии, защитник на футболния отбор, ала причината, която привлече Кори толкова силно към него, бе, че и той също така бе безнадеждно влюбен в момиче, което живееше далеч. В края на краищата можеше да научи много от него — Кори би могла да проникне в света на по-големите момчета, би могла да си говори с него за Спенс. Дъг беше на същата възраст като Спенс, също така умен и със страхотно тяло и се отнасяше с нея като със сестра. Всичко се нареждаше идеално.

Дъг ѝ разказа с подробности какво „мъжете“ харесват у жените и ѝ помогна с няколко съвета как да привлече вниманието на Спенсър, а след това да спечели и сърцето му. Някои от идеите му се оказаха полезни, други — неосъществими, а трети — направо смешни.

През май след седемнайсетия рожден ден на Кори те имаха дълга дискусия относно техниката на целувките — тема, по която тя бе напълно невежа — но когато Дъг, нетърпелив да демонстрира своите умения, се пробва, двамата се превиха от смях. Дъг я накара да сложи ръка на врата му, Кори избухна отново в смях, а той я притисна към себе си. Когато много нежно целуна ухото ѝ, Кори се разсмя така силно, че удари носа му.

Все още се усмихваха, когато той я изпрати до къщата.

— Направи ми услуга — пошегува се Дъг, — ако някога кажеш на Адисън какво правихме днес, моля те, не споменавай моето име. Не искам да ми счупи ръката, все още тренирам футбол в колежа.

Те дори обсъждаха варианта да накарат Спенс да ревнува, за да забележи Кори, ала методите, които Дъг предложи, й се сториха твърде банални и очебийни, а целта — съвсем недостижима.

— Не мисля, че ще мога да накарам Спенс да ме ревнува с тези игрички — въздъхна Кори. — Искам той сам да ме пожелае.

— Все пак не излагай живота ми на опасност. Няма по-добър начин да накараш един мъж да изгуби разума си. Научи ли, че съм те целувал, спукана ми е работата. Повярвай ми — добави той. — Знам го от личен опит.

Кори го наблюдаваше как слезе от бордюра и се запъти към колата си. Думите достигнаха до съзнанието й и й хрумна брилянтна идея.

Все още стоеше на верандата, Дъг си бе тръгнал отдавна. Влезе в къщата, а планът вече бе уточнен до последния детайл.

Веднага щом Спенс се върна през юни, Кори уговори Даяна да убеди майка им да покани Спенс на вечеря в края на седмицата. Госпожа Фостър се съгласи.

— Спенс бе очарован от предложението — съобщи тя на цялото семейство, щом затвори телефона в кухнята.

— Младежът обожава здравословните домашни гозби — рече Роуз.

— Той винаги е възхитен от разговорите ни като баща и син за бизнес и правене на пари — добави убедено господин Фостър. — И на мен ми липсва.

— Трябва да довърша проекта за работилницата — възкликна Хенри. — Спенсър разбира от качеството на дървесината. Младежът трябваше да следва архитектура, а не финанси. Той обожава строителството.

Кори и Даяна се спогледаха заговорнически. Те не се интересуваха защо Спенс прие предложението, просто им бе необходим тази вечер, за да може Кори да го примами навън и да приложи блестящия си план. Задачата на Даяна се състоеше в следното; трябваше да се погрижи всички да отидат на кино след вечерята. Даяна бе избрала филм, който сестра й вече бе гледала, така че нямаше да прави впечатление, че тя ще си остане вкъщи.

Когато Спенс позвъни на вратата, Кори бе много напрегната. Като се опитваше да изглежда напълно спокойна, тя се усмихна и го

посрещна. Кори седна срещу него на масата и скришом изучаваше как се е променил през изминалите месеци. Кестенията му коса като че ли бе по-тъмна, мъжествените черти на лицето — по-изострени, ала ленивата му и спираща дъха усмивка си бе все същата. Всеки път, когато се смееше на шегите на Кори, сърцето ѝ спираше да бие. Кори бе ходила на срещи четирийсет и шест пъти, откакто се бяха целунали във фоайето на Коледа, и въпреки че повечето от тях бяха с Дъг, шестмесечното ѝ обучение и флиртове ѝ се бяха отразили доста добре.

Сериозно мислеше върху това, докато Даяна поведе цялото семейство към колата, а Спенс взе спортното си яке, явно възнамеряваше също да си тръгне.

— Можеш ли да останеш още малко — попита Кори и се постара да изглежда леко разтревожена. — Имам нужда от... съвет.

Той кимна и се намръщи загрижен.

— Какъв съвет, херцогиньо?

— Не искам да говоря за това тук. Нека излезем навън. Вечерта е прекрасна, а и се притеснявам, че прислужницата ще ни подслушва.

Той тръгна с нея, взе спортното си яке и го преметна през рамо, а Кори отправяше молитви да има поне една десета от спокойствието му. Нощта бе благоуханна, за пръв път от доста време ѝ липсваше влажността, която превръщаше летата в Хюстън в парни бани.

— Къде искаш да седнем? — попита той, когато подминаха две маси с чадъри и продължиха към басейна в края на моравата.

— Ето там. — Кори посочи към един шезлонг до басейна, изчака, докато той се настани, и смело приседна до него. Отметна глава назад и погледна към звездите, като отчаяно се опитваше да събере кураж. Нарочно мислеше само за коледната целувка и за нежността в очите и в гласа му. Той бе почувствал нещо специално онази нощ. Тя бе сигурна. Сега трябваше само да му припомни това чувство.

— Кори, какво искаш да кажеш?

— Ами, малко ми е трудно да ти обясня — рече и нервно се изсмя. — Не мога да попитам майка ми, защото ще се ядоса — добави. — Не искам да говоря за това и с Даяна. В момента се вълнува, че ще учи в колеж от тази есен. — Кори го погледна скришом. Той я наблюдаваше с присвити очи. Тя си пое дълбоко въздух и изплю камъчето: — Спенс, спомняш ли си, когато ме целуна на Коледа?

Той се забави с отговора:

— Да.

— Искам да знаеш, че тогава няха много опит... Не забеляза ли, не усети ли? — Този въпрос не бе предвиден в плана, така че единственото, което ѝ оставаше, бе да чака.

— Да — рече той.

Без да се замисля, Кори изтърси:

— Е, сега имам къде-къде по-богат опит! Наистина — информира го гордо тя.

— Поздравления — бе краткият му отговор. — А сега да си дойдем на думата.

Тонът му бе толкова рязък и нетърпелив, че Кори се сви от притеснение и ужас. Никога преди това не ѝ бе говорил така.

— Няма значение — изрече, като нервно триеше дланите си в коленете. — Ще си намеря друг слушател — добави, напълно отхвърлила плана и готова да си върви.

— Кори — прекъсна я той, — да не би да си бременна?

Тя се изсмя и седна отново до него.

— От целувката ли? Хей, май си изпуснал някой и друг час по биология, а?

— Предполагам, че не си бременна — иронично изрече той и ѝ се усмихна състрадателно.

Въодушевена от идеята да го накара поне веднъж да загуби самообладание, Кори продължи да се шегува с него.

— Да не би футболният отбор на Хюстънския колеж да не изучава биология? Виж, ако е така, по-добре да спестиш таксата за семейство и да поговориш с Тед Морис от Лонг Вели. Баща му е лекар и когато Теди бе осемгодишен, ни обясни всичко за „опрашването“.

Спенсър се заливаше от смях, а Кори продължи:

— Разбира се, той използва двойка костенурки, за да ни обясни нагледно.

Все още усмихнат, Спенсър се премести и се облегна на шезлонга, сви левия си крак, така че докосваше хълбока на Кори. Десният му крак бе изпънат напред, тази година два пъти го бе контузил.

— Добре — рече мило той, скръсти ръце на гърдите и вдигна вежди, — да чуем тогава.

— Дясното ти коляно притеснява ли те?

— Не, притеснява ме твоят проблем.

— Ти все още не знаеш какъв е той.

— Именно.

Закачките върнаха спомените им на споделена нежност, той изглеждаше толкова спокоен и властен — сякаш би могъл да разреши проблемите на целия свят — и Кори бе готова да се свие до него и напълно да забрави за целувката. От друга страна, ако бе приложила плана си успешно, щеше да усети тялото му, да го прегърне и накрая Спенс да я целуне. „Определено по-привлекателна алтернатива“ — помисли си Кори и се опита да изглежда колкото се може по-съблазнителна. Може би ако бе облякла по-тясна и по-къса дреха, щеше да е по-неустоима, отколкото с белите панталонки и поло, е които бе в момента, но поне подчертаваха тена ѝ.

— Кори — започна Спенс сериозно, — проблемът?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ами става въпрос за целуването... — започна неуверено.

— Това го разбрах. Какво искаш да знаеш?

— Как разбираш кога е време да спреш?

— Как разбираш какво?... — повтори той изумен, после обясни уверено и вещо: — Когато не можеш вече да издържаш от наслада и опиянение, тогава спираш.

— Ти тогава ли спря?

Спенсър изглеждаше така, сякаш бе засрамен от думите си. След миг се възмути.

— В момента не обсъждам себе си.

— Добре — съгласи се Кори, наслаждавайки се на неудобството му, — става въпрос за друг. Да кажем... Дъг Джонсън.

— Хайде да спрем с преструвките. Значи се срещаш с някой си Джонсън и той иска повече, отколкото ти можеш да му дадеш. Ако искаш моя съвет, ще ти го дам. Кажи му да се разкара.

Тъй като Кори не бе сигурна как ще реагира Спенсър, бе готова с няколко варианта, с които да маневрира, но да не се отклони от целта. Тя изпробва първия:

— Това няма да помогне. Всъщност се срещам и с други момчета, ала всичко става толкова бързо, след като започнем с целувките.

— Какво ме питаш? — попита разтревожено той.

— Бих искала да знам какво да правя, когато нещата излязат извън контрол. Някои по-специални напътствия, ако може.

— Ами, определено няма да съм аз този, който ще ти ги даде.

— Добре тогава — призна поражението си Кори и блъфираше, сякаш трябва да спаси гордостта си. — Но ако случайно попадна в дом за самотни майки, защото ти не си ми казал каквото е било необходимо, ти ще си толкова виновен, колкото и аз!

Тя се изправи, ала той я хвана за китката и я дръпна да седне отново.

— О, не, няма да го позволя! Няма да приключваш разговора ни с подобна забележка, ясно ли е?

Преди миг Кори смяташе, че е загубила битката, ала сега определено бе победителка. Спенс падаше в капана. Бе неуверен. Кори се приготви за по-нататъшни действия, като, разбира се, бе изключително предпазлива.

— Какво... точно... ти трябва да знаеш? — попита той.

— Искам да ми кажеш как да позная, когато нещата излизат извън контрол.

Разкъсван от несигурност, Спенсър затвори очи:

— Ще ти кажа основните симптоми — промърмори, — но си мисля, че ти вече ги знаеш, по дяволите!

Кори ококори очи и невинно изрече:

— Ако ги знаех, щях ли да питам сега?

— Кори, просто е абсурдно да седя тук с теб и да ти описвам с подробности всеки етап от целувката.

Тя хвърли въдицата и се приготви за улов:

— Можеш ли да ми покажеш?

— Не, полудя ли! Но поне ще ти дам някои добри съвети. Първо, срещаш се с неподходящи момчета, ако всички те искат повече, отколкото ти си готова да дадеш.

— О, предполагам, не съм обяснила както трябва. Това, което исках да кажа, е, че може би аз оставям погрешно впечатление. Може би проблемът е в начина, по който ги целувам.

Спенс падна в капана.

— И как, по дяволите, ги целуваш? — попита той разярен. — Няма значение — добави и рязко се облегна назад.

Кори сложи ръце на раменете му и нежно го дръпна напред.

— Сега, не изпадай в истерия — изрече тя. — Просто се отпусни.

Усети напрегнатите му рамене, сякаш бе на терена и се приготвяше да посрещне топката. Днес бе поел пас, който нито очакваше, нито искаше, и за съжаление наоколо нямаше друг, на когото да го подаде.

Мисълта я накара да се усмихне и очите му се присвиха: Кори се почувства превъзходно, самоуверена, тъй като тя режисираше пиесата. Почувства се щастлива.

— Спенс — рече тя. — Просто ритни топката. Толкова е лесно.

Шегичките ѝ и желязното ѝ спокойствие го раздразниха още повече:

— Не мога да повярвам, че искаш да направя това!

Кори спусна клепачите си и го погледна предизвикателно.

— Кого другиго да помоля? Може би трябва да накарам Дъг да...

— Добре, ще ти покажа — прекъсна я рязко той. Коляното му все още се опираше в хълбока ѝ, като не ѝ позволяваше да се приближи към него.

— Можеш ли да си преместиш крака?

Той пусна левия си крак на земята, без да мърда тялото си. Кори се нагласи по-близо до него.

— Сега какво? — попита той, ръцете му бяха упорито скръстени на гърдите.

Кори имаше готов отговор точно за такъв въпрос:

— Сега, представи си, че си Дъг...

— Не искам да съм Джонсън — отвърна Спенс огорчен.

— Добре, представи си, че си някой друг, но спортист, нали?

— Добре — процеди той. — Сега аз съм най-готиният спортист.

Кори изчака Спенс да се протегне за нея, да направи нещо.

— Можеш да започнеш веднага, щом си готов — каза тя, когато той не се помръдна.

— Защо аз трябва да започна? — възмути се Спенсър.

Кори погледна смутеното му лице и за малко да избухне в смях. Вечерта бе започнала с надеждата тя да осъществи най-съкровения си мечта — Спенс да я целуне истински. Тя бе неуверената и нервната.

Сега сякаш двамата си бяха разменили ролите — Спенсър бе загубил самообладание, а тя му се наслаждаваше.

— Ти трябва да започнеш — рече тя, — защото по този начин се правят... тези работи. — Когато той не се помръдна отново, тя се престори на угрижена. — Знаеш ли как да започнеш?

— Мисля, че да — смутолеви той.

— Защото, ако не си сигурен, мога да ти помогна. Повечето момчета...

Кори прекъсна абсурдното си обяснение, тъй като забеляза как възмущението му изчезна и очите му засияха от възбуда. Явно се забавляваше.

— Какво правят повечето момчета? — попита той ухилен и я притисна към гърдите си. — Така ли започва Джонсън?

Той се наведе към нея и Кори си помисли, че ще получи страстна целувка, която ще я накара да се разтрепери цялата. Ала Спенс я целуна бързо и непохватно и тя поклати отрицателно глава.

— Не? — пошегува се той. Прегърна я силно и нежно захапа ухото ѝ. — А това как беше?

Спенс се шегуваше, както забеляза Кори. Тя си помисли, че може би само това можеше да получи. Не искаше идеалният ѝ план да се провали, ала не можеше да престане да се смее, докато Спенсър имитираше как нещастният Дъг Джонсън се опитва да се възползва от нея.

— Обзалагам се, че тази техника му е любимата — рече той и започна да я целува, като нарочно удари носа ѝ. — А?

Кори се заливаше от смях. Опря челото си на гърдите му и кимна.

Той я хвана за брадичката, вдигна лицето ѝ и потри нос във врата ѝ, сякаш бе малко кученце.

— Моля те, уведоми ме, когато те подлудя от страст.

Кори се смееше неудържимо.

— Страхотен ли съм? — попита той и продължи да се гали в нея. Очите ѝ бяха насълзени. Тя го погледна и поклати глава.

— Ти си направо страхотен... но просто не си... Дъг.

Спенсър се ухили. В този интимен момент, когато той бе обвинил ръце около раменете ѝ и ѝ се усмихваше, Кори се почувства напълно уверена. Жива. Спокойна. Както и той — знаеше го със сигурност.

Също така бе убедена, че той ще я целуне отново и че с шегите са приключили.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Спенс повдигна брадичката ѝ и бавно се наведе към нея.

— Време е — рече тихо и приближи устните си към нейните — да погледнем на проблема от биологична гледна точка.

При допира на устните му тялото на Кори се скова. Той очевидно усети реакцията ѝ, тъй като леко се отдръпна и започна да я целува по страните, докато тя изстена.

— За да получим точните данни... — Устните му бавно се сведоха към нейните... — и двата субекта трябва... — устните му оставиха влажни следи по кожата ѝ — да участват в... — Той отдели устни от ухото ѝ, ръката му погали шията ѝ и намести главата ѝ по-близо до себе си — в експеримента.

Целуна я бавно, настоятелно, като постепенно увеличаваше натиска и предразполагаше Кори да разтвори устните си. Когато тя стори това, той не след дълго я накара да загуби представа за реалността. Кори плъзна ръце по гърдите му. Искаше да почувства езика му, да изпита максимално удоволствие.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ, махнаха шнолите в нея и изведнъж поток от руси кичури ги обгърна като воал. Всичко излезе извън контрол. Тя го целуваше ненаситно, играеше си с езика му. Беше настоятелна, страстна и нежна.

Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ, Кори се притисна още по-близо към него, впи нокти в гърба му, тялото ѝ сладно се допираше до нарастващата му възбуда, ръцете му обгърнаха хълбоците, като я притискаха все по-силно и накрая се намести върху нея.

Години бе жадувала за него и макар че нямаше много опит, Кори отвърщаше със страст на безкрайните му и хипнотизиращи целувки. Ръцете ѝ галеха стегнатите му гърди, проучваха всяка извивка, всеки мускул. Кори започна да целува цялото му тяло, смело завладяваше мъжа, чиито дълги пръсти галеха гърдите ѝ, изтезаваха я, измъчваха я. Времето престана да съществува за нея, желанието ѝ стремително нарастваше, чувствителната му уста жадно пиеше от нея все по-настоятелно... Спенс разтвори краката ѝ с коляното си, ръцете му... застинаха.

Той откъсна устни от нейните и се изправи толкова рязко, че Кори беше поразена.

Изражението на лицето му бе отвратително.

Беше смръщил вежди, потресен от стореното. Не откъсваше поглед от телата им. Осъзна, че ръката му все още лежи на гърдите ѝ, и рязко я отдръпна. Погледна я така, сякаш се срамуваше от самата нея. Обвинителният поглед се премести към лицето ѝ и гневът му премина в шок.

Кори изпита радост и надежда. Той бе изгубил контрол и това никак не му харесваше. Спенс никога не си бе представял, че тя ще е способна да стори това, ала тя го накара да се самозабрави. Точно така. Изпълнена с гордост и любов, удовлетворена, Кори бегло се усмихна, ръката ѝ все още бе на гърдите му.

— Е, как бях?

— Зависи какво се опитваше да направиш? — рязко изрече Спенс.

Тя се изправи на лакти, бе толкова щастлива, че го бе накарала диво да я пожелае, че нищо не можеше да помрачи радостта ѝ.

— И така, след като вече свършихме с демонстрациите — пошегува се тя, — ще можеш ли да ми кажеш в кой момент нещата излязоха извън контрол?

— Не — отвърна той и седна до нея.

Кори се наслаждаваше на ситуацията, усмихвате се най-невинно.

— Но ти трябваше да забележиш кога настъпва моментът. Какво точно правя аз. Да опитаме ли още веднъж?

— Никакви опити повече. — Той се изправи. — Баща ти ще ме подгони с пушката, ако разбере какво се случи тази вечер, и с пълно право.

— Нищо не се случи.

— Ти така ли наричаш „това“. Не се учудвам защо момчетата се държат така с теб.

Тя тръгна след него, като се опита да изглежда дълбоко засегната.

— Значи нещата при нас излязоха извън контрол, така ли?

— Не са излезли извън контрол. Това не може да се случи.

ПЕТА ГЛАВА

Той си тръгна и Кори го видя отново едва в Деня на благодарността. Когато семейството му дойде в къщата им, тя имаше чувството, че не е постъпила правилно. Ала какво да направи, като животът ѝ зависеше от това. Освен това, ако целувките ѝ не му въздействаха, той нямаше да е толкова неспокоен.

Даяна бе склонна да се съгласи и Кори отново я помоли да ѝ помогне да осъществи мечтата си, най-голямата в живота ѝ. Новият план бе следният: по време на гостуването на Спенс и семейството му да изглежда тъжна. Веднага щом забеляза, че той обърна внимание на настроението ѝ, Кори го остави във всекидневната е Даяна. Скри се в ъгъла, за да види как се развиват събитията.

— Горката Кори — рече Даяна.

— Какво ѝ е? — веднага попита Спенсър и сърцето на Даяна се сви при загрижения му вид.

— Тя очакваше с нетърпение коледните танци. Това е най-важното събитие през целия семестър. Тя е в групата по украса. Купи си роклята преди месеци...

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че Дъг Джонсън трябваше да я придружи — той е във футболния отбор на Бейлърс, — ала днес сутринта ѝ се обади и я уведоми, че семейството му ще празнува коледните празници на Бермудските острови. Те са твърдо против той да остане тук. Чувствам се ужасно заради Кори.

— Може би е по-добре да не излиза с футболисти. Знаеш ли какви са те, опитват се да притежават всяко момиче, като, разбира се, му отделят няколко часа от ценното си време.

— Ти също беше футболист — засмя се Даяна.

— Точно затова знам това, което току-що казах.

— Работата е там, че тя не може да отиде. Танците са много важно тържество, особено ако ти е последната година в гимназията.

— Защо не помоли някой друг да я придружи? — предложи той объркан и смутен, че Даяна споделя този проблем.

— Кори има много приятели, но те вече са заети.

На Кори ѝ се стори, че минаха часове, преди той да каже:

— Искаш да кажеш, че трябва аз да я придружа?

— Ами това зависи от теб. — Даяна се изправи, излезе от стаята и докато се разминаваше със сестра си в трапезарията, се поздравиха мълчаливо за успеха. Кори почти бе влязла във всекидневната, когато се усети, че се хили като идиотка, и се опита да изглежда като мъченица. Спенс дори не я погледна, облече якето си и тръгна към вратата.

— Майка ми си идва за Коледа — каза.

— Това е чудесно.

— С нетърпение чакам да я видя — продължи той и малко се засрами от проявата на сантименталност. — Работата е там — добави рязко, — че не съм я виждал от три години. Даяна ми обясни, че нямаш кавалер за коледните танци. Аз ще съм в Хюстън и ако нямаш нищо против старец като мен да ти бъде кавалер, ще дойда да те взема. Ако дотогава не намериш друг кандидат.

Кори едва не припадна от радост, но запази самообладание и отвърна:

— Много мило от твоя страна.

— Сега пътувам за Далас. Кажи ми кой ден да дойда, за да те придружа.

— О, добре — рече Кори. — Още сега мога да ти кажа. Танците са на двайсет и първи. Можеш ли да ме вземеш в седем?

— Разбира се. А ако се появи по-подходящ кандидат, ми се обади. Той закопча якето си, стъпи на първото стъпало и се обърна.

Кори се опита да се държи колкото се може по-зряло:

— Ти си истинско съкровище, Спенсър.

В отговор той я погали по брадичката, сякаш бе шестгодишна.

ШЕСТА ГЛАВА

На дваайсет и първи декември в седем часа Кори слезе по стълбите в турскосиня копринена рокля и сини обувки с високи токчета. Не изглеждаше, а и не се чувстваше като дете. Тя се бе превърнала в жена, очите ѝ блестяха в очакване и бяха изпълнени с любов. Пепеляшка на път за бала наблюдаваше през прозореца на всекидневната кога ще дойде принцът на мечтите ѝ.

Принцът закъсняваше.

Когато стана осем без петнайсет, Кори позвъни в тях. Знаеше, че баба му възнамерява да се върне от Скотсдейл утре и е пуснала прислугата в отпуска за Коледа. И така, когато никой не отговори, Кори бе убедена, че Спенс пътува към тях.

Когато не дойде и в осем и петнайсет, баща ѝ любезно предложи да отиде до къщата му и да провери защо Спенс се бави, да не би да има някакъв проблем.

Изпълнена с подозрение и лоши предчувствия, тя изчака баща си, напълно убедена, че само смърт или сериозна болест могат да попречат на Спенс да удържи на обещанието си. Господин Фостър се върна след двайсетина минути. Беше ядосан и Кори разбра, че новините са лоши. Много лоши. Баща ѝ говорил със семейния шофьор, който живееше в апартамента над гаража, и той му казал, че Спенсър е решил да не идва за празниците. Според него майката на Спенсър, която всички очакваха да се прибере за Коледа, заминала за Париж и по тази причина бабата на Спенсър решила да остане в Скотсдейл за новогодишните празници.

Кори изслуша обяснението, като се задушаваше от мъка и се бореше с напиралите сълзи. Неспособна да понесе състраданието и възмущението на семейството си, тя се качи в стаята си, съблече красивата си рокля, която бе избрала толкова внимателно, за да го впечатли. През следващата седмица скачаше всеки път, щом телефонът звъннеше, убедена, че той ще се обади, за да обясни и да се извини.

До Нова година не ѝ се обади. Кори взе синята рокля от гардероба и внимателно я сложи в кутия, махна всяка негова снимка от стените и огледалата.

След това слезе във всекидневната и се обърна към цялото семейство с молбата никога да не споменават за Спенсър в нейно присъствие. Тя бе чакала твърде дълго, бе крайно възмутена и разочарована и не желаше да го вижда до края на живота си. Все още разгневен заради страданието, което Спенсър причини на Кори, господин Фостър не се съгласи. Той заяви, че на Спенсър му се разминава доста леко и че заслужава да се бичува, поне с думи, ако не физически. Кори спокойно отвърна, че не би искала той да узнае, че го е чакала толкова дълго, че се е притеснявала и е страдала.

— Нека си мисли, че съм отишла на танците с друг — твърдо изрече.

Господин Фостър продължаваше да спори. Като баща на Кори щеше да му достави изключително удоволствие „да каже две-три приказки на този младеж“. Майката на Кори сложи ръка на рамото му и заяви:

— Гордостта на Кори е по-важна и е по-добре да я послушаме.

Даяна също беше ядосана на Спенсър, но беше съгласна с Кори.

— Аз също бих искала да му дам добър урок, татко, ала Кори е права. Не бива да казваме нищо, което да го накара да си мисли, че е бил толкова важен за нея.

На следващия ден сестра ѝ дари прекрасната синя рокля с благотворителна цел. Изгори всички снимки.

Остави само тези в огромните красиви албуми, които държеше под леглото си. Сложи албумите в голям кашон и ги качи на тавана, като реши един ден да извади снимките и да използва албумите и рамките за по-подходящи цели.

Когато си легна вечерта, Кори не заплака, не си позволи дори и за миг да мечтае за Спенсър Адисън. Тя изхвърли от живота си не само снимките му, но и загърби прекрасното си и изпълнено с нереални мечти детство.

След това съдбата ѝ предостави две възможности да види Спенсър: първата бе на погребението на баба му през пролетта и другата — на сватбата му за млада нюйоркчанка през лятото. Кори беше на погребението заедно с цялото си семейство, но когато отидоха

да изкажат съболезнованията си на Спенсър, тя нарочно се изгуби сред тълпата. Загледана в украсения с цветя ковчег, Кори си взе сбогом с възрастната жена, по страните ѝ се стекоха сълзи. След това си тръгна.

Нито тя, нито семейството ѝ присъстваха на сватбата му, която се състоя в Хюстън, където живееше бабата и дядото на младоженката.

През първата брачна нощ на Спенсър тя направи точно това, което замисляше от известно време: спа с Дъг Хейуърд.

За нещастие младият мъж, на когото позволи да отнеме девствеността ѝ, бе по-скоро приятел и довереник, отколкото любовник. Кори се опита да излекува раненото си сърце в непохватната му прегръдка.

След време тя съвсем забрави за Спенсър. Съществуваха други, по-хубави неща, върху които да се съсредоточи, да очаква и да празнува.

Фостърови бяха известни из целия щат. Всички членове на семейството споделяха еднакви интереси — градинарство, готварство, занаятчийство и както изглеждаше, Мардж Крамбейкър бе най-голямата им приятелка, тъй като продължаваше да пише статии за тях. Когато Кори бе в първи курс на колежа, редакторката на „Домът и градината“ видяла статия във вестника, посетила семейството, присъствала и на тържеството им по случай Четвърти юли, след което решила да създаде рубрика и да я нарече „Забавление в стил Фостър“.

Когато излезе броят на списанието, в него бяха публикувани снимки на сервизите на баба ѝ — порцеланът, който лично Роуз бе изрисувала, ръчно изработените ѝ рогозки, прекрасната украса с цветя, която бе дело на Кори и майка ѝ. Също така бяха показани и някои от любимите ястия на семейството, снимките бяха с изключително качество и всичко бе описано с подробности, бяха включени рецепти и съвети как да се отглеждат подправките и билките, плодовете и зеленчуците, които се използват за направата на гозбите. Накрая майката на Кори се опита да изрази как се чувства:

„Аз мисля, че удоволствието да организираш тържество, да приготиш вкусно ястие, да се грижиш за градината, да обзаведеш стая, идва от това, че го правиш с хората, които обичаш. Изпитваш истинско удовлетворение от усилията, които си положил, независимо колко големи са били те.“

Статията завършваше с „Идеалът Фостър“.

По-късно много други списания се свързаха с тях и ги молиха за статии и снимки, като заплащането бе много добро. Майка ѝ, баба ѝ и дядо ѝ даваха идеите, Даяна се зае да напише статиите, а Кори правеше снимките.

В началото бе нещо като семейно хоби.

Робърт Фостър почина внезапно пет месеца след голямата криза на борсата през 1987. Когато адвокатът и счетоводителят му обясниха подробно финансовото състояние на семейството, те разбраха защо е бил толкова напрегнат и зает през последната година. За да ги защити, им бе спестил доста проблеми. Така че семейното хоби се превърна в бизнес и им помогна да оцелеят. Статиите на Мардж Крамбейкър бяха направили Мери Фостър звезда — най-известната домакиня в Хюстън, ала след смъртта на Робърт това вече нямаше значение за никого, особено пък за скърбящото семейство.

Илайза Ланиър — съпругата на един от най-богатите бизнесмени в Хюстън, им подаде ръка и им помогна да си върнат славата. Няколко седмици след смъртта на Робърт тя позвъни на Мери и любезно я попита дали би желала да организира „Балът на орхидеите“. Когато Мери се съгласи, Илайза използва огромното си влияние да убеди и останалите организатори.

За пръв път в историята на баловете организацията се поверяваше на един човек. Илайза бе предложила приятелството и подкрепата си. Мери никога не забрави този жест. Няколко години по-късно съпругът на Илайза бе избран за кмет на Хюстън и Мери имаше възможност да изрази благодарността си. Тя изпрати огромна кошница за пикник с големината на лек автомобил, украсена с червени и сини панделки.

В нея имаше ръчно изрисувани чаши за вино, сервиз за кафе, свещници, салфетници, оливерници, салфетки и покривки, изработени със сръчност и любов. Това бе сервиз за пикник за двацет и четири души. На всяка негова част имаше монограм „Ланиър“, изписан в червено, бяло и синьо.

Въпреки че семейство Фостър се завърнаха триумфално сред Хюстънското висше общество, те нямаха достатъчно приходи, за да поддържат огромната къща. Тежката работа започна да оказва влияние върху майката на Кори и нейните родители.

Даяна реши, че семейството трябва да използва известността си и да се опита да публикува разнообразни статии за дома и за развлечения. Тази идея ѝ се струваше по-разумна от организирането на тържества. Даяна бе дъщеря на един от най-видните бизнесмени в Хюстън и бе наследила неговата амбициозност.

Тя направи успешен бизнесплан, събра всички рецепти и статии, които бяха публикували през годините. Направи и колекция от най-хубавите снимки на Кори.

— Ще го направим — заяви тя пред сестра си, преди да се срещне с банкера, стар приятел на баща ѝ. — И то по неповторим начин, с доста голям заем. Иначе ще се провалим, не защото не сме добри или защото нямаме опит и ни липсва професионализъм, а защото нямаме толкова пари, че да покрием разходите за първите две години.

По някакъв начин тя се сдоби с тези пари.

Първият брой на „Прекрасен живот“ излезе след една година и въпреки че изпитаха огромни затруднения и бяха изплашени до смърт, читателите го харесаха, „Фостърс Ентърпрайзиз“ започна да издава също готварски книги и списание за обзавеждане. В него снимките на Кори донесоха доходи на семейството, за които дори не бяха и мечтали.

Всички тези мисли се въртяха в главата на Кори по пътя за Нюпорт. След десет години и десетки фотоапарати и камери, пътят, който бе извървяла, наподобяваше кръг. Сега отново се връщаше в началото, за да снима Спенсър Адисън...

Кори паркира колата и провери колко е часът, след което колебливо отвори вратата. Изкачвайки първите няколко стъпала пред къщата, осъзна, че идеята да види Спенсър отново, не я депресираща. Бе се справила успешно с ужасните спомени, погребани на тавана, снимките и албумите. Вече разсъждаваше като възрастен човек и те не можеха да я наранят.

Тогава просто бе романтичка, привлечена и наранена от „по-голямо момче“. Той я отблъскваше и в края на краищата се подигра с нея. Бе толкова просто.

Вече не е дете, скоро ще навърши двайсет и девет години, има много познати, толкова осъществени мечти и животът, който ѝ предстои, е твърде вълнуващ.

Спенсър бе... непознат. Непознат, чийто брак бе приключил пет години, след като бе сключен. Непознат, който бе останал да живее на Източното крайбрежие, и където бяха единствените му роднини — доведената му сестра и племенницата му, която щеше да се омъжи.

Като се замислеше, не можеше да повярва, че прие толкова зле предложението и самата идея да го види отново. Сватбата, която щеше да снима за „Прекрасен живот“, щеше да се окаже вълнуващо събитие и истинско предизвикателство за кариерата ѝ, а тя беше професионалистка. Всъщност чувствата, които бе изпитвала към него, не бяха истински, а увлечението ѝ — изключително глупаво. Може би трябваше да вземе всички снимки от тавана и да ги изпрати в Нюпорт. В края на краищата на нея не ѝ бяха нужни. Това са спомени от неговото детство, може би трябва да му ги даде.

Всички се бяха събрали на масата в кухнята. Навсякъде бяха разпилени листове хартия.

— Здравейте — с усмивка изрече Кори и седна. — Кой ще дойде с мен в Нюпорт?

Майка ѝ, баба ѝ, дядо ѝ и Даяна ѝ се усмихнаха.

— Всички с изключение на мен — отвърна Хенри Брайтън и се загледа в бастуна, който вече използваше. — Вие, момичета, ще се забавлявате както винаги!

СЕДМА ГЛАВА

Самолетът, с който пътува Кори, закъсня с два часа. Беше около шест часът, когато таксито зави по глуха уличка. Наоколо имаше истински палати, построени в началото на века. Спенс живееше в края на улицата, домът му бе най-големият дворец наоколо.

Сградата беше U-образна, триетажна, истинско произведение на изкуството, с изключителни архитектурни качества и огромни бели колони, които се извисяваха и образуваха арка пред входа. Независимо какво си мислеше за Спенсър Адисън, Кори се влюби в къщата му от пръв поглед. Моравата беше оградена с висока желязна ограда. Алеята водеше към богато украсена порта, която се отвори автоматично веднага след като шофьорът изрече името ѝ по интеркома. Икономът отвори входната врата и Кори беше поразена от гледката — осмоъгълно фойе, високо повече от два метра, с мраморни бледозелени колони. То бе подходящо за красиви жени с бални рокли, скъпи кожи и отрупани с бижута, а не за модерни делови дами в тъмни костюми. Да не говорим за фотографка, навлякла турскосиня копринена риза и бял панталон от габардин. Ако съдеха по бижутата, никога не биха я пуснали през входната врата, дори и с огромната златна гривна на ръката ѝ и златните обици с тюркоази. Разбира се, те бяха истински и висококачествени, ала това си бе бална зала за изумруди и рубини.

— Бихте ли ми казали къде да намеря екипа на списание „Прекрасен живот“? — попита Кори икономата, като приближиха главното стълбище.

— Мисля, че с в задната градина, госпожице Фостър. Ако желаете, мога да ви придружа дотам и да отнеса багажа в стаята ви.

Кори гореше от нетърпение да провери как върви работата и веднага прие предложението на икономата.

Почти всички стаи покрай които минаха, бяха украсени за сватбата.

Можеше да разпознае работата на майка си в трапезарията. Масата, за четирийсет души бе подредена с изящен порцелан и ръчно изплетени дантелени покривки. Несъмнено почеркът на семейство Фостър щеше да се забележи чрез оригиналната украса на трапезата в деня на сватбата. Щяха да сложат цветя в средата на масите, като аранжирани им щеше да бъде уникален и всяка дама на сватбата щеше да ги отнесе у дома си — бе пояснила госпожа Фостър в „Прекрасен живот“. Цветята щяха да са символ на уважение и обич от страна на домакинята.

Госпожа Фостър бе в задната градина, опиянена от гледката на кристалната синя вода и залеза, обагрен в розово и златно, като междувременно напътстваше четирите помощници, които сестрата на Спенсър бе наела, бабата на Кори стоеше до нея, и раздражено отпращаше асистентките и се суетеше около цветята и украсата.

Кори се приближи и прегърна баба си и майка си.

— Е, как върви? — попита тя.

— Всичко е по план — отвърна майка ѝ и я целуна по бузата.

— Пълна бъркотия! — възкликна възмутено баба ѝ. Годиците не я бяха променили. Бе станала само малко по-рязка и раздражителна, но лекарят бе казал, че това често се наблюдава при по-възрастните. Тя винаги казваше истината, дори и да боли. Без лоши чувства, разбира се.

— Анджеа, майката на булката, си вре носа навсякъде. Истинска досадница!

— А булката, как е тя? — попита Кори, като нарочно не се поинтересува за Спенсър.

— О, тя е голяма сладурана — рече баба ѝ. — И красавица. Казва се Джой. Не съм виждала по-тъпо момиче от нея, да ти кажа честно — добави и даде напътствия на една от помощничките.

Кори потисна смеха си и погледна през рамо, после се спогледаха заговорнически с майка ѝ, която малко притеснена изрече:

— Знам колко е важно да отразяваш такива важни събития в списанието, но баба ти направо се преуморява. Вече не може да се справя с напрежението.

— Знам — рече Кори, — но тя винаги настоява да участва. — Тя погледна към суматоката наоколо. — Ще стане невероятно.

— Кажи го на майката на булката, защото ще ни подлуди. Горкият Спенс. Ако не направи нещо, за да усмири Анджеला, въобще не ми се вярва сватбата да се състои. Сестра му постоянно ни се пречка и се оплаква. Прилича на разярен териер. Тя реши да направи сватбата на Джой тук, също така и ние да се погрижим за това грандиозно събитие, а Спенс покрива всички разходи. Даяна бе права: той не се оплаква за нищо, а Анджеला не спира.

— Чудя се защо ли той плаща, след като се предполага, че съпругът на Анджеला е немски аристократ със заможни роднини.

Госпожа Фостър се наведе и взе огромен лист хартия.

— Според това, което ми каза Джой, а тя е като латерна — във вените на господин Рихард тече синя кръв, ала той няма наследство. Или поне не притежава парите, с които разполага Спенс, а и като се замислиш, Анджеला и Джой са единственото му семейство. Баща му се ожени повторно още докато Спенс бе бебе и не се интересуваше от него, а докато майка му бе жива, бе толкова заета с партита и забавления, че не ѝ оставаше време за собственото ѝ дете. Господин Рихард не е истинският баща на Джой. Баща ѝ е вторият съпруг на Анджеला. Или май бе третият. Както и да е, според Джой Спенс плаща сватбата, защото сестра му мисли, че е много важно Джой да бъде омъжена както подобава на доведена дъщеря на немски аристократ.

Кори се изсмия над проблемите на богатите с неизброими бракове:

— А младоженецът?

— Ричард? Не знам много за него. Не съм го видяла още, а и Джой не говори много за бъдещия си съпруг. Тя прекарва повече време с един от помощниците ни, Уил. Предполагам, че се познават отдавна и като че ли се забавляват, когато са заедно. Между другото, видя ли Спенс вече?

Кори поклати глава и отметна косата от челото си.

— Сигурна съм, че ще се сблъскаме рано или късно.

Госпожа Фостър кимна към група от трима души:

— Това са господин и госпожа Рихард и Джой. Вечерята е след два часа. Мисля, че е добра идея да ги поздравим и да се качим да разопаковаш багажа си. През следващите два часа ще бъде спокойно, а после ще настане суматоха, която ще свърши след три дни.

— Чудесно. Трябва да се обадя по телефона преди вечеря.

— Между другото — добави майка ѝ, — двете с баба ти ще вечеряме в малката стая до кухнята, а не в трапезарията със семейството.

— Да не искаш да кажеш, че Спенсър се отнася с нас като с прислуга? — изненада се Кори.

— Не, не, не — засмя се госпожа Фостър. — Ние предпочитаме да вечеряме в кухнята. Повярвай ми, по-приятно с там. Освен ако не искаш да слушаш глупавите разговори на господин и госпожа Рихард и техните приятели, които също са поканени на сватбата. Джой обикновено се храни с нас в кухнята. И на нея ѝ харесва там.

Госпожа Фостър бе описала Анджеला като териер, но Кори не се съгласи, след като се запозна с тримата. С късо подстриганата си платиненоруса коса и кафяви очи Анджела бе екзотична и елегантна — и изнервена — като руска хрътка. Съпругът ѝ Питър приличаше на доберман — темпераментен, лъскав и надменен като истински благородник. Джой беше... Джой беше сладък кокершпаньол с вълниста светлокафява коса и топли кафяви очи. След като се запознаха с нея, хрътката и доберманът нападнаха майка ѝ и я отвлякоха някъде, за да ѝ покажат нещо, което не са харесали във всекидневната, като оставиха Кори сама с Джой.

— Ще ти покажа стаята — предложи любезно осемнайсетгодишната Джой.

— Ако си заета, ще попитам иконома къде е, не се притеснявай.

— О, за мен ще бъде удоволствие — отвърна момичето, — с нетърпение очаквах да се запозная с теб. Семейството ти е прекрасно.

— Благодаря. — Кори бе поразена от искреността и естественото ѝ поведение. Тя гореше от ентузиазъм да научи колкото се може повече за Кори, отколкото да говори за себе си и предстоящата сватба.

Тръгнаха по каменния под на терасата, пред тях се разтвори френска врата и се откри главозамайваща морска гледка. Кори се запъти към стаята в края на терасата, ала Джой зави надясно и я повика:

— Ела насам. Тъкмо няма да се сблъскаме с чичо Спенс.

Кори замръзна на мястото си, възнамеряваше да убеди Джой да тръгнат по другия път, но бе твърде късно. Спенсър Адисън се разхождаше на терасата към стълбите, които водеха към страничната

градина, и въпреки че не бе видяла лицето му, нямаше начин да го сбърка.

Той я забеляза и също се спря. На загорялото му от слънцето лице се появи усмивка. Пъхна ръце в джобовете си и зачака Кори и Джой да се приближат. Преди време точно тази усмивка караше сърцето на Кори да спира, сега усети това вълнение съвсем бегло. На трийсет и четири години, със спортни сиви панталони и бяла риза с навити ръкави, Спенс все още изглеждаше поразително красив и сексапилен, както когато бе на двайсет и три.

Докато се приближаваха, усмивката му ставаше по-широка и неустойчива, а когато заговори, гласът му бе по-плътен и интимен откакто го помнеше:

— Здравей, Кори — каза той, извади ръцете от джобовете и ги разтвори за прегръдка.

Кори му отвърна с лека усмивка, сякаш срещаше познат, който не е виждала от години — приятелска мила усмивка, нищо лично.

— Здравей, Спенс — отвърна и му подаде ръка. Никакви прегръдки.

Спенсър разбра намека и въпреки това задържа ръката ѝ по-дълго отколкото трябваше, докато тя я издърпа.

— Виждам, че вече си се запознала с Джой — рече той, като насочи разговора към племенницата. Обърна се към нея с лек укор: — Мислех, че се бяхме разбрали да ми кажеш, когато пристигне Кори.

— Аз пристигнах току-що — отвърна тя. Преди време при мисълта, че той иска да я види или гори от желание да я посрещне, щеше да е на седмото небе от щастие. Сега бе по-зряла и по-мъдра, имаше прекрасна професия. Каза си да запомни тази тяхна среща и никога да не забравя, че Спенсър винаги е бил чаровен и сексапилен, ала нищо повече. Погледна часовника си: — Моля да ме извините, трябва да се обадя тук-там преди вечеря. — Реши да откаже Спенсър от намеренията му и се обърна към Джой: — Имаш ли нещо против да ми покажеш къде е стаята ми?

— О, с удоволствие ще ти я покажа — отвърна щастливо Джой. — Знам точно къде е.

Кори кимна учтиво към Спенс и тръгна по стълбите след Джой, като остави младия мъж сам на терасата. Той я наблюдаваше, докато Кори се изкачваше. Тя знаеше това, тъй като виждаше отражението му

в стъклените врати на кабинета му, ала не се развълнува особено. Кори контролираше всичко, почувства се толкова горда от тази мисъл. Не можеше да отрече лекото треперене и нервността си, когато го видя за пръв път тук, или пък ускорения си пулс, когато той ѝ се усмихна и взе ръката ѝ, ала реши, че това е съвсем естествено. Преди време той я вълнуваше до такава степен, че нямаше начин да е забравила всичко.

Джой я поведе през фоайето към стълбище с орнаменти от ковано желязо. Стълбите водеха към просторна галерия. Наоколо се извисяваха огромни колони.

Те се насочиха към верандата и стигнаха до двойна врата. Докосвайки величествените месингови брави, Джой призна с усмивка:

— Родителите ми искаха да настанят тук приятелите си, ала чичо Спенс каза, че тази стая е запазена за теб. — Тя отвори вратата и влезе, като остави Кори да разгледа всичко и търпеливо чакаше реакцията ѝ.

Кори остана като поразена.

— Нарича се „Апартаментът на херцогинята“ — поясни Джой.

Загубила ума и дума, Кори бавно влезе в огромната стая и си помисли, че се намира в летния дворец на някое кралско семейство. Апартаментът бе в бледосиньо и златисто. Над леглото имаше златна корона, за която се захващаха завеси от светлосиня коприна и се спускаха от двете страни на леглото. С изкусно завити къдрици падаха върху килима в същия тон. Кувертюрата бе плътна, от сатен, а таблата на леглото — аркообразна и с позлатени краища.

— Нарича се така, защото някогашният собственик на къщата е имал дъщеря, която станала херцогиня на Клеймор, след като се омъжила. Винаги, когато идвала тук, използвала тази стая и оттогава се нарича „Апартаментът на херцогинята“.

Кори не можеше да се съсредоточи върху думите на Джой. Завесите на прозорците бяха от синя коприна във вид на гирлянди, с позлатени краища.

— Когато чичо купи къщата преди няколко години, той я реставрира така, че да изглежда недокосната от времето.

Кори излезе от опиянението си и се обърна към Джой:

— Невероятно е. Виждала съм подобни стаи в списанията, в най-красивите дворци в Европа.

Момичето кимна и добави с усмивка:

— Чичо Спенс ми каза, че те наричал херцогиня, когато си била на моите години. Вероятно затова запази тази стая за теб.

Тези думи промениха отношението ѝ към Спенс. Като млад мъж той бе непростимо сляп за чувствата ѝ, ала може би сега бе помъдрял. Отново очакваше прекалено много от него, възхваляваше го заради един малък жест...

— Вечерята е в осем. Ще се видим тогава — с тези думи Джой си тръгна.

ОСМА ГЛАВА

Неуверена и намръщена, Кори се оглеждаше критично в огледалото. Костюмът, който бе облякла, бе с тесни черни ръкави. Сакото беше украсено отпред с позлатени гайки. Под него носеше изрязано бюстие с гол гръб, Полата беше тясна и дълга до глезените. Не беше сигурна обаче дали не е прекалено официален за вечеря в кухнята, или пък твърде обикновен за тази къща. Въпреки това щеше да впечатли Спенс... Спенс.

Възмутена, че дори бе помислила как ще реагира той, тя обу сандали с нисък ток, сложи златните си обици с форма на дискове и златната гривна, която бе носила и през деня. Пристъпи към вратата, а после се върна назад към огледалото, за да провери как изглежда. Тази вечер бе разпуснала косата си; вече не се притесняваше, че Спенсър ще я помисли за твърде малка. Като че ли имаше нужда от още червило, реши тя и набързо сложи един пласт. Погледна към часовника си и не можеше да повярва, че закъснява толкова много. Беше осем и петнайсет. Отне ѝ два пъти повече време да се приготви за тази вечер, отколкото за „Балът на орхидеите“ в Хюстън. Ядосана на себе си, тя се насочи към вратата.

Малката стая до кухнята въобще не приличаше на мрачна бърлога, както си я представяше Кори, а уютна ниша с огромно сепаре във формата на полукръг, високи прозорци с гледка към тъмната градина. Кори дочу гласа на майка си, докато завиваше към стаята, и топло се усмихна.

И видя Спенс.

Той седеше в единия край на сепарето и се усмихваше на майка ѝ, която бе настанена от лявата му страна. Баба ѝ беше до майка ѝ, а Джой — до нея. Масата бе сложена за пет души. Четирима вече бяха седнали. Той щеше да вечеря с тях.

Усмивката на Кори замръзна, походката ѝ стана неуверена, ала бързо се стегна. Баба ѝ първа я видя:

— Ето я и нашата Кори. Закъсняваш, скъпа. О, Боже, изглеждаш ослепително тази вечер? Това нов костюм ли е?

Кори щеше да потъне вдън земята от срам. Личеше си, че се е облякла специално за тази вечеря. Кори бе ужасена, че Спенсър е забелязал. Пък и баба ѝ му помогна с този извод.

Спенсър Адисън определено бе забелязал как изглеждаше.

Също така забеляза как цялото ѝ тяло се стегна, когато разбра, че и той ще вечеря с тях. Тя не го бе очаквала. Спенс го разбра. Също така не желаше компанията му. Това силно го нарани.

Наблюдаваше я как се приближава към сепарето. Вървеше със същата лекота и грация както някога. Той ѝ се усмихна. В отговор тя се усмихна, но не го погледна. Изведнъж на Спенс му се прииска да стане, да застане на пътя ѝ и да каже: — По дяволите, погледни ме, Кори! — Все още не можеше да повярва, че тази хладна спокойна жена, която като че ли го бе забравила, бе Кори Фостър, която някога познаваше.

Поне в едно нещо не се бе променила — когато влезе, цялата стая засия. Само миг, след като се присъедини към тях и започна да говори с другите, като че ли атмосферата се разведри. Поне имаше нещо, което не се бе променило с годините.

Спомените го връхлетяха... очарователно дете с фотоапарат на врата се появява изневиделица на тенискорта.

— Направих чудесна снимка на първия ти сервис, беше страхотен, Спенс? — Сервисът въобще не го биваше и той ѝ го каза.

— Знам — се бе съгласила тя с една от онези заразителни усмивки, — но снимката ми е страхотна.

Спенсър си спомняше гостуванията си в дома им. Без предупреждение. Тя се радваше толкова много да го види. Слънчевата ѝ усмивка бе ослепителна.

— Здравсти, Спенс! Не знаех, че ще дойдеш.

И след това един ден, когато Кори бе петнайсетгодишна, той се бе огледал и я бе видял как се приближава към него в задната градина. Меднорусите ѝ коси блестяха от слънцето и вятърът си играеше с тях, очите ѝ се усмихваха — наситеносини като лятно небе. Любимото му момиче — толкова сладко, толкова красиво, с невероятно дълги крака и сияещо от смях лице. От този ден нататък тя бе станала любимото му момиче — променлива, постоянна, ослепителна.

Дори и сега можеше да си я представи застанала под имела с ръце зад гърба. Тя бе на шестнайсет, ала вече бе пораснала.

— Не знаеш ли, че ако не спазваш коледните обичаи, носи лош късмет?...

Той се бе поколебал:

— Сигурна ли си, че си пораснала за тези работи?

Разбира се, че Спенс знаеше за увлечението ѝ по него, ала също така знаеше, че след време ще порасне и чувствата ѝ ще се променят. Бе толкова естествено и неизбежно, че момчетата на неговата възраст ще го изместят от сърцето ѝ. И така и стана.

Бе го очаквал и въпреки всичко, когато това се случи, го заболя. Спенс не бе забелязал промяната до нощта, в която тя го помоли да се упражняват с целувките. О, Господи, бе се държал като истински развратник, като се сети какво направи с нея, дори по-лошо, като се замислеше какво искаше да прави с нея — със седемнайсетгодишно момиче!

Любимото му момиче.

Бе забравил за коледните танци и това бе преляло чашата, бе убило чувствата ѝ към него. Тя бе отишла с друго момче, заместник в последната минута, какъвто всъщност бе и той. Според баба му Кори отишла с момче на нейната възраст и „по-приемлива компания за невинно момиче като нея“.

След това тя бе толкова заета и дори не му се обади нито след танците, нито на погребението на баба му няколко месеца по-късно. Даяна я извини и му каза, че следобед има среща. Кори не си направи труда да дойде и на сватбата му...

Докато вечеряха, разговорът се насочи към него. Той участваше от време на време, но като че ли не бе на себе си. Предпочиташе да наблюдава Кори, когато тя не го гледа. Беше изненадан, когато сервираха десерта; бе вечерял и не бе усетил вкуса на храната, определено не му беше до десерт.

Не можеше да има това, което искаше: само тази вечер желаше да бъде като последния път, когато бе вечерял с нейното семейство. Нощта, когато Даяна го помоли да придружи Кори на танците. В живота на Кори се бе появил друг мъж — Дъг някой си — както и други, разбира се.

Той бе последният мъж в живота ѝ, но въпреки това поне му се усмихваше. Дразнеше се, защото се намираха в проклетата му къща, в неговата кухня, на неговата маса. Той бе разочарован, ядосан. И знаеше защо. Бе очаквал повече от нея, бе очаквал, че тя ще го посрещне и ще му подари вълшебна усмивка както преди. Едва сега осъзна колко много му е липсвала. Когато я видя днес в задната градина, с блестящата коса, с която ветрецът си играеше, той си помисли... Помисли си милион глупави и невъзможни неща.

— Чичо Спенс? — обърканият глас на Джой се промъкна в мислите му и той се обърна към нея. — Нещо не е наред с чашата ли?

— Какво?

— Чашата ти. Гледаш я от половин час и не преставаш да я въртиш в ръката си.

Спенс се овладя. Реши да внимава много добре в настоящето и да остави миналото за после.

— Съжалявам. Мисля за други неща. И за какво си говорите?

— За сватбата най-вече, ала на всички ни омръзна тази тема. Както и да е, всичко е готово.

Кори инстинктивно усети, че той ще се включи в разговора, и тъй като би се чувствала по-добре, ако не говори с него, се опита да насочи вниманието на всички към Джой.

— Въобще не ни е омръзнало да говорим за сватбата — бързо изрече тя, — освен това, въпреки че си мислиш, че всичко е готово, винаги забравяш нещо в последната минута. Нали разбираш, разни дреболии. Но са важни.

— Като какво например? — попита Джой. Кори не се бе приготвила за такава атака:

— Ами, ъ-ъ-ъ... имаш ли разрешително за брак?

— Не, но адвокатът ще го донесе.

— Не мисля, че може така — възрази Кори, като се чудеше се дали Анджела, която бе твърде заета да превърне сватбата в най-грандиозното социално събитие на годината, е забравила обикновените подробности. — Много пъти съм била шаферка и знам, че ако не си извадиш разрешителното по-рано, е проблем, тъй като процедурата трае няколко дни, о... и изследвания на кръвта.

Джой потрепери при споменаването на кръв.

— Аз ще припадна само при вида на иглата, това е невъзможно. Адвокатът, който ще се погрижи за сватбата, е добър приятел на чичо Спенс, тъй че няма проблеми.

— Да, но разрешителното?

В този момент се обади Спенс. Кори бе привлечена като от магнит от плътния му глас. Сърцето ѝ все още потрепваше. Носталгията бе мощна стихия, бе понаучила това с годините.

— Всичко е наред — рече той. — В Роуд Айлънд разрешителното се вади за един ден.

— Разбирам — отвърна Кори и насочи вниманието си върху другите. Бе затруднена да измисли друга безопасна тема на разговор и се зае с десерта. За беда Джой не бе особено привлечена от сладкиша си, а се интересуваше повече от Кори и Спенс.

— Много е странно — започна тя, като ги изгледа, — но си мислех, че двамата сте приятели.

Спенс бе толкова ядосан от безразличието на Кори, че не се сдържа и рязко изрече:

— Да, и аз си мислех същото.

Той бе насочил разговора към Кори и удовлетворен забеляза, че останалите също се обърнаха към нея. Тя вдигна глава и срещна предизвикателния му поглед. Искаше ѝ се да грабне чинията си и да я разбие в самодоволното му лице, ала вместо това се усмихна и сви рамене.

— Да, бяхме.

— Но сега като че ли нямате какво да си кажете — продължи Джой, объркана и разочарована.

Присъстващите погледнаха към Спенс, после към Кори, която бе достатъчно умна и бе лапнала огромно парче сладкиш, така че Спенс да бъде жертвата.

— Ами, беше много отдавна — поясни той.

— Да, чичо Спенс, но само преди два дни ти бе нещастен, че Кори е отложила полета си с един ден. Започнах да си мисля, че може би... е имало нещо като приятелство между вас, когато сте били малки.

Кори се изненада и се обърна към него. Публиката също. Кори вдигна вежди и погледна невинно, но беше много доволна. Така му се падаше, нека и той да се засрами, не само тя!

— Не бях нещастен, защото Кори отмени полета си — обясни Спенс, — а защото си помислих, че няма да дойде въобще.

Никой не откъсваше поглед от него и той се принуди да излъже:

— Кори е невероятен фотограф и заедно с майка си ще отразят сватбата ти в списанието. Казвам ти, няма по добри от тях. — Е, поне дотук всичко бе истина. — И така подписахме договор. Чудех се дали Кори ще изпълни задълженията си, дали ще удържи на обещанието си.

Кори се възмути от това лицемерие и майка ѝ, усетила, че дъщеря ѝ всеки момент ще замери Спенс със сладкиша, побърза да спаси положението.

— Кори винаги изпълнява задълженията си — каза тя и се обърна към Джой. — И е много сериозна в работата си. Сама ще се увериш в това.

— Всъщност — добави Кори, сигурна, че след думите ѝ ще последва друг въпрос от страна на Джой — Спенс бе приятел на цялото семейство, не само мой.

Беше удовлетворена от обяснението си, Джой — също. За съжаление баба ѝ въобще не бе спокойна:

— Не мисля, че беше така, Кори.

— Да, бабо — заяви Кори, — така беше.

— Ами, може и така да е, но само ти лепеше негови снимки в стаята си вместо тапети.

Кори искаше да я удуши, но се опита да се измъкне.

— Не съм лепяла снимки в спалнята си.

— Стаята ти приличаше на олтар на Спенсър — заинати се възрастната дама. — Ако бях запалила и свещи, хората спокойно можеха да се молят там. Света Дево, имаше дузини албуми с негови снимки под леглото ти.

— И след това какво се случи? — попита Джой.

— Нищо не се случи — отвърна младата жена и умолително изгледа баба си.

— Искаш да кажеш, че един ден просто ей-така престана да се интересува от чичо Спенс и махна снимките му? Просто така? — попита момичето.

Кори ѝ се усмихна и кимна:

— Да, просто така.

— Не мисля, че е възможно — сериозно добави Джой. — Искам да кажа, човек не забравя просто така.

Едва сега Кори осъзна, че Джой не е просто любопитна, а разтревожена за тях двамата.

Бабата на Кори също го забеляза, но се забави с обяснението, което изопна нервите на Джой. Тя погали ръката на момичето и обясни:

— Кори имаше сериозна причина, за да направи това. Сигурна съм, че ти никога няма да попаднеш в такава ситуация.

— Наистина ли?

— Да. Спенс разби сърцето й.

Младата жена искаше да вдигне високо ръце и да изкрещи. Или пък да запуши устата на баба си със салфетка. Но знаеше, че вече нищо не може да я спре. Разкъсвана от мъка и смях, Кори търпеливо чакаше баба й да жертва достойнството й пред олтара на истината, за да задоволи любопитството на нервната бъдеща булка. Тъй като Кори не можеше да го избегне, а и Спенс нямаше да се почувства удобно, се облегна назад, скръсти ръцете си и реши да се наслаждава на неговото неудобство. Той изглеждаше направо сащисан. Тя отбеляза, че ръката му с чаша кафе бе замръзнала във въздуха.

— Какво съм направил? — попита той разярен и погледна към Кори, сякаш очакваше тя да го спаси, като отрече.

В отговор тя вдигна вежди и без капка състрадание сви рамене.

— Ти разби сърцето й — заяви бабата на Кори.

— И как точно й разбих сърцето, ако можете да ми обясните? — попита той.

Тя го погледна възмутено и се обърна към племенницата му:

— Кори бе последна година в гимназията и чичо ти й предложи да я заведе на коледното тържество. Никога не я бях виждала поразвълнувана. Двете с Даяна — сестрата на Кори — обикаляха магазините седмици наред, докато намерят подходящата рокля, с която да го впечатлят. Най-накрая я откриха. Когато великият ден дойде, Кори прекара по-голямата част от него в стаята си, за да се нагласи. И малко преди Спенс да дойде да я вземе, тя слезе по стълбите. О, Боже, бе ослепително красива! Бе толкова прекрасна, вече пораснала, очите на дядо й и моите се насълзиха от щастие. Снихме се, но запазихме и няколко пози за Кори и Спенс.

Тя направи пауза и отпи глътка вода, напрежението нарастваше. Кори си помисли, че баба ѝ притежава неподозиран досега талант да драматизира нещата. Горката Джой се мръщеше на чичо си, укоряваше го как е могъл да провали такава вечер. Спенс гледаше свирепо бабата на Кори, а майката на Кори се мръщеше над чинията си. Кори започна истински да се забавлява.

— И какво се случи след това? — настоя Джой. Възрастната жена внимателно сложи чашата на мястото ѝ и обърна тъжното си лице към нея:

— Чичо ти така и не дойде.

Джой се обърна към Спенс. Беше разочарована и много ядосана. Кори чак съжали чичо ѝ.

— Чичо Спенс — не можеше да поеме въздух тя, — кажи ми, че не си направил това!

— Напротив, не дойде. — Старицата продължи да драматизира нещата.

Спенс понечи да каже нещо, за да се защити, ала на нея въобще не ѝ беше до обясненията му.

— Той разби сърцето ѝ. Кори не преставаше да гледа през прозореца. Не можеше да повярва, че той няма да дойде.

— И ти пропусна тържеството? — обърна се Джой към Кори, изразявайки искреното си състрадание. При такива обстоятелства жените бяха наистина нещастни.

— Не, не го е пропуснала — каза Спенс.

— О, напротив, пропусна го.

— Мисля, че тук бъркате, както и за още някои факти заяви Спенс. Неприятно му бе, че го изкараха негодник и главния виновник. — Аз наистина не отидох онази вечер — рече той, като се защитава най-вече от племенницата си, която го гледаше с укор. — Забравих, че трябва да заведа Кори на танците. Отидох в Аспен, вместо да се върна в Хюстън. Очевидно не биваше да оставям баба ми да се извинява от мое име, ала тя бе настоятелна и много тъжна. Добре, виновен съм за тези две неща, ала останалата част от разказа... аз лично не помня да е било точно така. Кори имаше кавалер за танците. Вече си бе купила и рокля, ала момчето ѝ се обадило в последния момент да се извини, че не може да отиде с нея. Другите младежи, които Кори познаваше, вече бяха поканили други момичета, така че Даяна ми предложи да взема

сестра ѝ на танците. Аз не бях доброволец, а резерва. Единствената причина, поради която Кори искаше да отиде с мен, бе, че всички други бяха заети. Освен момчето, на което се е обадила в последната минута. Аз бях предпоследният ѝ избор.

Той се обърна към бабата на Кори с молба за примирие и добави:

— Моята памет също ми изневерява понякога, но много точно си спомням, че се чувствах ужасно, когато забравих за танците. Не можете да си представите какво облекчение изпитах, когато ми казаха, че Кори е отишла с друг.

— Щеше да си спомняш по-добре — заяви Роуз, — ако беше там. Аз бях там, когато тя се качи в стаята си и свали красивата рокля — цветът ѝ беше кралскосиньо — любимият ти цвят. Не знам какво те е накарало да си помислиш, че не си първият ѝ избор, но ако я беше чул как плака онази нощ, никога няма да забравиш този момент. Тя разплака и мен. Сърцето ѝ бе разбито. Толкова ми беше жал!

Въпреки че не бе разбрал някои неща от разказа ѝ, Спенс не откъсваше очи от възрастната жена и инстинктивно усещаше, че тя казва истината. Обзет от угризения и срам, той посрещна обвинителните им погледи. Въображението също го измъчваше: представяше си съвсем ясно как любимото му момиче слиза по стълбите, облечено в кралскосиния рокля, и го чака на прозореца. Представи си как Кори плаче, опитвайки се да заспи в спалнята, облепена с негови снимки, и му призля. Не знаеше защо тя бе измислила историята с провалената среща и необходимостта от друг кавалер, ала му трябваше един поглед към госпожа Фостър, която избягваше неговия, за да се увери, че всички са знаели какво е чувствала Кори към него, с изключение на самия него.

Спенсър се обърна към Кори. Тя бе подпряла лакти на масата и покрила лицето си с длани. Той не можеше да види изражението ѝ. Стисна устни, отвращаваше се от себе си. Отново се втренчи в чашата си и си спомни язвителната си забележка, че Кори не спазва задълженията си. Не бе никак чудно, че тя не можеше да го понася!

Кори поглеждаше между пръстите си: като че ли Спенс всеки момент щеше да получи инфаркт, баба ѝ не можеше да скрие ухилената си физиономия, въобще цялата ситуация бе толкова невероятна, че ѝ се искаше да се... засмее.

— Кори — каза Спенс и вдигна очи към покритото ѝ лице, готов да понесе всякакви обиди от нейна страна. — Аз не знаех. Нямах представа... — изрече той, раменете на Кори започнаха да се тресат. Тя плачеше! — Кори, моля те, недей!... — отчаяно рече той, страхуваше се да я докосне и да направи нещата още по-лоши.

Раменете ѝ се разтресоха още по-силно.

— Съжалявам. Не знам какво да кажа...

Тя отдръпна ръцете си и Спенс, изгубил ума и дума, срещна сините ѝ засмени очи, които го гледаха състрадателно, а не враждебно.

— Ако бях на твое място — каза тя, като едва си поемаше въздух от смях, — щях да пожелаая „лека нощ“ на всички и да ви оставя. Баба може да те накара да се почувстваш още по-гузен. — Рязката ѝ промяна от студена непозната в очарователна партньорка бе толкова неочаквана, толкова мъчително позната, че Спенс чувства неопишуема любов и нежност.

Той стана, намигна на възрастната жена и протегна ръка към Кори:

— Тогава бих предпочел да се държа като негодник, когато баба ти е наблизо.

— О, добър избор — съгласи се Кори е онази ослепителна усмивка, която той обожаваше. — Все пак е много късно. Аз вече съм ти простила и съм забравила цялата тази история. Всъщност изпратих онези фотоалбуми с част от оборудването ми. Очаквам съвсем скоро да пристигнат. Възнамерявах да ти ги дам. Така че няма никакъв смисъл да се криеш от баба ми.

Спенс взе ръката ѝ.

— Настоявам — промълви той.

Джой също стана и заяви:

— Трябва да обърна малко внимание на мама и Питър.

Госпожа Фостър изчака тримата да се отдалечат и въздъхна:

— Майко, не мога да повярвам, че направи това.

— Скъпа, аз казах истината.

— Да, но понякога истината боли.

— Истината си е истина — заяви самодоволно възрастната дама и се изправи, — а истината е, че Спенс заслужаваше да го напляскат заради онази вечер. Хубавото е, че те двамата са в много добри отношения.

— Ако си мислиш, че като им разчистим пътя и те ще се влюбят един в друг, грешиш. Кори е човек, който се учи от опита си. Ти си ѝ го казвала стотици пъти.

— Е, да, и това е истина.

— Не смяташ ли — продължи госпожа Фостър, — че си прекалено откровена.

— Не, не мисля.

Госпожа Фостър се дръпна встрани, за да направи път на майка си:

— Защо не?

— Аз съм на седемдесет и една години. Не искам да си губя времето да казвам неща, които не мисля. Освен това на моята възраст ми е позволено да бъда ексцентрична.

ДЕВЕТА ГЛАВА

От трапезарията долитаха високи гласове и смях, тържеството на Анджела беше в разгара си. Двамата със Спенс вървяха към страничната градина покрай водата. Кори не очакваше, че ще е толкова спокойна. Не си спомняше да е била толкова близо до него и да се чувства така. Винаги се вълнуваше и бе напрегната. Определено предпочиташе това ново усещане.

Тя нямаше какво повече да крие или за какво да съжалява — разказът на баба й по време на вечеря бе разкрил момичешкото й увлечение. Кори осъзна, че това е било просто детско увлечение, а не унижително мъчение, невротизиращо обсебване. Тя бе невинна жертва, а не егоистично чудовище, от което толкова се страхуваше. Мургавото лице на Спенс бе пребледняло, докато слушаше блестящото експозе как Кори била „страдала“ заради него.

Преди да тръгне за Нюпорт, тя се опита да погледне на тази ужасна история от философска гледна точка, ала още я болеше. Тази вечер се смя от сърце на драматичния разказ на баба си, най-вече се смя на „негодника“, на когото в крайна сметка се притече на помощ. Признанието, реши тя, се отразява добре на душата, дори и да е направено от баба й. Най-накрая бе изяснила сляпото си увлечение към Спенс и бе сложила край на тревогите и унижението. Единственото, което чувстваше сега, бе носталгия. Чувстваше се спокойна, чувстваше се божествено.

Спенс спря до голямо дърво край водата. Кори наблюдаваше лампите в къщата и чакаше той да каже това, за което я бе повикал. Когато Спенсър се забави, младата жена си помисли, че тази несигурност не е характерна за него, но е много забавна и страшно много му отива.

Той наблюдаваше красивия й профил, опитвайки се да отгатне мислите й.

— За какво си мислиш? — попита я най-накрая.

— Мислех си, че за пръв път те виждам да губиш ума и дума.

— Ами, не знам как да започна.

Тя скръсти ръце, повдигна вежди и се пошегува:

— Искаш ли да ти помогна?

— Не мисля, че ще можеш — отвърна той предпазливо.

Тя се засмя и изведнъж всичко беше както преди. Годините, в които бяха разделени, изчезнаха изведнъж. Спенс се наслаждаваше на този момент, вече се бе научил да цени хубавите неща в живота. Радваше се, че тя е слагала негови снимки в спалнята си, и бе изпълнен е гордост, че е искала да я заведе на коледните танци.

Вместо да започне с танците, той започна със снимките:

— Наистина ли си слагала мои снимки в стаята си?

— Навсякъде — призна тя и се усмихна на спомена, после вдигна глава и попита: — Сигурно си забелязал как си бях паднала по теб, когато настоях да те снимам още щом те срещнах?

— О, да. И си помислих, че когато навърши седемнайсет, престана да се интересува от мен.

— Наистина ли? Защо?

— Защо? — промърмори той, смутен от въпроса ѝ. — Ами, предположих, че когато искаше да се упражняваме с целуването, бе влюбена в някакво момче... — Той се замисли. — Дъг!

Кори кимна:

— Дъг Джонсън.

— Точно така. Джонсън. Даяна ми каза, че той трябвало да те заведе на коледните танци, но ти отказал в последната минута и точно затова аз ти предложих. Естествено е да си помисля, че след мен си си паднала по него. Как да си представя, че още ме харесваш? — Той очакваше тя да улови логиката в думите му, ала когато не проговори, продължи: — Ами какво?

— Нямаше никакъв Дъг Джонсън.

— Как така „нямаше никакъв Дъг Джонсън“?

— Искях да ме целунеш, така че измислих цялата история за Дъг Джонсън. Той бе моето извинение. Искях да отида с теб на коледното тържество. Единствената причина, поради която се срещам с други момчета, бе, за да се науча как да се държа с теб, когато ме поканиш. — Тя се усмихна, а на Спенс му се прииска да я целуне по устните. — Ти винаги беше единственият мъж за мен. Винаги. От нощта, в която те срещнах за пръв път, до седмицата след коледните танци, когато не

ми се обади, за да се извиниш или да ми обясниш, ти беше единственият.

— Кори, причината да забравя за тържеството бе друга. Аз отидох в Аспен. Чаках с нетърпение майка ми да дойде в Хюстън за Коледа. Бях отчаян. Винаги я извинявах, че отсъства и че не се интересува от мен. През целия си живот само това правех. Знам, че е абсурдно, но това е самата истина. Мислех си, че ако иска да ме види като млад мъж, може би всичко между нас би могло да се промени. Когато ми се обади в последната минута и ми каза, че ще отиде в Париж и отлага пътуването си до Хюстън, аз се вбесих и престанах да ѝ прощавам. Напих се е няколко приятели, които също нямаха „нормални“ семейства, и така всички решихме да заминем за Аспен, където единият от тях имаше вила. Съвсем забравихме за Коледа.

— Разбирам — каза Кори. — Спомням си, че ми каза колко много искаш да я видиш и че я очакваш за Коледа. Ти беше мой кумир, нали си спомняш? Знаех всичко за теб.

Поласкан, Спенс се подпря на дървото и се наведе, за да я целуне, ала имаше още нещо, което трябваше да ѝ каже:

— Трябваше да ти се обадя, да ти обясня, поне да се извиня. Ала вместо това оставих баба ми да ме убеди, че достатъчно съм се провинил и е по-добре да изчезна от живота ти. Тя ми каза, че си отишла на танците с друго момче — така поне си мислеше — и той бил идеалният партньор за невинно момиче като теб. Аз лично се почувствах като перверзно копеле през онази вечер край басейна. Така че тя ме уцели по слабото място.

Кори проследи как той премести погледа си към устните ѝ и се развълнува, когато Спенс прошепна с дрезгав глас:

— Сега, след като приключихме с обясненията, ни остава само едно.

— Какво? — попита Кори.

— Да се целунем и да се сдобрим. Такъв е обичаят.

Кори се опря на дървото и възрази:

— А защо вместо това не си стиснем ръцете?

Той се усмихна и сериозно изрече:

— Не знаеш ли, че ако не спазваш обичаите, носи лош късмет?

Забравената сладост на спомена не можеше да се сравни с чувството, което тя изпита, когато Спенс сложи длан на лицето ѝ и

промълви:

— Любимото ми момиче ми каза тези думи на една Коледа много отдавна. — Наведе глава и я целуна по устните. Кори се наслади на целувката, без да участва в нея. — Ако не ме целунеш — прошепна Спенс, докато целуваше страните ѝ, — пак ще нарушиш обичая, което ще ти донесе много лош късмет.

Езикът му бавно проследи извивката на ухото ѝ, което накара Кори да се разтрепери. Тя се усмихна безпомощно и отпусна главата си назад, докато той остави влажни следи по врата ѝ.

— Много лош късмет! — предупреди я той. Обхвана лицето ѝ с длани, палците му милваха страните ѝ, а Кори бе като хипнотизирана от изразителните му красиви очи.

— Имаш ли представа — прошепна Спенс — как намразих Дъг Джонсън през онази нощ?

Тя се опита да се усмихне, ала вместо това бе готова да заплаче.

— Имаш ли представа — рече той с дрезгав глас на милиметри от устните ѝ — колко много съм чакал, за да направя това...

Изведнъж Кори се почувства странно, не искаше това да се случи, страхуваше се и се опита да спре Спенс с шега:

— Мисля, че все още не съм пораснала за тези работи.

На устните му се появи ослепителна усмивка, когато изрече:

— И въпреки това... — Спенс я взе в обятията си.

Кори си помисли, че няма опасност, ако се целунат, така че плъзна ръце по гърдите му и започна да си играе с езика му. Ала сгреша. Щом отвърна на целувката му, той я притисна по-близо до себе си, устните му се впиха в нейните и блаженото спокойствие, което бе открила мигове по-рано, бе изчезнало. Кори сграбчи широките му рамене, за да се задържи в този люлеещ се свят. Езикът му проникна в устата ѝ, тя сподави вика си на отчаяние, прегърна го и отвърна на целувката му.

Целувката им бе нежна, езикът му гальовно си играеше с нейния, Кори усети дъха му. Ръката на Спенс галеше хълбока ѝ и я притискаше към стегнатите му бедра. Кори бавно го целуна, галеше лицето му с пръсти, после тила му. Спенс се отпусна, ръката му галеше гърба ѝ, устните му не спираха да си играят с нейните. Тъкмо когато Кори си помисли, че води играта, той ѝ отне предимството. Пръстите му се впиха в косата ѝ, притисна гърба ѝ към ствола на дървото. Започна да

гали гърдите ѝ бавно и нежно, а Кори си помисли, че ще умре от това сладко мъчение и от неопикуемото желание, което изпитваше.

Времето спря да тече, измерваше се само в безкрайните и разтърсващи целувки, възбуждащите ласки.

Кори се чу да стене, когато Спенс отдели устни от нейните. Той зарови лице във врата ѝ, пое си дълбоко дъх и я притисна към себе си, така че да усети биенето на сърцето му с лицето си.

Тя стоеше със затворени очи, ядосваше се заради глупостта и лудостта, които бе проявила, ала вече бе твърде късно. Реалността се връщаше. Тя бе напълно луда! Отново бе обсебена от Спенсър Адисън. Макар че вече бе зряла жена, щом той ѝ прошепна няколко сладки думи, тя падна в обятията му като някоя влюбена идиотка. Никога преди не се бе чувствала така, освен... през онази нощ край басейна преди много години. В очите ѝ напиреха сълзи. Тя никога не бе означавала нещо за него...

— Кори — изрече той с пресипнал глас, заровил лице в косата ѝ, — ще ми обясниш ли защо полудявам винаги, когато те докосна?

Сърцето ѝ за малко да изскочи. За втори път тази вечер изпита желание да се смее и да плаче едновременно.

— И двамата сме напълно луди — отвърна и се почувства много по-добре.

Кори се отдръпна от него, Спенс сложи ръка върху рамото ѝ и тръгнаха към къщата.

Потънала в мислите си, Кори забеляза, че той я изпраща до стаята ѝ едва когато видя двойната врата на „Апартаментата на херцогинята“. Кори го погледна. Изминалият половин час бе единствената им истинска среща, която бяха имали. Тя искаше да се усмихне и да му каже: — Благодаря ти за прекрасната вечер. Ала вместо това рече:

— Тъй като вече се целунахме за лека нощ, предполагам, че вече няма какво друго да си кажем.

Той се ухили и се подпря на вратата. Бе спокоен и самоуверен. „Прекалено самоуверен“ — помисли си младата жена.

— Винаги можем да го повторим — предложи Спенс.

— Не мисля, че е добра идея — възрази тя.

— В такъв случай можеш да ме поканиш да пийнем по едно преди лягане.

— Още по-лоша идея — информира го Кори.

— Лъжкия — ухили се той, наведе се и я целуна бързо, след което отвори вратата. Кори влезе, затвори след себе си и се свлече на пода все още под влиянието на хипнотизиращия му поглед. Погледна часовника на бюрото. Бе почти полунощ. Били са заедно повече от час.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кори бе в задната градина и наблюдаваше Майк Макнийл и Кристин Нордстрьом, които инсталираха камерите за външните снимки. Едва ли можеха да направят повече от това за днес, тъй като цветята щяха да се сложат утре, масите да се подредят в стил „Фостър“ отново на следващия ден. В този момент имаше малка армия от градинари, дърводелци и декоратори и всички те пречеха на сервитьорите, които трябваше да сервират на терасата — нещо като репетиция за сватбата.

Според Кори всичко се нареждаше отлично. Тя видя как Джой говори с един от сервитьорите. Младият мъж се усмихна на другите от групата. Всички сервитьори бяха роднини. Кори си помисли, че освен че са много добри, те се наслаждаваха и да работят заедно. Джой зърна Кори и ѝ помахаша. Тя също ѝ помахаша. После се отдалечи и тръгна към Майк и Кристин, които бяха пристигнали тази сутрин с каравана.

— Как върви, Майк?

— Всичко е под контрол. Няма проблеми. — Той бе около метър и шейсет и пет, с наднормено тегло и като че ли всеки момент щеше да падне върху камерите.

— Как ти се струва новата ти асистентка?

Майк погледна през рамо към Кристин, която с лекота нагласяваше камерите.

— Не можа ли да намериш някоя по-висока и енергична от нея? — попита иронично.

Тъй като Кори бе свършила със задълженията си, постоя още няколко минути там и се върна в къщата. При Спенс.

Бе спала, прегърнала възглавницата си, мислейки за него, а и днес не бе по-различно. Той също не ѝ помагаше особено. Тази сутрин Спенс нахлу в стаята, където закусваха, и пред майка ѝ и баба ѝ и изумената му племенница я погали по косата и я целуна по бузата. На обяд го видя как влезе в оживеното фоайе с документите в ръце и като че ли четеше нещо. Без да вдига поглед, кимна към един от гостите и

мина покрай трима прислужници. Подмина Кори, очевидно не я забеляза, след което рязко се обърна и тръгна право към нея, дръпна я в един гардероб и го затвори. Докато тя все още си поемаше дъх, Спенс пусна документите, придърпа я към себе си и я целуна страстно.

— Липсваше ми — каза, преди да я пусне. — А и не прави планове за довечера. Ще вечеряме само двамата на твоята тераса. Моята има изглед към задната градина и всички ще ни гледат.

Кори трябваше да откаже, ала не искаше. Тя си тръгваше в неделя, което означаваше, че разполага само с две вечери, за да бъде с него.

— Само ако обещаеш да се държиш прилично — предупреди го.

— О, разбира се — тържествено обеща той, прегърна я отново и я целуна, докато тя не започна да го удря по гърба... — както сега. Изчезвай оттук, докато не съм решил да те задържа и да те задуша. В този гардероб няма достатъчно въздух за двама ни.

Продължиха да се целуват, Кори тръсна глава и рече:

— Не, ти си пръв и кажи дали е чисто.

— Кори — започна той, — не мога да тръгна сега. Не съм в състояние да поздравя гостите, повярвай ми.

Притеснена и доволна, тя опря ухо на вратата, после предпазливо я отвори.

— Трябва да те заключа вътре — каза му.

— Опитай. Ще започна да удрям по вратата и да крещя, че си откраднала семейното сребро.

Кори още се усмихваше, когато видя как Джой бавно се отдалечава към задната градина. Тя изглеждаше толкова нещастна, че Кори се поколеба за миг и тръгна след нея.

— Джой... наред ли е всичко? — попита.

— По-добре е да не говоря за това — отвърна тя и нервно потри лицето си, преди да се обърне и усмихне вяло.

— Ако не искаш да ми разкажеш, защо плачеш тогава. Може би ще кажеш на майка си? Не бива да си толкова нещастна ден преди сватбата. Ричард ще бъде тук вечерта. Той не би искал да те види разстроена.

— Ричард не е много чувствителен. Особено когато става дума за мен. Ще ми каже, че се държа глупаво. Както и всички останали. — Джой сви рамене и тръгна към къщата. — Защо не говорим за нещо

друго. Разкажи ми какво става между теб и чичо Спенс. — Тя се поколеба, после прошепна отчаяно: — Наистина ли го обичаше, когато бе на моите години?

Ако този въпрос бе зададен от чисто любопитство, Кори би излъгала, ала имаше чувството, че е по-сериозно. Джой се обръщаше към нея за помощ. И ако не кажеше истината, щеше да ѝ навреди още повече.

— Ще бъда откровена. Трудно ми е да говоря за чувствата си. Бях безпомощна. Спенс не отвърна на любовта ми.

— Щеше ли да му пристанеш?

Въпросът бе толкова неочакван, че Кори се засмя и кимна:

— Ако ме беше помолил.

— Ами, ако не беше от богато семейство?

— Аз исках само него, нищо друго нямаше значение.

— Значи го обичаше?

— Аз... — Кори се поколеба. — Аз вярвах в него. Възхищавах му се, уважавах го. Всичко бе истинско. Чувствата ми бяха истински. Не ме интересуваше, че е футболен герой в колежа или пък каква кола кара. Исках да го направя щастлив и тъй като той винаги се забавляваше, когато бяхме заедно, вярвах, че бих могла да го постигна. — Кори печално се усмихна и добави: — Аз си представях, че съм бременна с неговото дете, а той спи до мен, прегърнал ме е и е щастлив, че ще става баща. Това бе една от най-големите ми мечти — една от хилядите, които имах. Ако те означават любов, да, аз го обичах. И ще ти кажа още една тайна. Никога не съм изпитвала подобно нещо към друг мъж.

— Значи затова не си се омъжила?

— Да, може и така да се каже. От една страна, не исках да рискувам с друг — аз бях напълно обсебена от Спенс. От друга — все пак искам да се омъжа.

Те стигнаха до къщата и за изненада на Кори Джой я прегърна.

— Благодаря ти — прошепна ѝ тя.

Кори я проследи как прекосява градината и се приближава към сервитьорите, после се отдалечи към трапезарията, където остана

целия следобед да прави Снимки, ала нещо я тревожеше. Реши да говори със Спенс. Нещо не беше наред.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се опитваше да не вдига шум, Кори местеше свещника на масата в трапезарията. Отнякъде се чу гласът на Спенс:

— Не се притеснявай за шума. Прави каквото трябва. Той бе донесъл документите си в трапезарията, за да са заедно, докато работят. Кори се страхуваше да си признае, че обожава компанията му. Чудесно бе да усеща присъствието му след толкова много години.

— Не искам да те разсейвам.

На красивото му лице се появи ленива и съблазнителна усмивка:

— В такъв случай трябва да си стегнеш багажа и да тръгнеш за Нюпорт.

Кори знаеше прекрасно какво имаше предвид той, ала бе толкова сладко да флиртува с него, че не можеше да не се поддаде на изкушението:

— Малко търпение. Ще си тръгнем в неделя сутринта и тази порутена стара къща ще бъде изцяло на твое разположение.

— Не това имах предвид и ти много добре го знаеш.

Това я изненада. Винаги бяха играли тази игра. А сега?

— Можеш ли да поостанеш малко?

Тя се поколеба, бореше се е изкушението.

— Не, не мога. Тази седмица ще е много тежка за мен, а и имам уговорени срещи за следващите шест месеца.

Чакаше, изпълнена с надежда и страх, че той още веднъж ще я помоли да остане и тя ще се съгласи. Спенс не го направи. Очевидно не с бил толкова сериозен. Отказвайки да приеме, че я заболя, Кори се опита да премине на по-безопасна тема и погледна документите пред него.

— Какво работиш?

— Опитвам се да изясня плюсовете и минусите на една сделка; претеглям всички възможни алтернативи, балансирам ги с рисковия фактор и възможностите за печалба, правя проучване. Както обикновено се вземат решения.

— Не и за мен — призна Кори, като се опитваше да прецени аранжимента на цветята и семейния порцелан. — Ако следвам твоята стратегия, никога няма да взема решение. — Доволна от остроумието си, тя се отдалечи и направи няколко снимки, после зае друга поза, за да може да улови танца на слънчевите лъчи върху кристала, и отново снима.

Спенс я наблюдаваше, възхитен от невероятния ѝ талант, после оцени и другите ѝ качества. Проучи извивката на лицето ѝ, нежността на устните ѝ, наблюдаваше как слънцето си играе в косите ѝ. Тя бе вързала гъстата си коса на опашка и пуснала няколко къдрици около ушите си, което я правеше да изглежда осемнайсетгодишна. Точно както преди. Бе облечена в бели шорти и тениска. Спенс започна да фантазира как гали дългите ѝ бедра, прекрасните ѝ гърди.

Кори можеше да запали огън в него само с една целувка. А тази вечер той щеше да се наслади на пламъка и да изгуби контрол, докато не се люби с нея. И отново, и отново. Щеше да се люби с нея, докато тя не го моли да спре, а после ще я накара да го моли да я люби пак.

Те бяха създадени един за друг, той бе толкова сигурен в това, както бе убеден, че Кори не иска да му се довери и да му даде сърцето си отново. Той щеше да я убеди да му отдаде тялото си тази вечер, ала се нуждаеше от повече време, за да я убеди да му дари сърцето си. Кори се боеше да не го разочарова отново, а Спенс знаеше от опит колко твърдоглава и упорита е, когато си науми нещо. Тя прояви инат, когато преди години го преследваше, а сега го проявяваше, като искаше да стои настрана от него. Спенс се почувства безпомощен и уплашен, тъй като времето течеше, а той така и не, успяваше да накара Кори да му даде възможност.

— Престани да ме зяпаш — рече тя и се засмя.

— Откъде знаеш, че те зяпам?

— Чувствам погледа ти върху себе си.

Той усети как гласът ѝ потрепери и се усмихна, като отново се върна на темата за решенията:

— Какъв метод прилагаш, когато вземаш решения?

Кори го погледна.

— Сериозно ли?

— Да, аз съм много сериозен — отговори той.

— В повечето случаи следвам инстинкта си. Имам силно развито шесто чувство — поясни тя и докосна сърцето си. — Знам това от опит.

— Олеле, колко рискован метод, особено що се отнася до важни неща.

— Това е единственият начин да се справя. Истината е, че ако прекарам цялото си време в претегляне на алтернативите, отчитайки рисковете и печалбите, ще се парализирам от несигурност и въобще нищо няма да реша.

— Моята преценка е отлична, когато се доверявам на инстинкта си.

— Това най-вероятно е част от артистичната ти натура.

Кори се усмихна.

— Може би или пък ми е заложено в гените. Майка ми е същата. Ако дадеш на една от нас прекалено много време за размисъл или ни предложиш милион възможности, ние се парализираме. Тя ми сподели веднъж, че ако вторият ми баща не я уговорил да се омъжи за него, преди тя да уточни плюсовете и минусите, не би последвала инстинкта си, а логиката, и може би не би се омъжила за него.

Спенс попиваше тази информация, защото един ден щеше да му помогне.

— Затова ли не си омъжена — прекалено много страхове от провал и прекалено много време за размисъл?

— Възможно е — призна Кори и побърза да насочи разговора към него: — Какво стана с твоя брак?

— Нищо — отговори той, после осъзна, че иска тя да го разбере: — Родителите на Шийла загинаха година преди баба ми да почине. И двамата си нямахме никого. Когато осъзнахме, че само това ни е свързвало и че всъщност сме твърде различни, решихме да се разведем, докато все още можем да бъдем приятели.

Кори отвори калъфа на камерата си и внимателно я постави в него, после се обърна, облегна се на масата и се намръщи:

— Спенс... като стана въпрос за брак, искам да говоря с теб за Джой. Не знам дали тя е сигурна, че постъпва правилно. Има ли си някого, на когото да доверява всичко? Искам да кажа — къде са приятелите ѝ, шаферките, годеникът ѝ?

Кори очакваше той да не отдаде значение на въпросите ѝ, ала вместо това Спенс горчиво изрече:

— Майка ѝ е избрала приятелите ѝ, шаферките и годеника ѝ. Джой не е глупава, просто никога не е била оставяна да мисли и да се грижи за себе си. Анджела решава вместо нея, а това я кара да се чувства ужасно.

— Какво представлява годеникът ѝ?

— Според мен той е дваисет и четири годишен егоцентрик, който ще се ожени за Джой, защото е отстъпчива, за да може той да контролира положението и да избива комплексите си чрез нея. Също така смятам, че той би искал да се сроди с немски аристократи. От друга страна пък, последния път, когато ги видях заедно, не ми се стори Джой да го харесва особено.

— Ще разговаряш ли с нея? — попита младата жена и се обърна, за да събере оборудването си.

— Да — отвърна той, а тя почувства дъха му в тила си. После устните му докоснаха кожата ѝ, а Кори се разтрепери от възбуда.

— Имаш ли нещо против да вечеряме късно? Все пак като домакин имам задължението да присъствам на репетицията за сватбената вечеря.

Той я бе помолил да се присъедини към него на тържеството, ала тя отказа. Кори знаеше, че е лудост да вечеря с него в стаята си, ала си каза, че ще държи нещата под контрол и че поне няма да вечерят в леглото, а на терасата.

— Вечеря по-късно. Добре. Тъкмо ще подремна.

— О, прекрасна идея — изрече той с такъв тон, че Кори се обърна, за да види лицето му. Спенс изглеждаше невинен като агънце.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че терасата на Кори бе с изглед към страничната градина, в стаята имаше прозорец, от който можеше да се наблюдава тържеството на терасата на долния етаж. Това бе идеална възможност да наблюдава Спенс, без да рискува да я забележи.

Спенс бе изпълнен с противоречия, помисли си нежно Кори — висок, властен мъж, който излъчваше груба сила, която бе в пълен контраст с чувствените му устни и неустоимата му усмивка. Той изглеждаше така, сякаш още може да бъде футболен герой и да се преборва с противниковия отбор, но също така бе мъжът, който може да си позволи да притежава това имение.

Тази вечер той бе идеалният домакин, играеше ролята си с такава лекота. Видя го как разговаря с няколко мъже и междувременно за трети път през последните десет минути поглежда часовника си. Беше десет часът. Тя се изсмя тихо, когато Спенс рязко остави чашата си, бързо кимна на мъжете, с които разговаряше, и тръгна към къщата. Бе изпълнил социалните си задължения и бързаше... за да вечеря с нея.

А след вечеря възнамеряваше да вземе Кори за десерт. Тя огледа терасата и фенера. Това бе идеална сцена за прелъстяване — свещи, шампанско, което се изстудява, тиха музика и огромно легло със сатенени чаршафи. Бе очарована от комплиментите и намеренията му, ала нямаше да му позволи да я люби. Ако го направеше, разочарованието, което щеше да изпита, когато той я целуне и я отпрати вкъщи, щеше да бъде огромно.

Кори знаеше това много добре. Не разбираше обаче защо той така изведнъж я намираше за неустоима и привлекателна. Миналата вечер, докато се въртеше будна в леглото си, тя се опитваше да открие причината за внезапната му страст към нея. Стигна до заключението, че е породена от чувството за вина, което изпита, когато баба ѝ каза как Кори е чакала на прозореца той да се появи и да я заведе на танците.

Тази теория обаче не отговаряше на поведението му днес — бе използвал всичките си оръжия, за да я съблазни. Бе я помолил да остане още няколко дни. Нещо не се връзваше. Сред гостите имаше поразително красиви жени. Тя видя как някои от тях флиртуваха с него. Спенс бе красив, секси и богат. Имаше огромен избор на жени от неговата класа. Това бе причината той никога да не се поинтересува от Кори.

Сега той я преследваше неуморно и тя знаеше, че трябва да има някакво обяснение. Възможно бе Спенс просто да се забавлява от идеята да прелъсти приятелката си от детските години. Тя отхвърли тази мисъл като абсурдна. Той не бе циничен и развратен; тя никога не би се влюбила така лудо в него, ако бе такъв.

Отдръпна се от прозореца, за да не я види Спенс и да се досети, че цяла вечер го е шпионирала.

Когато тя не отговори при почукването му, Спенс отвори вратата и влезе. Почти бе прекосил апартамента, когато забеляза Кори на терасата. Беше облечена в дълга яркозелена копринена рокля. Тя го очакваше, помисли си той доволен. След всичките тези години любимото му момиче все още го чакаше. Съдбата му бе дала втори шанс, който той не заслужаваше. Не биваше да го пропилява. За нищо на света.

Вечерята е Кори бе една от най-приятните, които бе имал през последните няколко години. Тя му разказваше весели истории, случки от живота му, които той самият бе забравил. След това си наляха бренди и Кори извади един от албумите. Светлината на фенера не бе особено подходяща, ала тя настоя, че така дори е по-добре, тъй като това са първите ѝ снимки. Спенс се остави да бъде убеден, тъй като искаше тя да се отпусне.

— Защо си запазила тази? — попита той, посочвайки снимка на момиче, облечено за езда. Косата закриваше лицето му.

Кори се усмихна, ала той имаше чувството, че като че ли се засрами.

— Всъщност тази бе една от любимите ми снимки. Преди. Предполагам не позна момичето?

— Не и с тази грива върху лицето ѝ.

— Това е Лайза Мърфи. Излизаше с нея през първата ти година в колежа.

Спенс сподави смеха си:

— Да го приемам ли, че въобще не ти допада?

— Не и след като ми заяви, че съм нищожество, и ми нареди да стоя далеч от теб.

Последните снимки бяха на Спенс и баба му на хавайското парти. Те ги разгледаха мълчаливо.

— Тя бе прекрасна жена — нежно изрече Кори и докосна с пръст лицето на възрастната жена.

— Каквато си и ти — прошепна ѝ той и затвори албума. Кори инстинктивно усети, че сега им предстои това, за което тя копнееше и от което се страхуваше толкова много. Тя се опита да спре неизбежното, като се пошегува и се отдалечи от него:

— Сигурна съм, че не си ме намирал за „специална“, когато се катерех по дърветата, за да те снимам.

Той я настигна, застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Винаги си била специална за мен, Кори. — Когато тя не отговори, той добави: — Ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че имам твоя снимка?

— Да не би да е една от онези, които се опитах да пхна в портфейла ти, когато не ме гледаше?

— Наистина ли си направила това?

— Не, но си го мислех.

— Снимката, която имам, е от корицата на „Прекрасен живот“.

— Надявам се, че си намерил място за нея — пошегува се тя.

Той прекара устни по слепоочието ѝ и промърмори с нежен глас:

— Искam голяма снимка, на която да се вижда как косата ти блести от лунните лъчи, когато си в моите прегръдки.

Кори се опита да не позволи думите му да ѝ повлияят, ала в тялото ѝ се разливаше топлина и когато той я хвана за кръста и я притегли към себе си, тя започна да усеща болезнено желание.

— Луд съм по теб — прошепна той.

— Спенс — изрече тихо тя, — моля те, не ми причинявай това. — Ала бе твърде късно, защото той вече я целуваше. Кори се разтрепери от огнената целувка, почувства се толкова слаба в едрите му ръце, които галеха гърдите ѝ, плъзгаха се по гърба ѝ, притискаха я.

Когато най-накрая той отдели устни от нейните, Кори напълно бе изгубила разсъдъка си.

— Остани още няколко дни — прошепна ѝ той.

Няколко дни... Заслужаваше няколко дни, изпълнени със сладки спомени, които да пази в сърцето си. И после да съжалява.

— Аз... аз... трябва да работя... по плана...

Той обхвана лицето ѝ и помоли:

— Включи ме в твоя план. Имам работа за теб.

Кори си помисли, че той се шегува за работата, и опря чело на гърдите му. Щеше да остане с него. Бог да ѝ е на помощ, оставаше.

— Това, което ми предлагаш, не е работа — каза тя, а гласът ѝ потрепери от любов и страх.

Спенс усети, че Кори се колебае и продължи да я убеждава.

— Говоря сериозно — рече той, използвайки единствения начин, който бе способен да измисли днес, за да я накара да остане. — Нахвърлил съм някои идеи за тази къща и за още няколко. Ще пиша книга и ми трябва фотографии, а ти би могла...

Кори го отблъсна толкова рязко, че той едва запази равновесие.

— Значи за това е цялата тази игра на прелъстяване! — Тя отстъпи, гласът ѝ трепереше от гняв:

— Искал си да ме използваш!

Спенс се протегна към нея, а тя отстъпи:

— Махай се оттук!

— Изслушай ме! — Той я хвана малко преди да избяга. — Обичам те!

— Ако искаш да снимам тази къща, се обади на агенция „Уилям Морис“ в Ню Йорк и говори с агента ми, ала може би първо трябва да изпратиш чек.

— Кори, замълчи и ме чуй! Измислих цялата история за книгата. Истината е, че съм влюбен в теб.

— Ти лъжливо, арогантно... Махай се!

Кори се опитваше да спре сълзите си, а той знаеше, че тя ще го намрази повече, ако се разплаче пред него. Спенс не биваше да се предава.

— Ще говорим за това сутринта.

Когато се озова в стаята си, Спенс осъзна огромната грешка, която бе допуснал. Независимо какво щеше да ѝ каже сутринта, Кори

нямаше да му повярва. След всичко това нямаше никакъв шанс да докаже, че не е имал скрити мотиви и че единственото, което е желал, е самата нея.

Ядосан на себе си, той съблече якето си, разкопча ризата си и стигна до ужасното заключение: Кори не го обичаше. Спенсър бе толкова сигурен, че тя изпитва някакви чувства към него; усети го в мига, в който я докосна, ала бе объркал това „чувство“ с любов. Тъкмо щеше да си налее питие, когато забеляза писмото на възглавниците.

Беше от Джой. Уведомяваше го, че заминава с Уил Маркило, сина на директора на фирмата за кетъринг, и го моли да съобщи сутринта на майка ѝ. Останалата част от писмото представляваше отчаяният опит на племенницата му да накара Спенсър да разбере причините ѝ за внезапното ѝ изчезване; как разговорът ѝ с Кори я е накарал да се замисли и да се омъжи за човека, когото обича. Според краткия разказ на Джой Кори признала, че никога не е обичала друг освен Спенс и е искала да има деца от него, ала сега се страхувала да рискува отново. Точно така се чувствала и Джой, след което решила да рискува с Уил.

Спенс прочете писмото отново, след което го постави на масата и се загледа в леглото си. Мислеше за обясненията на Джой и осъзна нещо за Кори, което го накара да забрави провала тази вечер.

Според писмото на Джой Кори го обичаше. Искаше да има деца от него, ала се страхуваше да рискува отново.

Утре имаше сватба, ала нямаше булка и младоженец. Само преди няколко мига Спенсър си мислеше, че не би могъл да убеди Кори, че иска единствено нея и няма никакви тайни мотиви. Ала все още имаше надежда. Той се поколеба за миг, след което окончателно взе решение и вдигна телефона.

Свещеник Латимор тъкмо се бе прибрал вкъщи от репетицията на вечерята. Изненада се, когато Спенс му се обади. И остана като поразен, щом разбра причината.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кори инсталираше оборудването си за сватбените снимки на моравата в седем часа сутринта, когато получи бележка от Спенс да се качи незабавно в кабинета му. Убедена, че той е измислил някоя нова лъжа, тя реши да го изиграе, като вземе със себе си Майк и Кристин.

Бързо прекоси моравата. Беше ядосана. Още не можеше да повярва какво направи той. И то само за да получи безплатно професионалните ѝ снимки за проклетата си книга. От друга страна пък, хонорарът за сватбата ѝ бе доста висок, а Кори познаваше добре хората от висшето общество, за да знае, че те са невероятно стиснати. Стиснати не бе точната дума. Спенсър я бе измамил, бе я манипулирал, а това бе непростимо. Той я бе използвал: бе я докоснал, бе я целунал, а на всичкото отгоре ѝ каза, че я обича. Това бе подло.

Щом влезе в кабинета му, Кори осъзна, че е сгрешила. Анджела седеше на стола, облечена в халат и стиснала носна кърпичка в ръката си; съпругът ѝ стоеше до нея готов за атака. Спенс седеше на бюрото си и преглеждаше документи.

Спенс погледна Кори, когато тя влезе с асистентите си. Изглеждаше напълно спокоен, сякаш снощи нищо не се бе случило. Той кимна към столовете около бюрото и покани Кори, Майк и Кристин да седнат. Кори не можеше да понесе такова напрежение. Тя погледна Спенс, после Анджела и попита:

— Какво има?

— Тя си тръгна, какво друго! — извика Анджела. — Тази глупачка пристанала на... на келнерчето! Не трябваше да я кръщавам Джой^[1], а Опустошителната!

Кори се отпусна на стола. Зарадва се за Джой, ала с ужас осъзна, че тя бе предизвикала внезапното ѝ изчезване. Беше твърде късно да намери друга сватба за списанието, прекалено късно. Времето им изтичаше.

— Уведомих семейството на младоженеца преди час — каза Спенс. — Също така съобщих на колкото се може повече гости, тези,

които не успях, ще бъдат посрещнати от представител на семейството ни, който ще им обясни ситуацията.

— Това е истински кошмар! — изсъска Анджеела.

— Тази ситуация представлява огромен проблем и за списанието на Кори. Те отделиха много време и инвестираха толкова средства в тази сватба. — Той направи пауза, за да могат всички да осъзнаят положението. — Аз успях да премисля възможностите и стигнах до приемливо решение. Предлагам на Кори да продължи започнатото и да заснеме сватбата.

— Но сватба не може да има! — избухна сестра му.

— Това, което предлагам, е Кори да заснеме всичко...

— Освен булката и младоженеца, които ще липсват — не можа да се сдържи Анджеела.

— Кори ще използва заместници — обясни Спенсър.

Кори разбра точно какво предлагаше той и започна да обмисля как да направи привлекателни фотографии без лицата на булката и младоженеца.

— Госпожо Райхард, можем да заснемем друга двойка. Това, от което имам нужда, са гости за фона... Е, не много, но...

— Това е изключено! — отсече Анджеела.

— Не! — избухна господин Райхард.

Гласът на Спенсър се извиси над останалите. Кори никога не го бе чувала да говори така.

— Не вие плащате за сватбата, а аз! — Той се обърна към сестра си и продължи: — Анджеела, разбирам как се чувстваш, но тук става въпрос за моралните ни задължения, трябва да се погрижим Кори и списанието ѝ да не пострадат от... импулсивната постъпка на Джой.

Кори слушаше внимателно и се опитваше да разбере накъде бие. Миналата вечер бе решила, че той е толкова стиснат, че е флиртувал с нея само и само да не плаща за снимките ѝ. Тази сутрин Спенс изнасяше лекции за етика и морал, като дори не обсъди възможността да анулира сватбата и да изтегли част от вложените пари.

— Но какво ще кажем на гостите? — настоя Анджеела. — Някои от тях са твои приятели, не забравяй това.

— Ще им кажем, че се радваме на решението на булката, че съжаляваме, че не е тук с нас... ала всички ние искаме да

отпразнуваме събитието, все едно младоженците присъстват. — Спенс погледна Кори за одобрението ѝ и тя се усмихна.

Кори се обърна към Анджела и добави:

— Малко е необичайно.

— Необичайни са и повечето от гостите ни — добави сухо Спенсър. — Най-вероятно ще се забавляват повече, отколкото на истинска сватба. Това поне е нещо ново за тях. Приключение за група преситени циници.

Анджела бе готова да го удари. Тя се изправи, хвана съпруга си под ръка и двамата напуснаха стаята.

Спенс изчака да се отдалечат и рече с делови тон:

— Сега да се захващаме за работа. Нуждаем се от булка, младоженец и свещеник.

Кори знаеше, че той очаква от нея да говори, ала тя все още бе обърквана. Не знаеше как да се отнася с него — като към враг, партньор или приятел.

Той забеляза объркването ѝ и тихо каза:

— Аз ще намеря свещеник.

— В такъв случай остават само булката и младоженецът. — Кори погледна към Кристин и Майк. — Вие какво ще кажете?

— Бъди сериозна, моля те — възпротиви се Майк. — Аз съм с наднормено тегло, а Кристин е по-висока от мен с двацет сантиметра. Над снимката трябва да напишеш: „Господин Кроасан се жени за Извънземното“.

— Престани да говориш само за храна — рече бясна Кристин — и започни да мислиш!

Настъпи тишина. Спенс явно се забавляваше и най-накрая попита:

— А какво съм аз — свинска пържола?

Кори поклати глава:

— Ти не може да си младоженецът.

Това очевидно го засегна.

— Доколкото си спомням, преди ми бе казала, че съм изключително фотогеничен. Сега се страхуваш да не напукам обективите ли?

— По-скоро да ги стопиш — иронично отвърна тя, като си представи високото му мускулесто тяло в черен смокинг и снежнобяла

риза в контраст с мургавата му кожа.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ти ще си зает с гостите, ще трябва да им обясниш какво се е случило и да ги забавлявана. Спенс, най-важното е тези хора да са засмени на моите снимки. Настроението им е по-важно от моя професионализъм.

— Мога да се справя с тази задача и като младоженец. Ще наредя на персонала да отвори и шестте бара на моравата и да сервира напитки, докато не си тръгне и последният гост или не свърши алкохолът. Ако е необходимо, ще се обадя на някоя компания и ще поръчам двеста таксита за всеки случай.

— В такъв случай — въздъхна Кори от облекчение — ти си младоженецът. Кристин, ти ще си булката. Спенс е по-висок от теб.

Спенс отвори уста да протестира, ала Кристин го изпревари:

— Трябва да отслабна с десет килограма, за да облека булчинската рокля. Дори и да успея за един ден, пак ще ми е до коленете.

— Кори, има само едно разрешение и то е очевидно — рече Спенс. — Ти трябва да си булката.

— Не мога да съм булката; аз съм фотографът, забрави ли? Трябва да помолим някой друг.

— Дори и аз не мога да потъпча моралните закони, като помоля някоя от гостенките да облече роклята на Джой и да се преструва на булка. Докато ти можеш да нагласиш камерата и да се снимаш след това като булка. Майк и Кристин могат да натиснат копчето вместо теб. Много е просто.

Тя прехапа устни, обмисляйки предложението. Нуждаеше се от няколко снимки на булката и младоженеца — една в градината, другите в къщата. Можеше да се справи:

— Добре.

— Някой да желае чаша шампанско — предложи Спенс, напълно доволен от развоя на събитията. — Традицията повелява да вдигнете тост за мен и за Кори.

— Не се шегувай е това — предупреди го тя и напрежението в гласа ѝ изненада всички, включително и нея.

— Предсватбена треска — заключи Спенс и Майк се ухили.

Всички се изправиха, а Спенс хвана ръката на Кори.

— Искам да те помоля за услуга — каза той, когато помощниците ѝ излязоха. — Разбирам как се чувстваш заради снощи, но до края на деня искам да се преструваш, че това не се е случило.

Кори го погледна мълчаливо. Той се усмихна и добави:

— Без услуга няма сватба. Ще я анулирам и сделката се проваля.

Той бе напълно непредсказуем, загадъчен и неустоим с тези прекрасни очи.

— Ти си толкова безскрупулен — изрече тя без никакъв упрек.

— Госпожице, аз съм най-добрият приятел, който някога си имала — отвърна ѝ, а когато тя се изненада от арогантността му, Спенс добави: — В мен е прощалното писмо на Джой. В него тя съвсем точно и ясно отбелязва как разговорът, който е провела с теб вчера, я е убедил, че ще съжалява до края на живота си, ако не бъде с мъжа, когото обича. Ти си предизвикала внезапното ѝ решение и, слава Богу, че сестра ми не знае това. Сега ще ми направиш ли тази услуга, или да анулирам сватбата?

— Печелиш — съгласи се Кори и се засмя. Не бе сигурна дали си отдъхна облекчено, или остана разочарована, че той не заговори за снощи.

— Никакви лоши мисли по мой адрес до края на деня — съгласна ли си? — Когато тя кимна, Спенс заяви: — Добре. И така, има ли нещо, с което бих могъл да ти помогна за сватбата.

Кори поклати глава:

— Вече ми помогна достатъчно. Много съм ти благодарна. Също така съм впечатлена — призна неохотно и му се ухили.

Спенс следеше грациозните ѝ движения и обмисляше думите ѝ. Ако Кори бе „впечатлена“ от това, което знаеше, че той е направил, щеше да остане поразена от останалото. На горния етаж роклята на Джой вече бе преправена по размера на една от роклите на Кори. В Хюстън адвокатът на Спенс бе изпратил писмо на наемателите на къщата на баба му, с което ги уведомяваше, че договорът им се прекратява и ще получат добро обезщетение. В Нюпорт Лорънс Латимър говореше по телефона със сънения адвокат от съда с молба да се издаде разрешително за брак.

Всичко това накара Спенс да реши, че тази сутрин не е чак толкова лоша.

Въпреки това нещо го безпокоеше. Имаше чувството, че забравя нещо изключително важно, което няма нищо общо с факта, че не е казал на Кори, че ще бъде истинска булка. Той се молеше на Господ да не го е излъгала, че обожава спонтанните неща и винаги действа инстинктивно; молеше се да не е излъгала Джой, че винаги го е обичала и е искала да има деца от него.

Кори го обичаше, той знаеше това. Това, което не харесваше особено, бе сватбата, която ѝ предстоеше.

Разбира се, като се има предвид миналото им, тя мечтаеше двамата да застанат пред олтара.

Той се усмихна, представяйки си как ще разказва на децата им за този ден. Усмивката му угасна, когато излезе от кабинета си, застана на терасата и се загледа в лодките в океана. Ако грешеше, Кори щеше да е бясна, а ако не грешеше, щеше ли да се развълнува?

Спенс се върна в кабинета си, за да проведе още няколко разговора. В най-лошия случай Кори щеше да анулира брака и никой нямаше да разбере, че са били женени.

[1] Joy (англ.) — радост. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанал пред украсения с рози олтар, където много скоро пияният свещеник щеше да го свърже завинаги с нищо неподозиращата фотографка, Спенс си бърбеше с две дами, които нямаха представа, че щяха да му стават роднини.

Кори искаше усмихнати лица за снимките си, той осигури двеста с помощта на огромно количество първокласно френско шампанско, руски хайвер и забавната кратка реч, която произнесе. Всъщност, както изглеждаше, всички се забавляваха.

Младоженецът със сигурност.

Отпивайки шампанско, Спенс наблюдаваше как бъдещата булка нагласява камерите за снимките. Безкрайният шлейф на булчинската рокля, която струваше десет хиляди долара, ѝ пречеше и тя го сви на топка. Спенс реши, че тя е най-прекрасното същество на Земята. Прелестна, неустоима, лишена от егоизъм. Още малко и щеше да бъде негова. Той я наблюдаваше, докато тя се приближаваше към него, очите ѝ блестяха от удоволствие и Кори се нареди за снимка.

— Мисля, че ще стане чудесна — каза.

— Много добре — ухили се Спенс. — Между другото, боя се, че Латимър ще се стовари върху олтара. Изглежда ми малко нервен.

Бабата на Кори изсумтя, оправи воала на Кори и възмутено изрече:

— Свещеникът е пиян!

— Всичко е наред, бабо — успокои я младата жена и се обърна към майка си, която отвързваше шлейфа и го опъна внимателно зад дъщеря си. — Той не е истински свещеник. Спенс ми каза, че е водопроводчик.

— Искаш ли да ти кажа какъв е? Той е един пияница.

— Как е прическата ми? — попита Кори.

— Много добре — отвърна госпожа Фостър.

Спенс подаде ръка на Кори и се ухили. Той бе толкова щастлив, че усмивката не слизаше от лицето му.

— Готова ли си? — попита младоженецът.

— Почакай — отвърна тя и стегна черната му вратовръзка. Спенс си представи как ще му оправя вратовръзките до края на живота му.

Кори усети остра болка в гърдите при вида на елегантния мъж в смокинг, който нежно ѝ се усмихваше, сякаш наистина се женеше за нея. Тя бе сънувала тази картина хиляди пъти, а сега се случваше наистина. За неин ужас бе готова да заплаче, ала се усмихна широко и скри сълзите си.

— Ще се справиш ли? — прошепна той с дълбок и дрезгав глас.

Кори кимна, преглътна и се усмихна празнично:

— Приличаме на Барби и Кен. Хайде да тръгваме.

Преди да направят първата крачка върху белия килим, който водеше към олтара, някой от предните редове се обърна и попита:

— Хей, Спенс, не може ли по-бързо, ще пукнем от жегата?

В същия миг той се сети какво е забравил. Огледа се и забеляза част от златиста панделка в чаша от шампанско.

— Готови ли сте? — попита Латимър, като се почесваше по яката на робата си.

— Готови сме — отвърна Спенс.

— Какво ще кажете да караме по кратката про... процедура?

— Добре — съгласи се Кори и се отдръпна назад, за да открие Кристин, която трябваше да направи няколко снимки.

— Госпожице... ъ-ъ-ъ... Фостър?

— Да?

— Според обичая трябва да гледате към младоженеца.

— О, извинете — изрече Кори.

Латимър бе много любезен и им съдействаше, така че, ако искаше да преиграва, тя въобще не възразяваше.

Сложи ръката си в тази на Сценс и видя, че Кристин заема позиция отдясно и вдигна фотоапарата си.

— Спенсър Адисън, вземате ли Кор... и... Каролайн Фостър за законна съпруга, докато смъртта ви раздели? — свещеникът изрече тези думи толкова бързо, че нищо не се разбра.

Спенс се усмихна, като не откъсваше поглед от очите ѝ:

— Да.

Усмивката на Кори изчезна.

— Каролайн Фостър, вземате ли Спенсър Адисън за законна съпруга... съпруг, докато смъртта ви раздели?

Главата ѝ щеше да експлоадира. Тя не разбираше нищо.

— За Бога, Кори — пошегува се Спенс, — не можеш да ме зарежеш пред олтара.

— О, напълно си го заслужаваш — нервно се засмя тя, като се опитваше да се съсредоточи върху фотоапарата на Майк.

— Хайде, кажи „да“.

Тя не искаше. Не можеше да участва в тази измама.

— Това да не ти е филм, снимат те с фотоапарат в момента — смъмри го тя.

Спенс хвана брадичката ѝ:

— Кажи „да“.

— Защо?

— Кажи „да“.

Той наведе глава и приближи устните си към нейните. Кристин бързо се приближи, за да снима.

— Не можете да я целунете, преди тя да каже „да“ — предупреди Латимър.

— Кажи „да“, Кори — прошепна Спенс, лицето му бе толкова близо до нейното, че тя усети дъха му, — и добрият свещеник ще ми позволи да те целуна.

Тя се усмихна, жадуваше целувките му.

— Да — прошепна през смях, — дано целувката си заслужа...

Той запуши устата ѝ със своята и силно я прегърна. Свещеникът тържествено изрече:

— Обявявам ви за съпруг и съпруга, пръстенът моля.

Избухнаха аплодисменти.

Напълно зашеметена от страстната целувка, Кори стисна раменете му, за да запази равновесие.

Той стисна ръката ѝ, после сложи нещо на пръста ѝ, което я одраска.

— Трябва да се преоблека — рече Кори.

— Преди да си тръгнете... трябва да... — започна свещеникът.

Спенс го прекъсна:

— Ще ме поздравяш след няколко минути, Лати. Ще се видим в библиотеката, там е тихо, ще заведе Кори горе. Отвън те чака такси, ще

поговорим и след това ще те откарат вкъщи.

Докато се качваше към апартамента си, тя си мислеше за невероятните снимки, които бяха направили. Също така необяснимо защо, но бе потисната и като се замисли, стигна до заключението, че така се чувства човек след дълъг и напрегнат работен ден. Не биваше да вини Спенс за депресията, в която бе изпаднала. Той бе изиграл прекрасно ролята си на заместник-младоженец, хладнокръвно и с момчешки ентусиазъм. Беше направо очарователен.

Все още се опитваше да подреди мислите си, когато той отвори вратата на апартамента ѝ и влезе вътре. Когато Кори мина покрай него, Спенс застана на пътя ѝ:

— Какво има, красавице?

— О, моля те — рече тя, като почти се задушаваше от смях, — не бъди толкова любезен, че ще се разплача.

— Ти беше ослепително красива булка.

— Предупреждавам те! — смееше се тя.

Той я взе в обятията си и нежно я притисна към себе си. Този жест бе толкова неочакван, че Кори наистина щеше да се разплаче.

— Това беше фарс — прошепна тя.

— Повечето сватби са такива — поясни той. — Те не са най-важното.

— Предполагам — промълви разсеяно Кори.

— Помисли си за всички сватби, които си виждала — продължи той, без да обръща внимание на изненаданите гости, които минаха покрай отворената врата на апартамента ѝ, — поне на половината от тях младоженецът е махмурлия, а булката — бременна. Направо е жалко.

Кори се засмя, Спенс се усмихна и се замисли, че смехът ѝ винаги го кара да се чувства добре. Винаги, когато я разсмиваше, се чувстваше по-добър, по-силен, по-мил.

— Като се имат предвид всички тези детайли това е идеалната сватба, за която си мечтала.

— Не и за мен. Аз искам сватба на Коледа.

— Значи това е единственото, което не ти хареса в днешната — сезонът. Искам да кажа, ако мога да направя нещо, с което да се почувстваш по-щастлива, кажи ми и ще го направя.

„Би могъл да ме обичаш“ — помисли си тя, а после каза:

— Наистина не би могъл да направиш повече. Ти много ми помогна. Чувствам се малко глупаво; прекалено сантиментална съм. Сватбите ми действат така.

Той ѝ повярва.

— Ще се оправя с Латимър, после искам да се преоблека. Между другото, наредих да донесат бутилка шампанско тук, после ще се кача и можем да го изпием — как ти се струва?

— Добре — рече тя.

Кори взе душ и се почувства по-добре. След това отвори гардероба си и започна да разглежда дрехите си. Чудеше се какво ще отива на булка-заместник, която ще пие шампанско с младоженеца-заместник.

— Това е прекрасно — рече си тя и извади бежови панталони от коприна и дълга туника — напълно подходящи за имение в Нюпорт.

Стоеше пред огледалото в банята и разресваше косата си, когато чу Спенс да чука на вратата, а после да влиза.

— Идвам след малко. — Тя си сложи перлените обици и се огледа. Изглеждаше по-щастлива и по-доволна, отколкото всъщност се чувстваше. В главата ѝ се въртяха какви ли не мисли. Бе носила булчинска рокля с воал, бе стояла до Спенс пред украсения с рози олтар, той бе държал ръката ѝ и нежно ѝ се бе усмихвал. Дори ѝ бе дал пръстен след това... Спомените от „сватбата“ им щяха да останат завинаги в съзнанието ѝ. Не, не завинаги, просто още няколко дни. Защото това бяха спомени, а действителността бе съвсем друга. Сватбата им бе пълна измислица, „пръстенът“ — златна панделка. Като се замисли за реалността, изпита болка.

Спенс бе свалил смокинга си, бе разхлабил вратовръзката си и бе разкопчал горните копчета на официалната си риза. Изглеждаше също толкова сексапилен и елегантен както и на сватбата; не беше толкова спокоен както преди обаче. Челюстта му бе стегната, движенията му — резки. Въобще не обърна внимание на шампанското, а се насочи към барчето и си наля силно питие. Вдигна чашата.

— Какво правиш? — попита Кори, когато го видя как изгълта чистия бърбън.

Той я погледна:

— Изпих едно набързо, а сега ще наляя и за теб.

— Не, благодаря. Аз предпочитам шампанско.

— Приеми съвета ми — студено изрече той, — пийни нещо по-силно.

— Защо?

— Защото ще ти потрябва. — Той наля бърбън в една чаша, сложи лед и малко сода и ѝ я подаде. Кори отпи, като чакаше Спенс да проговори. Той обаче мълчеше и се взираше в чашата си.

— Спенс, независимо какво се е случило, едва ли може да бъде по-лошо от мислите, които минават през главата ми.

— Надявам се да мислиш така и след няколко минути — мрачно отбеляза той.

— Какво е станало? — попита отчаяно Кори. — Да не би някой да се е разболял?

— Не. — Той остави питието си на бара.

После се отдалечи към камината и се подпря на решетката. Кори никога не го бе виждала такъв — отчаян и победен. Искаше да го утеши, да го защити. Тя се приближи към него и сложи ръка на рамото му. За пръв път, откакто бе в Нюпорт, го докосваше по свое желание. Почувства как мускулите му се стегнаха под дланта ѝ.

— Моля те, не ме измъчвай така. Плашиш ме.

— Преди час се обади глупавата ми племенничка, за да съобщи, че вече се е омъжила за скъпия си ресторантьор.

— Дотук прекрасно.

— Да, дотук бяха добрите новини.

Кори вече си мислеше ужасни неща — автомобилни катастрофи, линейки, болници.

— А какви са лошите, Спенс?

Той се поколеба, после се обърна и погледна право в очите ѝ.

— Лошата новина е, че по време на разговора ни ние обсъдихме прощалното ѝ писмо, което ми остави миналата вечер. Оказа се, че в стремежа си да обясни как ти си ѝ повлияла да пристане на любимия си, тя не се е изразила правилно. Говорила е в сегашно време, а е трябвало в минало.

— Какво искаш да кажеш „как“ съм ѝ повлияла? — попита тревожно Кори.

— Прочети сама. — Той извади два листа от джоба си и ѝ подаде единия.

Кори веднага разбра какво е имал предвид Спенс.

„...Кори ми каза, че те обича и иска деца от теб, също така, че ти си единственият мъж, към когото е изпитвала тези чувства, и затова не се е омъжила досега. Чичо Спенс, аз обичам Уил. Искam един ден да имам деца от него. И затова не мога да се омъжа за друг...“

Независимо от унижението, което изпита, Кори не загуби самообладание. Подаде му писмото с презрителна усмивка.

— Първо, аз ѝ обясних чувствата си, които изпитвах като ученичка, а не като възрастна. Второ, заключението защо не съм се омъжила досега е лично нейно, не мое.

— И така, както виждаш, човек може да се подведе от тези думи.

— Това ли е всичко, което те притеснява — попита тя, благодарна, че не ѝ поиска обяснение.

Вместо да ѝ отговори, той бръкна в джобовете си и започна да я изучава мълчаливо. Кори нервно отпи от чашата си.

— Това, което ме притеснява — изрече той без заобикалки, — е, че не знам какво изпитваш към мен сега.

Тъй като тя нямаше представа какво изпитва той към нея сега, пък и нямаше никакво намерение да го попита, реши, че той няма право да ѝ задава подобен въпрос или пък да очаква от нея отговор.

— Мисля, че ти си най-красивият от мъжете, за които съм се омъжвала! — пошегува се тя.

На него не му бе до шеги.

— Сега не е време да го увърташ, Кори, повярвай ми.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Искam да кажа, че знам много добре, че изпитваш нещо към мен сега, дори и да е слабо увлечение.

— Комплименти ли очакваш, самохвалецо?

— Отговор на въпроса — твърдо изрече Спенс.

— Да кажем, че ако някога напишем статия за „Техниките на целуване“, ти ще си в десетката, аз определено ще гласувам за теб. Е? — пошегува се тя. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че ще те обвинят в пристрастие, защото си гласувала за собствения си съпруг.

— Не се наричай мой съпруг, ако обичаш — отсече Кори. — Въобще не е смешно.

— Да, знам. Това не е шега.

— Точно това казах. — Кори вече губеше търпение.

— Ние сме женени, Кори.

— Това е абсурдно.

— Може и да е абсурдно, но също така е и истина.

Кори търсеше отговора в лицето му, като отказваше да повярва на това, което четеше в очите му.

— Сватбената церемония е измислица. А свещеникът е водопроводчик.

— Не, баща му и чичо му са водопроводчици. Той е свещеник.

— Не ти вярвам.

Вместо отговор той ѝ подаде навития документ.

Кори го разтвори. Това бе копие от разрешително за брак на Кори и Спенс. Бе с днешна дата и подписано от преподобния Лорънс Е. Латимър.

— Ние сме женени, Кори.

Без да иска, тя стисна ръката си в юмрук и смачка документа. Трепереше от гняв.

— Това е някаква лоша шега, нали? — прошепна тя. — Защо ще искаш да ме унижаваш по този начин?

— Опитай се да разбереш. Знаеш какво ми каза Джой и аз си помислих, че искаш това...

— Ти, нещастно копеле! — прошепна тя гневно. — Нима ми заявяваш, че си се оженил за мен от съжаление и от чувство за вина? Нима си помисли, че това ще ми хареса? Толкова ли съм жалка, че да съм щастлива, като се омъжвам на нечия друга сватба, с чужда рокля и панделка вместо пръстен?

Спенс видя сълзите в очите ѝ, хвана я за раменете и изрече:

— Изслушай ме! Кори, ожених се за теб, защото те обичам.

— Обичаш ме! — изсъска тя, тялото ѝ се разтърсваше от смях, лицето ѝ бе обляно в сълзи. — Обичаш ме...

— Да, по дяволите.

Тя се засмя още по-силно.

— Ти дори не знаеш какво е любов. Толкова много ме обичаш, че дори не си направи труда да ми направиш предложение. Не видя нищо лошо в това да превърнеш сватбата ми във фарс. Що за хумор и любов?

Спенс знаеше, че е права. Толкова много го болеше, като гледаше сълзите по бледите ѝ страни и презрението в очите ѝ.

— Знам как се чувстваш сега. Знам, че ме мразиш.

— О, дори и представа си нямаш! — Тя се откопчи от хватката му и гневно избърса сълзите си. — Сега ме слушай внимателно, защото ще ти разясня веднъж завинаги: Аз не те искам! Нито преди, нито сега, никога няма да те обичам! — Удари го с юмрук по лицето толкова силно, че той потрепери. — Стана ли ти ясно? — Завъртя се, отвори гардероба и взе куфарите си. — Няма да прекарам нощта под един покрив е теб! Когато се върна в Хюстън, ще започна процедурите за анулиране и ако се осмелиш да не се съгласиш, ще наредя да арестуват теб и онзи свещеник пияницата за по-малко време, отколкото ти е трябвало да измислиш тази сватба! Ясно ли ти е?

— Съгласен съм с анулирането — студено отвърна той. — Всъщност — добави, хвърли нещо върху леглото и отиде до вратата — предлагам ти да използваш това, за да платиш на адвоката. — И затвори вратата с трясък.

Кори се свлече до стената, зарови лице в дланите си, тялото ѝ трепереше от ридание.

След известно време се посъвзе, изправи се и отиде до телефона. Помоли прислугата да открият незабавно майка ѝ и баба ѝ и да им кажат да се качат веднага в стаята ѝ. Също така да предадат на Майк Макнийл да ѝ се обади.

Когато той позвъни. Кори му съобщи, че е възникнало нещо важно и тя веднага трябва да се прибере в Хюстън. Тъкмо затвори телефона и той позвъни.

— Госпожице Фостър — хладно я информира икономът, — колата на господин Адисън ви чака отпред, за да ви закара до летището.

Въпреки че отчаяно искаше да се махне от това място, Кори се вбеси, че така бързо я отпращат. Пригответи багажа си за рекордно кратко време и затвори куфарите. Когато сложи и последния до вратата, изведнъж се сети, че „съпругът“ ѝ бе хвърлил нещо върху леглото. Очакваше да види сметки за плащане.

Върху бледосините сатенени възглавници имаше пръстен с диамант, за който нямаше и съмнение, че някога е принадлежал на херцогиня.

Майка ѝ и баба ѝ почукаха на вратата. Кори им извика да влязат, взе дамската си чанта и единия от куфарите си. Госпожа Фостър погледна бледото ѝ лице, после куфарите и остана като поразена.

— Боже Господи, какво се е случило?

Кори им разказа накратко и посочи диамантения пръстен върху леглото:

— Моля ви, погрижете се да си го получи обратно. Предайте му, че ако се приближи някога до мен, ще го осъдя, кълна се! Ще му съсипя живота!

След като младата жена си тръгна, госпожа Фостър погледна майка си и след малко отбеляза:

— Колко глупаво е постъпил Спенс!

— Заслужава да го бичуват — изсъска презрително бабата.

— Кори никога няма да му прости. Никога. А и Спенс е твърде горд. Той няма да ѝ предложи отново — въздъхна госпожа Фостър.

Майка ѝ се приближи до леглото и взе пръстена, завъртя го в ръката си и се усмихна:

— Спенс трябва да наеме охрана, когато Кори носи това чудо.

— Какво искаш да кажеш? Спенс не желае да подпише документите? Значи не можем да публикуваме снимките от Нюпорт? — избухна Кори.

— Не казах точно това — внимателно отвърна Даяна. Откакто сестра ѝ се върна от Нюпорт преди седмица, тя се втурна да прави дузина проекти наведнъж, само и само да не мисли за сватбата и за анулирането на брака. Изглеждаше изтощена. — Той каза, че ще ги подпише само ако ти лично му ги занесеш утре вечер.

— Но аз няма да отида в Нюпорт — предупреди я Кори.

— Няма нужда. Спенс е в Хюстън, урежда някаква сделка.

— Не искам да го виждам.

— Мисля, че и той го знае — отвърна мрачно Даяна. — Ти не само задейства анулирането, но и съдебна забрана Спенс да те вижда.

— Какво ще кажеш, ако публикуваме снимките без неговото разрешение?

— Той ме помоли да ти предам, че адвокатите му ще закусят с компанията ни.

— Мразя го! — извика Кори.

Даяна предпазливо добави:

— Не е чак толкова безнадеждно. Той каза, че ще те чака утре вечер в къщата на баба си...

Ядосана, че той има контрол върху издаването на броя и я държи в ръцете си, Кори избухна:

— Утре вечер е „Балът на орхидеите“. Трябва да подпише документите през деня.

— Обясних му, че ние сме един от спонсорите и задължително трябва да присъстваме. Спенс те очаква в къщата на баба си преди бала, в седем часа.

— Няма да отида там сама.

— Добре — съгласи се сестра ѝ, — ние с майка ще те чакаме отвън в колата, докато се видиш със Спенс, и после ще тръгнем оттам.

Кори не бе стъпвала в къщата на Спенс, откакто баба му почина, и ѝ се стори странно да се върне след толкова много години.

Знаеше, че са дали къщата на наематели, които бяха оставили на работа повечето от прислугата и поддържаха мястото също както го помнеше преди. Тъй като Спенс сега бе там, тя предположи, че той или е решил да продаде имота, или е свободен и трябва да намери други наематели.

Лампите на предната веранда светеха празнично. През завесите се процеждаше странна светлина.

— Няма да се бавя — каза Кори на Даяна и майка си, излезе от колата и се качи по стълбите.

Стиснала документите в едната си ръка, тя натисна звънеца с другата. Сърцето ѝ заби силно, когато чу стъпки във фойето. Вратата се отвори. Икономката на госпожа Бадли я посрещна с мила усмивка.

— Добър вечер, госпожице Фостър. Господин Адисън ви очаква във всекидневната.

Кори кимна и прекоси фойето, което бе оскъдно осветено. Подготвяше се да се изправи очи в очи със Спенс. Щеше да го види за пръв път, откакто той ѝ се подигра в Нюпорт. Влезе във всекидневната. Не повярва на очите си.

Спенс бе в средата на стаята. Навсякъде бяха запалени свещи. Той се бе облегнал на огромното пиано със скръстени ръце.

Бе облечен в смокинг.

Стаята бе украсена за Коледа.

— Весела Коледа, Кори — изрече тихо той.

Тя огледа стаята — огромни гирлянди украсяваха стената над камината, на огромния свещник беше закачен имел, в ъгъла имаше коледно дърво, украсено с лампички и червени играчки, под него имаше подаръци. Всичките кутии бяха опаковани със златиста хартия и имаха бели етикети.

Върху всички етикети бе написано „Кори“.

— Веднъж вече провалих коледните ти танци и коледната ти сватба — спокойно изрече Спенс. — И искам да ти ги дам както подобава. Все още мога. Стига да ми позволиш.

Той си бе представял различни нейни реакции, но не очакваше, че Кори ще му обърне гръб, ще наведе глава и ще заплаче. Бе загубил. Протегна ръка към нея, но не можа да я докосне. После чу шепота ѝ:

— Винаги съм обичала само теб.

Той почувства огромно облекчение, обърна я към себе си и силно я прегърна.

Жена му нежно погали лицето му и прошепна:

— Винаги съм обичала само теб.

В колата отвън госпожа Фостър погледна силуетите на двойката, които се открояваха през завесите. Зетят ѝ целуваше дъщеря ѝ и нямаше никакво намерение да спре. Тя рече щастливо на Даяна:

— Кори няма да ходи никъде тази вечер.

— О, напротив — възрази Даяна, напълно уверена, и включи на задна скорост. — Спенс провали коледните ѝ танци веднъж и възнамерява да се реваншира тази вечер.

— Нима искаш да кажеш, че ще я придружи тази вечер на бала? — тревожно попита госпожа Фостър. — Поканите са раздадени преди няколко месеца.

— Е, Спенс е успял да се сдобие с една и ние седим на неговата маса. — Даяна се усмихна и добави: — И няма да се наложи да я търсим дълго, защото е в центъра. И има огромна шейна, пълна с бели орхидеи.

Облечена в халата от червено кадифе, Кори стоеше до прозореца на хижата и наблюдаваше огрените от луната снежни хълмове на Върмънт, където бяха решили да прекарат първата си истинска Коледа. Съпругът ѝ настоя също така това да бъде и вторият им меден месец.

Тя се обърна и се приближи към Спенс, който все още спеше. Наведе се и го целуна по челото. Оставаше малко до изгрева. Той я беше любил, докато и двамата не се изтощиха до смърт. Ала днес бе Коледа и Кори изгаряше от нетърпение той да отвори подаръците си. Спенс ѝ правеше подаръци през цялото време, а тя пазаруваше с месеци, за да намери подходящите за него.

Той се усмихна.

— Защо си будна? — попита я, без да отваря очите си.

— Вече е Коледа. Искam да ти дам подаръка. Нали не възразяваш?

— Разбира се, че не — рече той през смях и я дръпна върху себе си.

— Не това е подаръкът ти — информира го тя, като подпря лакти на гърдите му, докато той разтваряше халата ѝ. — Вече получи този.

— Ще ми хареса да имам два еднакви — настоя той и започна да гали гърдите ѝ.

— Две Коледи и два медени месеца за една година — отвърна тя, а смехът ѝ секна, когато той докосна гърдите ѝ с език. — Всичко ли ще правим двойно?

Отговорът на този въпрос се появи девет месеца по-късно в рубриката „Рождени дни“ на списание „Пийпъл“:

„...Двойна радост за Спенсър Адисън и съпругата му — фотографката Кори Фостър — еднoяйчните близначки Моли и Мери, родени на дваисет и пети септември...“

ВЪЛШЕБСТВА

ПЪРВА ГЛАВА

Силният шум постепенно заглъхваше, докато Джулиана Скефингтън слизаше по стълбите на прекрасната провинциална къща, в която шестстотин членове на висшето общество участваха в бал с маски. Над нея приказните градини, осветени от фенери, бяха пълни е костюмирани гости и неуморна прислуга. Някъде в сенките на мрака имаше огромна ограда, която приличаше на лабиринт. Тя бе идеално убежище за всеки, който иска да се откъсне от глъчката. Джулиана се запъти точно натам.

Тя притисна роклята в стил Мария-Антоанета към тялото си и си проправи път през тълпата. Движеше се колкото можеше по-бързо покрай рицари в доспехи, придворни шутове, разбойници, крале, кралици, герои на Шекспир, както и различни домашни и диви животни.

Съзря свободна пътека и се отправи към нея, после ѝ се наложи да се отмести встрани, за да избегне удара с огромно „дърво“ с червени копринени ябълки, които застрашително се клатеха по клоните му. Дървото вежливо се поклони на Джулиана, докато минаваше покрай нея, а после с един от клоните си прегърна през кръста дама, която беше облечена като доячка и носеше ведро.

Джулиана стигна средата на градината, където група музиканти бяха застанали пред два римски фонтана и радваха танцуващите двойки с уменията си. Джулиана се извини и мина покрай висок мъж, облечен като черния котарак Том, който шепнеше любовни слова в розовото ухо на дребничка жена, маскирана като сиво мишле. Той прекъсна разговора си и огледа одобрително дълбокото деколте на величествената бяла рокля на Джулиана. Дръзко се усмихна и ѝ намигна, след което отново се обърна към очарователното мишленце с умопомрачително дълги мустаци.

Бе леко озадачена от липсата на внимание към нея, особено в градината. Джулиана се огледа и забеляза, че майка ѝ току-що се е появила в балната зала. Тя бе застанала на стълбите, държеше ръката

на непознат мъж и бавно оглеждаше градините. Търсеше Джулиана. С инстинкта на ловец тя се обърна и погледна право в очите на дъщеря си.

Джулиана избяга. Озова се в лабиринта: голяма група шумни мъже, които стояха под дървен навес, се смееха необуздано на шута, който неуспешно се опитваше да жонглира с ябълки. Тя предпочете да не минава пред тях, защото по този начин майка ѝ щеше да я забележи веднага.

— Ако обичате, господа — рече, като се опитваше да си проправи път между дърветата и мъжките гърбове. — Трябва да мина. — Вместо да се отдръпнат и да проявят вежливост, двама от тях погледнаха през рамо, после се обърнаха към нея и я притиснаха.

— Така, така, какво си имаме тук? — рече единият от тях леко завалено, докато подпря ръката си на дървото, близо до рамото ѝ. Махна на келнера, който му подаде чаша ликьор. Той я взе и я подаде на Джулиана.

— Да се освежите, госпожице?

В този момент тя мислеше как да избяга от майка си и не се обезпокои от ухажването на пияния млад лорд, който едва стоеше на краката си. Знаеше, че приятелите му няма да му позволят да се държи нахално. Джулиана прие чашата, след което се измъкна покрай ръката му и бързо мина покрай компанията му.

— Забрави за нея, Дики — чу глас. — Половината от танцьорките от операта са тук тази вечер. Да не забравяме и компаньонките. Можеш да имаш повечето от жените. Тази явно не иска да си играе.

Джулиана си спомни, че някой от висшето общество на Тон бе казал, че не одобрява баловете с маски, не били подходящи за възпитаните дами. След тази вечер тя вече напълно го разбираше и подкрепяше. Станали анонимни под костюмите и маските, членовете на висшето общество се държаха като... като простолюдието.

ВТОРА ГЛАВА

Когато се озова в лабиринта, Джулиана пое надясно, зави на първия ъгъл и притисна гръб в храстите. Опита се да приглади воланите на роклята си от бяла дантела, ала те приличаха на полюляващи се от вятъра фенери.

Сърцето ѝ лудо биеше. Тя стоеше напълно неподвижна, заслушана в нощните шумове. Висока ограда, която не се забелязваше от централния вход, я отделяше от градината. Погледна към чашата в ръката си и се ядоса, че не бе в състояние да попречи на майка си да я унижава и да съсипва живота ѝ.

Опита се да не мисли за това, помириша силното ароматно питие и отпи от него. Уханието ѝ напомняше питието на баща ѝ. Не виното, на което се наслаждаваше от сутрин до вечер, а златистата течност, която поглъщаше след вечеря — предписана му като лекарство, което да успокоява нервите му, беше казал той.

Джулиана си помисли, че и нейните нерви са опънати. Изведнъж дочу гласа на майка си и сърцето ѝ заби лудо.

— Джулиана, тук ли си, мила? — извика тя. — Лорд Мейкпийс е с мен и желае да бъде представен...

Джулиана с ужас си представи как желаещият да помогне лорд Мейкпийс — който и да беше — безмилостно е бил повлечен за ръката, като при всеки завой ръката му е пулсирала от болка, проверявал е всеки ъгъл и пукнатина от лабиринта и осветената с фенери градина по нареждане на майка ѝ. Не можеше да понесе унижението и мъчението да бъде представена на някой нещастен ухажор, който майка ѝ командва. Джулиана се отдръпна и бледорусите къдрици на изящната ѝ фризура, която бе отнела на прислужницата доста часове труд, се заплетоха в бодливите храсти.

Над нея луната услужливо се бе скрила зад гъсти облаци и целият лабиринт бе потънал в пълен мрак. На няколко метра от другата страна на оградата майка ѝ продължаваше да говори:

— Джулиана е възхитителна авантюристка — възкликна лейди Skeффингтън. — Типично в неин стил е да броди в градините, обича да изследва света.

Джулиана преведе мислено лъжите на майка си: Джулиана е ужасно затворена; тя трябва да бъде откъсната от книгите и писането. Типично в неин стил е да се крие в храстите в такова време.

— Тя беше много популярна през този сезон, не мога да си представя как не сте се срещнали на приемите. Всъщност настоях да ограничи светските си задължения до не повече от десет на седмица, за да си почине.

Джулиана не получи и десет покани за светските приеми за цялата година, затова не се познавате. Но с повечко късмет ще се справим.

Лорд Мейкпийс не беше чак толкова наивен.

— Наистина ли? — промърмори той. — Струва ми се, че е странна... ъ... не е като обикновените жени, които обожават светските приеми.

— Не ме разбирайте погрешно! Не съм искала да кажа такова нещо — побърза да изрече лейди Skeффингтън. — Джулиана много обича баловете и приемите!

— Смятам, че е крайно време да я омъжа, и то добре, млади човече, а вие отговаряте на всички условия: вие сте мъж от знатно потекло и с прилично състояние. Тя съвсем не е от жените, които са напористи и сами се предлагат на мъжете, каквито се срещат често в наши дни. От друга страна, притежава качества, които всички мъже без изключение забелязват. За да подсигурия това твърдение, настоях да облека костюм, който е така скроен, че да отива повече на предложение за брак, отколкото да е предназначен за осемнайсетгодишните девойки.

— Ала тя не прибързва.

— Въпреки че деколтето ѝ е много дълбоко, не се опитвайте да я докоснете, без да сте ѝ поискали разрешение.

Най-накрая желанието за свобода у лорд Мейкпийс надделя над благоприличието:

— Наистина трябва да се връщам в балната зала, лейди Skeффингтън. Аз... аз се надявам, че ще имам удоволствието да танцувам с госпожица Тофъм.

Осъзнала, че молитвата ѝ няма да бъде чула, сграбчила здраво най-популярния ерген на сезона — майката на Джулиана реши да си отмъсти. Тя най-безсрамно заяви, че Джулиана е уважавана от мъжа, който се смяташе за най-добра партия в Англия:

— Ама, разбира се, време е да се връщаме! Мисля, че Джулиана е обещала следващия валс на Никола Дъовил.

Изглежда, лейди Skefington бе побързала да настигне оттеглилия се лорд, тъй като гласовете им започнаха да заглъхват.

— Господин Дъовил е неотлъчно до нашата скъпа Джулиана. Всъщност подозирам, че той е тук тази вечер само за да може да прекара няколко мига с нея! Да, очевидно е, сър, това е истината, но бих ви помолила да не споделяте с никого...

По-навътре в лабиринта очарователната млада вдовица на барон Пенуорън бе обвила ръце около врата на Никола Дъовил, а очите ѝ искряха, докато му шепнеше:

— Моля те, не ми казвай, че лейди Skefington те принуждава да танцуваш с дъщеря ѝ, Ники. Не и теб. Ако ѝ се подчиниш, всички ще ти се присмиват. Ако не беше прекарал цялото лято в Италия, щеше да знаеш, че всички ергени се забавляваха, като си играеха с това отвратително същество. Напълно сериозна съм — предупреди го Валери, тъй като той бе изненадан. — Тази жена би прибегнала до всякакви средства само за да намери богат съпруг на дъщеря си и за да си осигури място в обществото. Би предприела и крайни мерки.

— Благодаря ти за предупреждението, *cherie* — отвърна Ники. — Така се случи, че преди да замина за Италия, разговарях със съпруга на лейди Skefington. Естествено, не видях майката или дъщерята и не съм обещавал да танцувам с тях.

Тя си отдъхна с облекчение.

— Не мога да си представя да постъпиш толкова глупаво. Всъщност Джулиана е много красива, но определено не е твой тип. Тя е твърде млада, твърде непорочна, а и разбрах, че има странния навик да се крие зад завесите.

— На мен ми изглежда възхитителна — излъга Ники и се засмя.

— Във всеки случай изобщо не прилича на майка си. — Тя направи кратка пауза, като красноречиво се престори, че я побиват

тръпки, с което подсказа следващите си думи: — Лейди Skefingтън толкова силно желае да стане част от висшето общество, че става за смях. Ако не беше толкова амбициозна и безсрамна, щеше да е направо жалка.

— Даже би рискувала да изглежда изключително тъпа — рече Ники, който бе започнал да се отегчава от този разговор. — Защо, по дяволите, си ги поканила на приема си?

— Защото, скъпи — въздъхна Валери, като погали устните му с пръсти, — миналото лято малката Джулиана по някакъв начин се сближи с новата графиня на Лангфорд, също така и с нейната снаха — херцогинята на Клеймор. В началото на сезона графинята и херцогинята заявиха, че искат малката Джулиана да бъде поканена в Тон, а после и двете тръгнаха за Дейвън със съпрузите си. И тъй като никой не би желал да обиди семейство Уестморланд, и тъй като лейди Skefingтън обиди всички нас, ние чакаме последната седмица на сезона и за да изпълним дълга си, изпращаме покани. За нещастие от многото покани, които лейди Skefingтън получи за тази вечер, избра да уважи точно мен — най-вероятно, защото е разбрала, че ти ще бъдеш тук.

Изведнъж Валери спря монолога си, като че ли ѝ бе хрумнала невероятна идея.

— Всички горяхме от желание да научим как Джулиана и омразната ѝ майка се бяха запознали с графинята и херцогинята, а аз бих се обзаложила, че ти знаеш отговора, нали така? Според слуховете ти си познавал изключително добре и двете дами, преди да се омъжат.

За изненада на Валери той като че ли се отдръпна, а думите му бяха изречени като хладно предупреждение:

— Можеш ли да ми поясниш какво имаш предвид под „познавал изключително добре“, Валери?

Осъзнала със закъснение, че е подхванала опасна тема, Валери извинително изрече:

— Имах предвид само, че се говори, че си близък приятел на двете дами.

Ники прие предложението ѝ за мир с кимане и възможност тя да се оттегли с достойнство, ала продължи по темата:

— Съпрузите им също са мои близки приятели — заяви той, въпреки че преувеличаваше. Беше в приятелски отношения със Стивън

и Клейтън Уестморланд, но и двамата не бяха във възторг от приятелството му с жените им — ситуация, която без съмнение щеше да продължи, бяха споделили през смях двете дами, „докато не се ожениш, Ники, и не се увлечеш по собствената си съпруга, както Стивън и Клейтън“.

— Или докато не се сгодиш за госпожица Скефингтън — подразни го Валери и привлече отново вниманието му, като прокара пръсти по тила му. — Нищо не може да ни спре да излезем от другата страна на лабиринта и да отидем в спалнята ти.

От мига, в който го посрещна в къщата си, Ники знаеше, че ще последва такова предложение, и сега го обмисляше. Нищо не го спираше да приеме. Нищо, освен необяснимата му загуба на интерес към това, което знаеше от миналите си срещи с Валери, което щеше да бъде приблизително час и половина напълно освободен от всякакви задръжки секс с изключително опитната и страстна партньорка. Тези упражнения ще бъдат предшествани от половин чаша шампанско или дори по-добре от бренди. След това щеше да се престори, че е крайно разочарован, задето тя трябва да спи в нейното легло, „за да не позволява на прислугата да злослови“. Много обикновена, много внимателна, много предсказуема.

Напоследък прозрачният му живот — и всички в него — започваха да го дразнят. Дали беше в легло с жена, или играеше комар с приятели, той механично правеше и казваше всички подходящи — или неподходящи — неща в подходящото време. Общуваше с мъже и жени от неговата класа, които бяха също толкова посредствени, скучни и безинтересни като него.

Имаше усещането, че е проклета марионетка, която изнася представление на сцената заедно с останалите марионетки, като всички танцуваха на една и съща музика, написана от един и същи композитор.

Дори и когато ставаше дума за незаконните любовни връзки, също като тази вечер с Валери, и в тях имаше неписани закони и ритуал, който се спазваше и се различаваше само в зависимост дали дамата е омъжена или не, и в зависимост, дали мъжът играеше ролята на прелъстител или на прелъстения. Откакто Валери бе овдовяла, бе приела ролята на нощна прелъстителка. Той много добре знаеше как тя щеше да реагира, ако отхвърли предложението ѝ. Отначало щеше да се

нацупи — но по много красив начин; после щеше да го ласкае и да го подлъже с изкусителните си примамки. В ролята на „прелъстен“ той щеше да се поколебае, да ѝ се изплъзва и да отхвърля предложенията ѝ, докато тя се откаже, ала, естествено, той не би отказал. Ако го стореше, щеше да бъде непростима грешка — изключително груба постъпка в изключително заплетения танц, който обществото свършено изпълняваше.

Въпреки това Ники изчака известно време, преди да отговори, като се надяваше да изпита желание от това предложение. Тъй като не се случи, той поклати глава и предприе първата стъпка на танца: колебанието.

— Би трябвало първо да поспя малко, *cherie*. Седмицата бе изморителна. А последните два дни съм на крак.

— Нали това не е отказ, скъпи? — попита тя и се нацупи по много красив начин.

— А приемът ти?

— Предпочитам да бъда с теб. Не съм те виждала няколко месеца, а освен това балът ще продължи и без мен. Прислужниците ще се справят.

— Ала не можеш да кажеш същото за гостите — изтъкна Ники.

— Така и няма да разберат, че ни няма.

— Моята спалня е до тази на майка ти.

— Тя няма да ни чуе дори ако счупиш леглото, както направи миналия път в същата тази спалня. — Ники имаше намерение да продължи отстъплението, ала Валери го изненада, като съкрати процедурата и премина направо към примамките, преди той да се е защитил в тази малка постановка, която всъщност представляваше истинският му живот.

Без да се замисля, Ники обхвана кръста ѝ и се съгласи, ала този жест бе продиктуван от любезност, а не от привързаност. Когато ръцете ѝ се плъзнаха по-надолу към колана на панталоните му, той отдръпна ръката си и отстъпи назад, внезапно се бе разбунтувал, но беше и отегчен от цялата тази проклета шарада^[1].

— Не тази вечер — твърдо изрече.

Очите ѝ го обвиниха, че е нарушил правилата. Той я хвана за раменете, обърна я и нежно я потупа по задните части, за да я отпрати.

— Върви при гостите, *cherie*. — Вече търсеше в джоба си тънка пура и добави любезно: — Ще те последвам дискретно след известно време.

[1] Игра на думи. — Б. пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Без да подозира, че не е сама в подобния на пещера лабиринт, Джулиана стоеше напрегната и искаше да се увери, че майка ѝ няма да се върне. След миг възстанови нормалното си дишане и се измъкна от мястото, в което се бе скрила.

Тъй като лабиринтът ѝ се виждаше идеалното убежище, тя зави наляво и пое по някаква пътека, която я отведе до правоъгълна тревиста поляна с богато украсена каменна пейка в средата.

Намръщена, започна да размишлява върху положението, в което се намираше, като търсеше начин да избяга от унижението и срама, ала ѝ бе пределно ясно, че е невъзможно да избегне налудничавата идея на майка си да я омъжи за човек „с обществено положение“. Досега единствената пречка майка ѝ да постигне тази цел бе фактът, че нито една „добра партия с обществено положение“ не бе направила предложение на Джулиана.

За съжаление малко преди да тръгнат от Лондон, майка ѝ бе успяла да изнуди сър Франсис Белхевън да направи предложение. Той беше отблъскващ, възрастен, надут пуяк, с бледа кожа, изпъкналите му лешникови очи като че ли бяха впити в деколтето на Джулиана. Мисълта да бъде обвързана с него дори за една вечер ѝ бе непоносима.

В края на краищата надали щеше да има избор. Ако наистина желаше да се измъкне от положението, да се крие от потенциалните ухажори, които майка ѝ обработваше, едва ли щеше да ѝ помогне. Знаеше това, ала не можеше да се върне на бала. Тя дори не искаше съпруг. Едва бе навършила осемнайсет, имаше планове, мечти, които нямаха нищо общо с женитбата, но майка ѝ нямаше да я разбере. Никога. Това, което можеше да я докара до лудост и което бе най-непоносимо, бе, че майка ѝ си мислеше, че действа за доброто на Джулиана.

Луната излезе от облаците и Джулиана се загледа в чашата си. Баща ѝ бе казал, че глътка бренди не би навредила на никого, напротив, лекувала всякакви болести, Подобрявала храносмилането и

повдигала духа. Джулиана се поколеба, после реши да пробва тази теория. Вдигна чашата, опита се да не вдишва аромата, наклони главата си назад и отпи три големи глътки. По тялото ѝ преминаха тръпки и едва не се задави. Зачака да изпадне в блаженство. Минаха секунди, една минута. Нищо. Единственото, което почувства, беше внезапна слабост. Сълзи на отчаяние напълниха очите ѝ.

Джулиана успя да стигне до каменната пейка и седна. Очевидно някой бе седял по-рано тук, тъй като в единия край на пейката, както и под нея имаше чаши. Тя отпи още една глътка бренди и погледна чашата: златистата течност блестеше на лунната светлина, а тя си мислеше за окаяното си положение.

Как ѝ се искаше баба ѝ да бе жива! Тя би сложила край на налудничавата мания на майка ѝ да уреди за дъщеря си „прекрасен брак“. Би разбрала нежеланието на Джулиана да участва в този фарс. В целия свят единствено майката на баща ѝ я разбираше. Баба ѝ бе великолепно жена, тя беше нейна приятелка, нейна учителка, неин наставник.

Седнала в скута ѝ, Джулиана бе научила толкова неща за света и за хората; по този начин тя бе подтикната сама да разсъждава и да изказва мнението си, независимо колко нелепо или безсмислено може да е то. От своя страна пък баба ѝ винаги споделяше с нея своите възгледи: от причината Господ да създаде земята до митовете за мъже и жени.

Баба Skeфингтън съвсем не мислеше, че с брака се сбъдват мечтите на жената, да не говорим пък, че мъжете са по-благородни и интелигентни от жените!

— Вземи за пример моя съпруг — беше заявила с красноречива усмивка в един мразовит следобед преди Коледа, когато Джулиана бе на петнайсет. — Ти не познаваш дядо си. Мир на праха му, но ако е имал мозък в главата си, аз никога не видях доказателство за това. Както всички негови предшественици, така и той не можеше да пресметне и най-простия сбор наум или да напише едно свястно изречение, умът му бе като на малко дете.

— Наистина ли? — попита Джулиана, смаяна и малко ужасена от тази непочтителна оценка за починалия мъж, който бе съпруг на баба ѝ и неин любим дядо.

Баба ѝ кимна и категорично заяви:

— Всички мъже от семейство Skefingтън са такива — мудни, пълни глупаци, всички без изключение.

— Нали не твърдиш, че и татко е такъв? — Джулиана бе лоялна към семейството си. — Той е единственото ти живо дете.

— Никога не бих определила баща ти като глупак — не се поколеба и за миг възрастната жена. — Бих го описала като не особено интелигентен.

Момичето се изкикоти предателски, преди да защити честта на баща си, а бабата продължи:

— От друга страна, жените от семейство Skefingтън се гордеят с рядък интелект, находчивост, здрав разум и изобретателност. Ако се вгледаш, ще откриеш, че не мъжете, а жените оцеляват с помощта на остроумието и съобразителността си. Мъжете не са по-висши същества от жените. Единственото им преимущество е грубата им сила.

Когато Джулиана се поколеба, баба ѝ добави:

— Ако прочетеш книгата, която ти дадох миналата седмица, ще разбереш, че не винаги жените са били подчинени и зависими от мъжете. В миналото сме имали огромна мощ и са ни боготворели. Ние сме били богини, гадателки и лечителки, знаели сме всички тайни на вселената, а новият живот се е раждал в телата ни. Ние сами сме избирали партньорите си. Мъжете са изпълнявали заповедите ни и са се кланяли пред нозете ни, като са ни завиждали за силата, която притежаваме. Ние сме били по-висши от тях във всяко едно отношение. Ние го знаем, те също.

— Ако наистина сме по-умни и по-надарени — попита Джулиана, а баба ѝ повдигна вежди, като се опита да разбере причината за колебанието ѝ, — тогава как така сме загубили силата и уважението и сме се подчинили на мъжете?

— Те са ни убедили, че се нуждаем от физическата им сила, за да се защитим — отвърна тя със смесица от възмущение и презрение. — И така са ни защитили, че са потъпкали всички наши права и привилегии. Изиграли са ни.

Джулиана откри нещо, което куцаше в тази логика, и вдигна вежди замислена:

— Ако е било така, не е възможно да са толкова глупави. Би трябвало да са изключително умни, това е добро обяснение, нали?

Отначало баба ѝ се намръщи, а после се засмя:

— Имаш право, скъпа, наистина ме накара да се замисля. Предлагам ти да си го запишеш и по-късно да го провериш. Може пък да напишеш книга, в която да разкажеш как мъжете прилагат тази пъклена клопка на жените през вековете. Искрено се надявам, че няма да решиш да пропиляваш таланта си заради някой неграмотен тип, който те желае, защото имаш необикновено красиво лице, и който ще се опита да те убеди, че най-важно е да отгледаш децата му и да се грижиш за нуждите и желанията му. Ще различиш истината от лъжата, Джулиана. Знам, че можеш. — Тя замълча, а след това рече: — Това повдига една друга тема, която бях решила да обсъдим. А като че ли сега е най-подходящото време за това.

Баба Skeфингтън се изправи и тръгна към камината, която се намираше на противоположната стена на тази уютна малка стая. Движенията ѝ бяха бавни заради напредналата възраст, бялата ѝ коса бе опъната болезнено в кок на тила ѝ. Протегна ръка към вечнозелените клони на полицата над камината, после се наведе, за да размести въглищата.

— Както ти е известно, вече съм надживяла съпруга си и едно от децата си. Живях доста дълго и съм подготвена за края на дните си, когато и да настъпи той. Въпреки че няма вечно да съм до теб, се надявам да компенсирам това, като ти оставя нещо от мен... наследство. Не е много голямо.

Дотогава смъртта на баба ѝ не бе обсъждана и само при мисълта, че може да я изгуби, сърцето на Джулиана се сви от болка.

— Както ти споменах, не е кой знае какво, но ако не си много разточителна, ще можеш да поживееш скромно в Лондон няколко години, да натрупаш опит за живота и да разгърнеш таланта си на писателка.

Джулиана изпита тъга при мисълта, че баба ѝ може да умре. Не желаше да живее в Лондон, а и смяташе, че никога няма да осъществи мечтата на баба си — да стане известна писателка.

— Нищо ли няма да кажеш за плановете ми за теб, дете? Не съм очаквала да подскочиш от радост. Но известна проява на ентузиазъм можеше да бъде много подходяща в замяна на икономииите, с които съм живяла, за да ти дам малко свобода.

Бе засегната. Джулиана разбираше, че се опитва да я накара да сподели мнението ѝ или да поговорят на по-безобидна тема. Обаче момичето не можеше да обсъжда спокойно смъртта на баба си. Дори бе наскърбена, че в думите на възрастната жена не долавя съжаление от предстоящата раздяла.

— Трябва да споделя, че не си особено благодарна.

Джулиана внезапно изправи глава, виолетовите ѝ очи бяха пълни със сълзи:

— Въобще не съм благодарна, бабо, нито пък искам да обсъждам това сега. Наближава Коледа, време за весели...

— Смъртта е част от живота — изрече безизразно баба ѝ. — Безсмислено е да треперим от страх.

— Но ти си целият ми живот — избухна Джулиана. — И... и не ми харесва, когато твърдиш, че парите могат да компенсират загубата ти.

— Мислиш ме за безчувствена?

— Да, точно така!

Това бе първият им спор и на Джулиана въобще не ѝ се понрави.

Настана пълна тишина, след което баба ѝ я попита:

— Знаеш ли какво ще ми липсва, когато напусна тази земя?

— Очевидно нищо.

— Ще ми липсва само един-единствен човек. Ще ми липсваш ти.

Отговорът бе толкова противоречив с хладния ѝ тон и безизразното ѝ лице, че Джулиана я погледна със съмнение.

— Ще ми липсват чувството ти за хумор, самоувереността ти и невероятният ти талант да прозираш истината и да откриваш логиката на нещата. Най-много ще ми липсва четенето на това, което пишеш всеки ден. Ти си единственият светъл лъч в моя живот.

Тя се приближи до момичето и сложи хладната си ръка на страната му, като изтри сълзите, които се стичаха от очите му.

— Двете с теб сме сродни души. Ако се беше родила по-рано, щяхме да станем първи приятели.

— Ние сме приятели — прошепна Джулиана, като сложи ръката си върху тази на баба си и я притисна до лицето си. — Ние ще останем приятели завинаги! Когато те... няма, аз пак ще споделям с теб — ще ти пиша писма, все едно си се преместила за известно време!

— Колко забавно! — усмихна се баба й. — И винаги ли ще ми ги изпращаш?

— Разбира се, че не, ала ти ще знаеш какво съм ти писала въпреки всичко.

— Какво те кара да си мислиш така? — попита я тя стъписана.

— Защото чух със собствените си уши как безцеремонно заяви на свещеника, че не е логично да мислим, че Всевишният е решил ние да се излежаваме, докато дойде Страшният съд. Ти също така му разясни, че безброй пъти сме предупреждавани, че каквото посееш, такова ще пожънеш, така че Господ най-вероятно иска да ни отвори очите, да наблюдаваме какво сеем, но в по-широк смисъл на думата.

— Аз не смятам, че това е такава мъдрост, скъпа, че да вярваш повече на теоретичните си идеи, отколкото на добрия свещеник. Не бих искала да пропиляваш таланта си, като ми пишеш, след като напусна този свят, вместо да пишеш нещо за живите.

— Аз няма да си губя времето — заяви Джулиана със самоуверена усмивка. Обикновено когато спореха, настроението й се повишаваше. — Ако ти напиша писма, знам, че ще намериш начин да ги прочетеш, независимо къде ще си.

— Защото ми приписваш свръхестествени способности?

— Не — отвърна шеговито Джулиана, — защото не можеш да устоиш да не поправиш правописните ми грешки.

— Право в целта — намръщи се баба й, ала сетне се усмихна широко, взе ръцете на Джулиана в своите, като ги стисна здраво.

Следващата година в навечерието на Коледа баба й почина, като преди да издъхне, бе държала ръката на Джулиана.

— Ще ти пиша, бабо — проплака момичето, когато очите на възрастната жена се затвориха за вечен сън. — Не забравяй да проверяваш пощата. Не забравяй.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През дните, които последваха, Джулиана написа дузини писма, но докато самотните месеци се нижеха един след друг, не си заслужаваше да пише за празнотата и монотонността на живота си. Тихото малко селище Блинтънфийлд бе нейният свят и така тя запълваше времето си, като си мечтаеше да отиде в Лондон, когато стане на осемнайсет и получи наследството. Там щеше да срещне интересни хора, да посещава музеи, да пише. Когато продаде част от творбите си, щеше да води малките си братчета в Лондон по-често, за да разширят знанията си и да опознаят света извън малкото селище.

След няколко безуспешни опита да сподели тази мечта с майка си, Джулиана осъзна, че ще е по-добре, ако не споменава нищо, тъй като майка ѝ бе ужасена и възмутена от идеята.

— Не подлежи на обсъждане, скъпа. Порядъчните неомъжени млади дами не живеят сами, да не говорим за Лондон. Репутацията ти ще бъде съсипана, направо съсипана! — Не обърна повече внимание на всяко споменаване на книги и писане. Лейди Skeffington четеше само клюкарските рубрики на всекидневниците, където фанатично следеше проявите на Тон. Тя смяташе увлечението на Джулиана към историята, философията и писането за ужасно, но Джулиана продължи да мечтае да живее в Лондон сама.

— Джентълмените не харесват жени, които са прекалено умни, скъпа — продължаваше да я предупреждава тя. — Ти си отдадена на книгите. Ако не се научиш как да скриеш тази превзетост и философия от другите, няма да имаш никакви шансове да получиш предложение за женитба от истински джентълмен с подходящи качества!

Няколко месеца преди маскения бал темата за Лондонския сезон не бе обсъждана с Джулиана.

Въпреки че бащата на Джулиана бе баронет^[1], неговите предшественици отдавна бяха пропилили скромното състояние и заедно със земите бяха изгубили и титлата. Единственото, което бе наследил от праотците си, бе дружелюбният и ведър характер, който

му позволяваше да загърби всички трудности в живота и да се отдаде на голямата си любов към виното. Той нямаше никакво желание да напусне любимия си стол и уединеното малко село — неговото родно място. Баща ѝ не притежаваше решителността на жена си и нямаше нейните амбиции.

Както се оказа по-късно, Джулиана също не споделяше желанията на майка си. Три седмици след като получи наследството, докато пращаше все повече обяви на лондонските вестници за търсене на квартира, майка ѝ развълнувана свика цялото семейство в салона.

— Джулиана — възкликна тя, — с баща ти имаме да ти съобщим нещо вълнуващо! — Направи кратка пауза и се усмихна на съпруга си, който все още четеше вестника. — Нали така, Джон?

— Да, гълъбчето ми — промърмори той, без да вдига глава.

След като изгледа предупредително по-малките ѝ братя, които спореха кой ще вземе последната бисквита, тя радостно плесна с ръце и се обърна към Джулиана:

— Всичко е уредено! Току-що получих писмо от собственик на малка къща в Лондон в приличен квартал. Той се съгласи да я ползваме до края на сезона за нищожната сума, която предложих! Всичко останало е уредено и депозитите бяха платени авансово. Наех госпожица Шеридан Бромлейт, която ще бъде твоя лична прислужница и ще те придружава на светските приеми. Тя е американка, но ще свърши работа.

Боже Господи, тоалетите ти бяха изключително скъпи, ала жената на свещеника ме убеди, че моделиерът, когото наех, е невероятно талантлив, въпреки че не владее сложния дизайн, както ще видиш и ти, на облеклото на младите дами от висшето общество. От друга страна, смея да кажа, че малко от тях притежават твоята красота. Един ден ще имаш тоалети, които да подхождат на външния ти вид и всички ще ти завиждат! Ще имаш бижута и кожи, карети, прислуга, които да бъдат винаги на твое разположение...

Джулиана се зарадва на квартирата, ала новите тоалети и личната прислужница бяха нещо, което не можеха да си позволят.

— Не разбирам, мамо. Какво се е случило? — попита тя, чудейки се дали неизвестен роднина не е починал и оставил голямо наследство.

— Това, което се случи, е, че съумях да използвам малкото ти наследство по най-добрия начин, и то така, че вложеното ще се

възвърне многократно, сигурна съм.

Джулиана отвори уста, ала яростният ѝ протест остана безмълвен. Бе загубила ума и дума, докато очевидно лейди Скефингтън възприе реакцията ѝ като възторг.

— Да, това е вярно! Отиваш в Лондон за сезона, където ние ще намерим начин да се смесиш с подходящи хора! Докато сме там, аз съм абсолютно сигурна, че ще очароваш някой подходящ джентълмен, който ще ти направи предложение. Може би дори самият граф на Лангфорд, чиито имена не могат да се мерят с ничии други. Или пък Никола Дъовил, който е един от най-богатите мъже в Англия и Франция и скоро ще наследи шотландска титла от роднина на майка му. Дочух от сигурни източници, че графът на Лангфорд и графът на Клеймор — както ще наричат Дъовил — се смятат за най-желаните ергени в цяла Европа! Само си представи как ще позеленеят всички жители на Тон, когато разберат, че малката Джулиана Скефингтън е спечелила някой от тези мъже за съпруг.

Мечтите на Джулиана бяха разбити на пух и прах.

— Аз не искам съпруг! — проплака тя. — Искам да пътувам, да уча и да пиша, мамо. Наистина. Мисля, че някой ден ще напиша роман — баба каза, че имам талант. Не, не се присмивай, моля те. Изтегли обратно парите, трябва да го направиш!

— Моето скъпо, глупаво момиче, не бих го направила даже и да можех, а аз не мога. Бракът е единственото бъдеще за всяка жена. Веднъж да зърнеш как живее модерното общество, ще забравиш всички глупости, с които баба ти е напълнила главата. Сега — продължи тя щастливо, — когато отидем в Лондон, ще се постарая да ти намеря среда, в която да има подходящи джентълмени, можеш да ми вярваш. Ние не сме обикновени търговци, знаеш, че баща ти е баронет. Когато всички разберат, че сме в Лондон за сезона, ще ни включат в списъка на поканените за всички невероятни събития. Джентълмените ще те видят и ще ти се възхищават и съвсем скоро богатите ухажори ще чакат на опашка пред вратата ти, ще видиш.

Имаше само една причина да не отиде там, ала нямаше начин да не замине. И така Джулиана замина.

В Лондон майка ѝ настояваше тя да посещава луксозните магазини, в които пазаруваше висшето общество, а всеки следобед се

разхождаха в парковете, в които се срещаха членовете на висшето общество.

Ала нищо не ставаше така, както го бе планирала лейди Скефингтън. Аристокрацията не я посрещна с отворени обятия, след като разбра, че съпругът ѝ е баронет, нито пък обърнаха внимание на смешните ѝ усилия да ги заговори на Бонд Стрийт или в Хайд Парк. Вместо да ѝ дадат покана или да ѝ предложат да им се обади сутринта, елегантните икономки, с които се опитваше да завърже разговор, безцеремонно я отрязваха.

Въпреки че като че ли майка ѝ не забелязваше с каква студенина и отвращение се отнасят към нея, Джулиана се засягаше от всяка обида и отблъскване толкова силно, гордостта ѝ бе наранена, сякаш я пробождаха с нож в сърцето. Макар че наблюдаваше как презрението им се стоварва върху майка ѝ, цялото това положение измъчваше Джулиана и тя едва можеше да погледне някого в очите.

Независимо от всичко обаче не смяташе пътуването си до Лондон за пълна загуба. Шеридан Бромлейт, компаньонката, която майка ѝ нае за сезона, се оказа прекрасна и жизнерадостна млада американка, с която Джулиана можеше да разговаря и да се смее, и да споделя най-съкровени тайни. За пръв път в живота си имаше приятелка, с която бяха връстници, момиче, с което имаха еднакви интереси.

Графът на Лангфорд, който лейди Скефингтън гласеше за съпруг на дъщеря си, се ожени в края на сезона. Бързата сватба шокира цял Лондон и настрои враждебно лейди Скефингтън. Красивият граф се омъжи за госпожица Бромлейт.

Когато майката на Джулиана научи новината, остана да лежи цял ден. До вечерта обаче тя се съвзе и се зарадва на невероятния си късмет да познава лично графинята, която се бе сродила с едно от най-влиятелните семейства в Англия.

Сега тя възложи всичките си надежди на Никола Дъовил.

Обикновено Джулиана не можеше да си спомни срещата си с него тази пролет, без да я побият тръпки, ала сега, когато бе скрита в лабиринта, наблюдавайки чашата в ръката си, цялата история ѝ се стори още по-забавна и унизителна.

Очевидно, осъзна тя, пиетието с отвратителен вкус, което бе погълнала, ѝ помогна да мисли по-оптимистично. Щом постигна това

само с три глътки, тогава беше съвсем логично, че ако пийне повече от възшебния еликсир, ще се почувства още по-добре. Възприемайки го като научен експеримент, тя надигна чашата и отпи. След няколко мига се почувства прекрасно.

— О, чувствам се чудесно — рече тя на луната, като сподави смеха си и си припомни кратката и забавна среща с легендарния Никола Дъовил. Майка ѝ го шпионираше в Хайд Парк, когато откритата му карета бавно минаваше по пътеката, на която бяха те. С нетърпение, граничещо с отчаяние, в желанието си да я срещне е него, майката на Джулиана я избути и тя застана точно на пътя на коня и каретата. Загубила равновесие, девойката сграбчи юздите на коня, за да не падне, като силно дръпна разярения кон и още по-разярения му господар, и ги принуди да спрат.

Изплашена от нервното пристъпяне на животното, Джулиана хвана още по-здраво юздите, за да го успокои. Възнамеряваше или да се извини, или да се скара на водача на каретата, задето не се опитва да усмири коня си. Когато вдигна глава, Джулиана видя Никола Дъовил. Въпреки безразличието в присвитите му преценяващи очи тя почувства как коленете ѝ се подкосяват и кръвта ѝ кипва.

Тъмнокос, с широки рамене, с проникателни сиво-сини очи и изящни устни, той беше мъж, който бе опитал всички удоволствия, които предлага животът. С ангелското си лице и сиво-сините си очи, Никола Дъовил бе безбожно привлекателен и забранен като грях. Джулиана внезапно изпита желание да направи нещо, за да го впечатли.

— Ако искате да се издигнете в обществото, mademoiselle — рече той рязко и студено, — бихте ли измислили по-обичайни методи, за да ме впечатлите.

Джулиана едва се сдържа да не отговори и да отвърне на удара с удар, за разлика от майка си, която тъй отчаяно желаше да я представи, че потъпка всички правила на етикета.

— За нас е изключително удоволствие и чест, милорд — възкликна лейди Скефингтън, като не забелязваше изпълнените му с презрение присвити очи и жадните за сензация погледи на пътниците в другите карети, които бяха принудени да спрат.

— Откога чакам момента да ви представя дъщеря си...

— Трябва ли да мисля — прекъсна я той, — че това има нещо общо с внезапното изскачане на дъщеря ви пред моя кон?

Джулиана реши, че този мъж е изключително груб и арогантен.

— Да, точно така — избухна тя, ужасена от изключителната точност на преценката му и осъзнала със закъснение, че все още държи юздите. Изпусна ги, сякаш бяха змии, отстъпи и заложи на непочтителността, тъй като не виждаше друг начин да спаси гордостта си. — Упражнявах се — отвърна превзето тя.

Отговорът ѝ го смая и ръката му, която бе протегната за юздите, застина.

— Упражнявате се? — повтори той, като изучаваше изражението ѝ. — В какво по-точно?

Девојката вирна брадичка, вдигна вежди и рече високомерно, като се надяваше отговорът ѝ да мине за остроумен:

— Очевидно, за да стана разбойничка. За да усвоя занаята, внезапно препречвам пътя на невинни пътници в парка и устройвам засада на конете им.

Като му обърна гръб, тя здраво хвана майка си за ръката и я повлече по пътя. После презрително добави:

— Добър ви ден, господин... ъ... Деверо.

Майка ѝ бе ужасена. Особено се възмути, когато дочу смях от каретата.

Лейди Skeфингтън поучава дъщеря си цяла вечер.

— Как можа да се държиш толкова просташки! — проплака тя, като нервно чупеше ръце. — Никола Дъовил има огромно влияние в обществото и ако произнесе и една дума против теб, всички ще те избягват. Ще бъдеш опозорена! Опозорена, чуваш ли ме? — Въпреки извиненията на Джулиана, майка ѝ не се укроти. Тя пристъпваше напред-назад, в едната си ръка държеше шишенце амоняк, а в другата — носна кърпичка.

— Днес в парка Никола Дъовил ти отдели няколко минути от ценното си внимание, това го видяха доста хора, така че и това бе успех за начало! До довечера щяхме да получим покани за всички важни приеми на сезона, а до утре кандидатите щяха да се тълпят пред вратата ти! А какво се случи, ти го обиди и унищожи надеждите и мечтите ми. — Тя избърса сълзите си. — И за всичко е виновна баба ти! Тя те научи да се държиш като нея. О, трябва да горя в ада, задето

ти позволих да прекарваш толкова време с тази ужасна дърта вещица, ала никой не можеше да се противопостави на волята ѝ, най-малко пък баща ти!

Тя престана да крачи напред-назад и се спря пред Джулиана.

— Трябва да ти е ясно, че знам повече неща за истинския живот, отколкото баба ти, и ще ти кажа нещо, което тя никога не ти е споменавала — една проста истина, която е много по-ценна от странните ѝ идеи, а истината е, че... — Тя стисна ръцете си в юмруци и с треперещ глас изрече: — Мъжете не искат да си имат работа с жени, които знаят повече от тях! Ако клюкарките в Лондон научат, ти ще си опозорена! Нито един джентълмен от висшето общество няма да те иска! Ти... ще... си... опозорена!

[1] Най-ниската наследствена титла. — Б. пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Звънлив женски смях върна мислите на Джулиана отново към маскения бал. Наблюдаваше как възрастни се вживяват в ролята на непослушни деца, зачуди се на колко ли жени репутациите бяха унищожени тази вечер. Като си припомни това, което я бе учила майка ѝ, съществуваха безброй много начини да бъдеш опозорена. Грешки, които жените сами допускат, например, като покажеш, че си прекалено интелигентна, прекалено умна, прекалено начетена или пък прекалено свободолюбива, могат да унищожат всичките им шансове за идеален брак. Но ако грешките засягат и благородството на някой джентълмен, тогава се стига до „пълно опозоряване“ и се губят всички шансове за брак.

Беше много глупаво, реши Джулиана, като си припомни многобройните начини за това.

Жена може да бъде „напълно опозорена“, ако позволи на джентълмен да остане насаме с нея в стая или да му позволи да покаже чувствата си открито, или пък ако танцува с него три пъти.

Докато размишляваше върху това; тя осъзна, че отдавна щеше да е решила проблема си, ако бе направила едно от тези неща и се бе опозорила, като унищожеше всички шансове за брак. Ако беше опозорена, изведнъж я осени прозрение, нямаше да ѝ предстои брак със сър Франсис Белхевън!

Само при мисълта за него веселието ѝ се изпари и луната се разлюля пред очите ѝ, които бяха пълни със сълзи. Тя потърси носна кърпичка, но се сети, че не носи. После отпи от чашата си, като се надяваше да подобри мрачното си настроение.

Няколко минути след като изпуши пурата си, Ники стоеше на същото място, където го бе оставила Валери и се двоумеше дали да не поеме надясно и да се върне в градината, или да тръгне наляво и да навлезе още по-навътре в лабиринта, докато не стигне пътеката, която знаеше, че води покрай къщата и директно към спалнята му.

Той бе уморен, а в стаята му имаше огромно и удобно легло. Ако майка му не го бе помолила да се отбие тук по пътя от Лондон и да предаде лично поздравите ѝ на майката на Валери, нямаше въобще да си прави труда. Според писмото на баща му здравето на майка му се влошаваше, а Ники не искаше да допусне и най-малката грешка, за да я разтревожи или разочарова. Той се обърна и тръгна към пътеката, която водеше към изхода на лабиринта и към градината, готов да изпълни обществения си дълг тази вечер и синовния си дълг утре сутринта.

ШЕСТА ГЛАВА

Джулиана бе убедена, че опозоряването ѝ ще накара сър Франсис да оттегли предложението си за женитба, въпреки че не знаеше как ще оцелее, когато родителите ѝ разберат, че сама е виновна. Отново се задави от сълзи, облегна главата си назад, затвори очи и реши да се помоли. Тя се молеше баба ѝ да измисли начин, по който да се опозори. Решила, че ще е по-разумно да се обърне към по-висши инстанции, Джулиана се помоли Господ да разреши проблема ѝ. Хрумна ѝ, че може би Господ не би погледнал с добри очи на нейната молба, камо ли пък да я осъществи, освен ако не я съжали. Отпи от чашата си и още по-силно стисна очи, като започна да изброява на Господ причините, заради които искаше да бъде опозорена. Тъкмо стигна до нежеланието си да се омъжи за сър Франсис Белхевън и ридаеше от отчаяние, когато се стресна от някакъв глас — дълбок, плътен, властен мъжки глас, изпълнен със състрадание:

— Мога ли да ви помогна?

Страх скова цялото ѝ тяло, сърцето ѝ щеше да изскочи. Загледа се в сянката, която се приближаваше към нея.

Привидението спря така, че бледите лунни лъчи не можаха да го осветят, лицето му бе в сянка, чертите му бяха неясни. Той бавно вдигна ръката си и като че ли нещо бяло полетя от нея, въпреки че нямаше вятър.

Сетивата ѝ бяха замъглени от шока и брентито, Джулиана осъзна, че той държи летящото нещо. Тя колебливо пристъпи напред и протегна ръка, за да достигне неговата. Това, което държеше в ръката си, бе съвсем обикновена носна кърпа.

— Благодаря ви — прошепна тя, усмихна се измъчено и си избърса носа и очите.

Не знаеше какво да прави с нея сега, затова му я подаде.

— Можете да я задържите.

Джулиана я сграбчи и я притисна до сърцето си.

— Благодаря ви.

— Има ли още нещо, което мога да направя за вас?

— Не си тръгвайте! Моля ви! Нуждая се от вашата помощ, но искам да ви обясня. — Тя понечи да обясни как се бе молила на Господ да бъде опозорена, когато осъзна как две неща ѝ се струват странни. Първо, този ангел, който най-вероятно се бе появил в отговор на молитвите ѝ, като че ли имаше лек акцент — и то френски. Второ, сега, когато очите ѝ се бяха приспособили към мрака и можеше да го разгледа по-добре, забеляза, че имаше нещо дяволско в лицето му, а не ангелско. Тъй като се молеше да бъде опозорена, бе по-приемливо това мистично същество да принадлежи на ада и да е дошло в отговор на молитвите ѝ, за да ѝ помогне.

Като се опитваше да не се остави брентито да ѝ въздейства, Джулиана го погледна предпазливо.

— Моля ви, не си мислете, че обиждам личността ви... или вкуса ви към дрехи — започна тя, като се опитваше да говори нормално, — но защо не носите бяло, вместо черно!

Очите му, които се виждаха през процепите на маската, се присвиха, щом чуха възмутителното предложение, а Джулиана се приготви той да я срази с изпепеляващия си поглед и се изненада, когато чу мекия му глас:

— Прието е мъжете да се обличат в черно. Ако се бях появил тук в бяло, щях да привлека вниманието. Хората ще се опитат да ме разпознаят. Ще забележат първо ръста ми, после останалите ми черти и, разбира се — самоличността ми. Ако беше станало така, щях да загубя анонимността си и съответно свободата си да правя разни неща, които правят всички в нощ като тази.

— Да, разбирам — учтиво рече Джулиана, ала не бе докрай убедена в това, което казваше. — Предполагам, не е чак толкова необичайно, колкото си мислех.

Ники си помисли, че срещата им е малко „необичайна“. Когато я видя отначало, тя ридаеше. В зависимост от моментите на хубавото ѝ лице се бяха изредили много изражения — шок, срам, благоговение, страх, съмнение, а сега — несигурност... дори неспокойство. Докато я чакаше да събере кураж и да обясни какво точно иска от него, Ники забеляза, че тя е необикновена. Светлата ѝ руса коса блестеше като платина на лунната светлина, когато тя движеше главата си, а огромните ѝ очи бяха сини като лавандула. Лицето ѝ бе изключително

нежно, с мека млечнобяла кожа, извити вежди и прекрасни устни. Красотата ѝ бе изтънчена и неуловима на пръв поглед. Тя извираше от невинното ѝ лице и искрените ѝ огромни очи, а не от екзотичното и еротично излъчване. Не можеше да определи възрастта ѝ, ала изглеждаше доста млада и определено някои неща не се връзваха.

Тя се опита да си събере мислите, а той вдигна вежди и продължи да я изучава.

— Ще имате ли нещо против — произнесе тя много учтиво — да сваляте маската си и да ми позволите да видя лицето ви?

— Това ли е услугата, за която ме помолихте? — попита той.

— Не, но не мога да ви я кажа, преди да съм видяла лицето ви. — Когато видя, че той няма никакво намерение да изпълни молбата ѝ, Джулиана добави с треперещ и отчаян глас: — Това е изключително важно!

Ники се поколеба, ала изведнъж го обзе силно любопитство и реши да ѝ съдейства. Махна маската и излезе от сянката, като я погледна изразително право в лицето, после зачака нейната реакция.

И тя бе доста красноречива.

Тя затисна устата си с ръка, а очите ѝ щяха да изскочат. Ники пристъпи напред, като си помисли, че тя ще припадне, но вместо това тя избухна в смях, което го озадачи още повече. Заливаше се от смях, седна на каменната пейка и закри лицето си с ръце. Два пъти го погледна през пръстите си, като че ли да се увери отново, че го е видяла, и двата пъти лицето му я накара да се засмее още по-силно.

С огромни усилия Джулиана най-накрая успя да се успокои. Тя вдигна лицето си към него, очите ѝ още се смееха, гледаше и не вярваше, че пред нея е единственото лице в цяла Англия, което я бе развълнувало до този момент. Когато изненадата ѝ премина, това лице отново ѝ въздействаше по същия начин като при предишната им среща през пролетта. Само че този път имаше малка разлика. Чувствените му устни се усмихваха, погледът му не бе безмилостен и студен, очите му бяха... изпълнени със съмнение. Изражението на лицето му бе напълно неразгадаемо, но определено — загадъчно и интересно.

Това я поласка, повдигна духа ѝ, възвърна самочувствието ѝ и напълно я убеди, че е взела правилно решение. Беше се помолила да бъде напълно опозорена и точно това щеше да стане с помощта на най-желания ерген в цяла Европа, самия Никола Дъовил! Всичко се

нареждаше идеално, по-добре не би могло и да бъде — шестото ѝ чувство ѝ подсказваше. Щеше да се жертва да бъде опозорена, за да избяга от сър Франсис, ала не всичко бе толкова трагично — щяха да ѝ останат сладките спомени от тази вечер.

— Не съм побъркана, въпреки че сигурно се държа като такава — започна тя. — Наистина можете да ми помогнете.

Ники знаеше, че трябва да си тръгне оттук, ала бе пленен от очарователното и неустойимо лице, заразен от звънливия ѝ смях и изненадан от удивителните ѝ реакции.

— Каква е точно услугата, която се надявате да свърша?

— Малко съм затруднена да я обсъдя с вас — рече тя. Той наблюдаваше как тя се протяга за питието си. Тя отпи, сякаш то щеше да я окуражи, а после го погледна с огромните си невинни очи. — Всъщност може би е малко трудно — поправи се и сбърчи нос.

— Както виждате — отвърна ѝ Ники, като потисна усмивката си и галантно ѝ се поклони, — аз съм изцяло на вашето разположение.

— Надявам се все още да сте, когато чуete за какво ще ви помоля — промърмори тя.

— Какво трябва да направя?

— Искam да ме опозорите.

СЕДМА ГЛАВА

До този момент Ники смяташе, че нито една жена вече не може да го изненада, нито пък да го накара да загуби ума и дума.

— Моля, бихте ли повторили? — успя да произнесе най-накрая.

Джулиана го наблюдаваше как се опитва да прикрие изненадата си и потисна смеха си. Не бе сигурна дали смехът ѝ се дължеше на това, че е малко изнервена или пък наистина ѝ беше весело, или пък от греховния еликсир, който мъжете поглъщаха, за да се чувстват по-добре.

— Попитах ви дали бихте могли да ме опозорите.

За да спечели малко време, той бръкна в джоба си и извади последната от двете пури, които бе взел със себе си.

— Какво... по-точно — попита колебливо, наведе глава и запали пурата си — имате предвид?

— Имах предвид, че искам да ме опозорите — повтори Джулиана, като го наблюдаваше как събра ръцете си и запали огънче, а през цялото време разглеждаше лицето ѝ.

— Имам предвид, че не желая някой мъж да ме пожелае — уточни тя. — Искам да остана неомъжена.

Той качи крака си върху каменната пейка и се замисли, пурата димеше между равните му бели зъби.

— Аз... аз не мисля, че мога да го изясня по-добре — добави тя разтревожена.

— Не, аз също мисля, че не бихте могли.

Тя се облегна назад и се опитваше да разгадае изражението му, докато той се взираше в мрака.

— Нали разбрахте какво имам предвид?

— О, без съмнение.

Не беше кой знае колко впечатлен, така че му предложи първото нещо, което ѝ хрумна, за да го примами:

— Ще ви платя!

Този път Ники успя да скрие изненадата си, но не и да прикрие усмивката си. Тя наистина го вълнуваше и постоянно го заинтригуваше.

— Случва се за втори път — промърмори той — в една и съща нощ. — Сети се, че тя очаква отговор, затова сведе поглед към лицето ѝ, ухили се и рече смутен: — Това предложение е много съблазнително.

— Аз съм изцяло на ваше разположение — обеща тя, наведе се напред и го погледна нетърпеливо, с очи, изпълнени с надежда.

— Изкушавам се все повече и повече.

Ники се загледа в мрака, реши да я накара да почака малко за отговора му, искаше да анализира положението и интригуващата млада жена на пейката. Все още не бе сигурен колко е годишна, ала бе разбрал, че определено не е изтънчена и традиционно възпитана млада дама, щом го моли за такава „услуга“. Доказателство за това беше, че е сама в парка през нощта, на уединено място с мъж, на когото не е била представена.

Освен това роклята ѝ бе доста предизвикателна. Дълбокото деколте разкриваше красива гръд. Самата рокля беше прилепнала по тялото, за да подчертава тънката ѝ талия. Никой уважаван джентълмен с обществено положение не би позволил на невинната си дъщеря да се появи така разсъблечена. Този тоалет отиваше на дръзка омъжена жена или на куртизанка. Красавицата до него не носеше годежен пръстен, което означаваше, че е второто. Още повече, че напоследък младите и по-богати мъже често водеха леки жени на баловете с маски. Най-красивите и желани куртизанки в цял Лондон често присъстваха на тях и така Ники заключи, че куртизанката с ангелско лице до него се е посдърпала с този, който я бе довел. След като е поплакала малко, е решила, че трябва да му намери заместник. Дяволски добре знаеше, че много отдавна, и то доста пъти е била „опозорявана“, ала бе измислила тази гениална лъжа и той наистина бе впечатлен. Тя не само бе неустоима и прекрасна, но и неповторима. Също така и изключително забавна. С външния си вид и с въображението си, с нежния си глас, нямаше да се оглежда много, за да си намери нов защитник. Всъщност, ако се окажеше, че е наполовина толкова забавна и вълнуваща в леглото, колкото се бе показала досега, наистина щеше да се изкуши да се кандидатира за тази роля.

Разтревожена и изпълнена със съмнение, Джулиана не откъсваше очи от лицето му, докато той се взираше в далечината. Очите му бяха присвити, сякаш се усмихваше, ала може би този ефект се получаваше, тъй като бе стиснал димящата пура между белите си зъби.

Не можеше да издържа повече и затова го попита:

— Взехте ли решение?

Той я погледна, а Джулиана се разтрепери, когато забеляза самодоволната усмивка на лицето му.

— Не съм евтин — пошегува се Ники.

— Нямам много пари — предупреди го тя, а той избухна в смях.

Тя започна да рови в дамската си чанта.

Никола Дъовил протегна ръка към нея и рече:

— Да потърсим ли по-удобно местенце за... ъ...

— Моето обезчестяване? — помогна му тя и като че ли той усети леко колебание от нейна страна, ала то бързо се изпари. Ангелът се изправи и подобно на кралица тръгна решително и твърдо напред, като го информира: — Да го направим тогава.

Той я поведе по-навътре в лабиринта и се замисли за времето, прекарано с Валери по-рано тази вечер. Докато вървяха, му хрумна, че е редно да се запознаят. Когато спомена това, тя заяви, че вече знае кой е.

— А вие сте? — попита Ники, тъй като тя явно нямаше никакво намерение да му се представи.

Вълшебното въздействие на нощта, на луната и на красивия съблазнителен мъж бе толкова силно и въпреки изпития алкохол тя започна да се тревожи. Опита се да измисли някакво име, погледна към тоалета си и рече:

— Мария. Можете да ме наричате Мария.

— Като Мария-Антоанета ли? — подразни я Ники, чудейки се защо го лъже.

В отговор тя весело размаха лявата си ръка и тържествено рече:

— Има ли значение вече! — Миг по-късно застина: — Къде отиваме?

— В спалнята ми.

Джулиана си припомни начините за опозоряване. Да танцуваш три пъти с мъж. Да позволиш на мъж да изрази открито чувствата си.

Да останеш сама в стая с мъж. Стая. Спалня. Тя кимна в съгласие:

— Много добре, предполагам разбирате тези неща по-добре от мен.

„Съмнявам се“ — помисли си Ники. Вървяха мълчаливо. На Ники му харесваше, че тя не говори много. Най-накрая тя наруши тишината:

— Винаги съм се чудела на червеите. А вие?

— Не чак толкова — отвърна Ники и едва не се засмя.

— Тогава ме изслушайте и се опитайте да ми отговорите — предложи тя, като много му напомняше на озадачен учен. — Ако Господ ги е създал, за да лазят по земята, защо нямат колене?

Ники се спря, раменете му се разтърсваха от напушилия го смях, той се обърна към нея:

— Какво казахте току-що?

Тя обърна ангелското си лице към него, очите ѝ блестяха, гърдите ѝ се надигаха, жадни за ласки, чувствените ѝ устни се движеха и го изкушаваха:

— Попитах защо червеите нямат колене.

— Точно това помислих, че казахте. — Стисна раменете ѝ, притисна я силно в обятията си и реши да потисне смеха, който тя бе предизвикала, като я целуне. Пусна я също толкова бързо, колкото я бе грабнал. Като че ли тя бе изненадана, а още по-странно — обидена: Реша, че не е необходимо да обсъжда причините за реакциите си с жена, която ще сподели леглото му, и то като заплати за услугата.

Въпреки всичко не можа да устои да не я погледне няколко пъти в мрака, за да прецени изражението ѝ и реакцията ѝ. Успокои се, когато забележа усмивката на устните ѝ.

Все още не бе сигурен дали са се движели по правилните пътеки, свиха край последния ъгъл и той забележа тайния изход, който минаваше покрай едната страна на къщата. Знаеше много добре, че още няколко стъпки и всички гости щяха да ги забележат, затова Ники внимателно мина откъм лявата ѝ страна.

— Защо вървим толкова бързо? — попита тя.

— Защото оттук ни виждат гостите в градината — предупреди я той.

Тя се промъкна покрай него и сама надникна, за да се увери.

— Какво толкова! — отново вдигна тържествено ръка. Повиши глас и извика: — Имате разрешението ми да гледате представлението на годината, дами и господа!

Ники беше ужасен и безпомощен.

ОСМА ГЛАВА

В спалнята му Джулиана седеше на малко канапе, тапицирано със златен брокат, и го наблюдаваше как бавно смъква палтото си и разхлабва снежнобялото шалче. Милион звънчета биеха предупредително в главата ѝ, ала тя беше опиянена. Или може би като си спомняше за допира на устните му, главата ѝ се замайваше още повече.

Тя сведе поглед, тъй като реши, че това е най-разумното нещо, което можеше да направи.

Ники бе свалил палтото и шала си, започна да разкопчава ризата си и тръгна към лакираната масичка, върху която бяха поставени поднос с чаши и гарафа с бренди. Погледна през рамо, за да я попита дали ще иска нещо, ала това, което видя, го накара да се разтревожи. Той се обърна към нея. Тя се бе разположила на канапето, ала бе навела толкова ниско глава, сякаш търсеше нещо на пода.

— Какво правиш? — попита той.

Тя отговори, без да поглежда към него:

— Нямам пръсти.

— Какво искаш да кажеш? — попита раздразнен Ники. Все по-силно бе усещането му, че почти всичко, което правеше и казваше тази жена, е налудничаво и смешно. Разбира се, включително и молбата ѝ да бъде „опозорена“. Вероятно беше прекалила с алкохола или имаше психически проблеми. Той остро попита: — Можеш ли да се изправиш?

Джулиана застина от хладния му тон. Опитва се да запази самообладание. Объркана от внезапната промяна в него, тя се изправи. Не можеше да повярва, че този мъж пред нея се беше шегувал, беше я забавлявал... и целунал.

Ники забеляза, че тя е смутена. Сякаш не знаеше нито къде се намира, нито какво прави. Гневът му прерасна в разочарование, бе възмутен от собствената си наивност.

— Въобще можеш ли да кажеш нещо смислено в този момент, за да ме убедиш, че не си малоумна? — попита я грубо.

Този глас ѝ бе до болка познат — властен, надменен, жесток, самоуверен, същият този глас я бе унижил и вбесил в парка. Тази вечер реакцията ѝ бе забавена от брентито и изненадата, ала не закъсня, макар че бе по-резервирана от предишния път. Джулиана искаше тази нощ да остане завинаги в съзнанието ѝ, да се превърне в сладък и незабравим спомен.

— Мисля, че да — тихо отвърна тя, вдигна брадичката си, гласът ѝ едва доловимо потрепери. — Какво ще кажеш да започнем с гръцка философия? — Тя сложи ръце зад врата си, обърна се и се престори, че изучава с интерес картината над камината. — Сократ е имал няколко интригуващи наблюдения за знанието и етиката. Платон е гледал позадълбочено... — Джулиана направи пауза, като отчаяно се опитваше да проясни съзнанието си и да си спомни какво още знаеше за философите, древността или... — Съвременните... — отново се опита тя. — Волтер е мой любимец, обожавам остроумието му. Ала от всички съвременни... — Направи пауза, усетила, че той се приближава зад нея. Стегна се и продължи: — От всички съвременни философи най-добре съм запозната с една жена. Казва се Сара.

Той спря толкова близо до нея, че усещаше присъствието му. Обзета от колебание, Джулиана добави:

— Да ти споделя ли любимата теория на Сара?

— На всяка цена — прошепна той, а топлият му дъх докосна слепоочието ѝ.

— Теорията на Сара гласи, че в древността жените са били по-висши създания от мъжете, ала мъжете, арогантни, пресметливи и груби, решили да измамат...

Цялото ѝ тяло се напрегна, когато ръцете му обхванаха раменете ѝ.

— Мъжете намерили начин да ни убедят, както и себе си, че жените всъщност са по-слабите и...

Топлите му влажни устни докоснаха чувствителното място зад ухото ѝ и тялото ѝ потръпна в очакване.

— Продължавай — настоя той, гласът му бе нежен като кадифе, устните му все още си играеха с ухото ѝ. Джулиана се опитваше да запази самообладание, но дишането ѝ се учести и тя въздъхна. Отново

губеше контрол, бе позволила брeндитo да я заблуди, че това, което върши, е правилно. Или беше от питието, или заради сър Франсис Белхевън: сладко, забранено мъчение, което щеше да остави незабравими спомени... или живот с мъж, от когото ѝ се повдига. Имаше право на няколко мига щастие, реши тя.

Когато Ники плъзна ръката си по гърдите ѝ, усети колко силно бие сърцето ѝ. Гърдите ѝ бяха свършени. Той я целуна нежно по слепоочието, после остави влажна следа по копринената кожа на страните ѝ. Тя ухаеше на свеж въздух и пролетни цветя, а в ръцете му беше като...

Дърво.

Дишаше така, сякаш тича, а сърцето ѝ щеше да изскочи от...
Страх.

Ники повдигна главата ѝ и я обърна към себе си. Не можеше да повярва на това, което виждаше: страните ѝ пламтяха, очите ѝ бяха потъмнели като виолетови езера и го гледаха уплашено. Страните ѝ се изчервиха още повече от срам, докато той изучаваше подробно всяка черта от нежното ѝ и елегантно лице, търсейки нещо, което да означава, че това не е ново за нея и не я ужасява. Искаше да открие поне едно доказателство, че има опит.

Ала единственото, което съзря, бе невинност.

Беше ѝ за пръв път.

Никога преди не бе вършила подобно нещо.

Въпреки това той я желаше. Изненада се, като осъзна, че я желае още повече заради невинността ѝ. Тя сама му бе предложила, дори бе изявила желание да му плати. А още се колебаеше. Повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите. Спокойно я попита:

— Абсолютно ли си убедена, че искаш да си тук... и да правиш това?

Джулиана едва преглътна и кимна.

— Това е нещо, което трябва да направя, за да се реши всичко.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, а Ники направи това, за което от доста време копнееше. Когато наведе главата си към нея, той си помисли, че не просто отнема невинността на девица, а опозорява ангел. Нападна устните ѝ с нестихваща нежност, подложи я на сладки мъчения, докато тя не му отговори със същото. Не спираше да я целува, докато тя не

застена в обятията му, притискаше я към себе си, ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и обхванаха гърдите ѝ.

— Не! — Тя се отскубна толкова внезапно, че Ники едва не се свлече. — Не мога! Не мога! Не и това!

Тя възбудено клатеше глава, а Ники я гледаше намръщен и невярващ на очите си. В един миг отвърщаше на целувките му, беше обвила ръце около врата му, а тялото ѝ се извиваше срещу неговото. В следващия отвори вратата и си тръгна...

Озова се срещу Валери и някаква жена, която беснееше. Като че ли насън, или по-точно в кошмар, той разпозна жената, която го бе спряла в парка, която в този момент прегръщаше дъщеря си — малкия ангел, с когото бе преди миг.

Възрастната жена бе някак странна сега. Вече не мърмореше каква чест и удоволствие е да го срещне, тя го гледаше право в очите, на лицето ѝ бяха изписани надменност и враждебност.

— Щом заведе дъщеря си в леглото и извикам съпруга си, ще обсъдим положението насаме! — победоносно заяви тя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Джулиана? — Разбира се, майка ѝ не можеше да говори нормално, а направо крещеше.

Момичето имаше страхотно главоболие, чак зъбите го боляха. Единственото нещо, което не бе ужасно тази сутрин, бе майка ѝ.

Мислеше си, че ще побеснее и ще се разкрещи, ала след миналата нощ майка ѝ се отнасяше с нежност и разбиране.

Нямаше въпроси, обвинения.

Свита в каретата и чувствайки се като най-жалкото същество на земята, Джулиана наблюдаваше къщата, където се бе случило всичко.

— Ще повърна — прошепна тя.

— Не, скъпа, това въобще няма да е приятно.

Джулиана преглътна.

— Скоро ще сме вкъщи, нали?

— Не отиваме вкъщи?

— А къде?

— Ние отиваме точно... тук — отвърна майка ѝ с присвити очи, които изведнъж светнаха от радост.

Джулиана положи усилия, за да види къде е това „тук“, и съзря само уютна малка вила, пред която се намираше каретата на баща ѝ. Имаше и още една карета с изрисуван герб на едната ѝ страна. Едва сега видя църквата. А в двора на църквата до баща ѝ стоеше Никола Дъовил.

Мрачното му и навъсено лице беше хиляди пъти по-ледено и надменно, отколкото онзи ден в парка.

— Защо сме тук? — проплака Джулиана, чувстваше, че ще припадне от шок, гадене и главоболие.

— За сватбата ти с Никола Дъовил.

— Какво? Но защо?

— Защо се жени за теб ли? — попита спокойно майка ѝ, докато ѝ отваряше вратата. — Защото няма друг избор. Въпреки всичко той е джентълмен. Познава правилата и все пак ги наруши. Нашата

домакия и двама от прислугата са те видели да излизаш от спалнята му. Той унищожи репутацията на невинно и добре възпитано момиче. Ако не се ожени за теб, ще бъдеш опозорена, а той никога повече нямаше да се нарече джентълмен. Ще загуби доверието на всички благородници. Честта му го заставя да се ожени за теб.

— Но аз не искам! — проплака Джулиана. — И ще му го кажа! Искам да му обясня!

— Аз не желяех това! — Половин час по-късно обясняваше Джулиана и трепереше в каретата на съпруга си. Той не бе проронил и дума, освен когато даде обета си.

— Млъкни и влизай! — заповяда той.

— Къде отиваме? — проплака тя.

— В новия ти дом — произнесе презрително и саркастично той.
— Твоя нов дом — поясни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тананикайки си коледна песничка, седнала пред тоалетката в спалнята си, Джулиана украсяваше с миниатюрни червени клончета тъмозелената панделка, с която бе вързала гъстата си руса коса. Сякаш имаше корона на главата си.

Доволна, тя се изправи и оправи гънките на меката зелена вълнена рокля, стегна маншетите на китките си и тръгна към салона, където възнамеряваше да поработи върху новия си ръкопис пред искрящата камина.

През трите месеца, откакто съпругът ѝ най-безцеремонно я зарязал пред прекрасната малка провинциална къща няколко часа след сватбата, от Никола Дъовил нямаше ни вест, ни кост. Както и да е, всеки детайл от онзи отвратителен ден се бе запечатал в съзнанието ѝ. Като че ли бе вчера, стомахът ѝ все още се свиваше от срам и безпомощност.

Пълна пародия на сватба, крайно благоприятен завършек на нещо, което е започнало като маскарад. Майка ѝ не обвиняваше Джулиана за случилото се през онази нощ, а подходи съвсем практично и улови най-желания ерген в цял Лондон.

Вместо да предложи майчините си съвети за брака и децата, преди дъщеря ѝ да извърви краткия път към олтара и да стане съпруга, майката на Джулиана я снабдяваше с ценна информация какви видове кожи да си купува.

От друга страна, бащата на Джулиана очевидно бе преценил по-добре действителността, която всъщност беше, че дъщеря му е опозорена, а младоженецът е участвал в това. Беше се справил с положението, като бе изпил почти цяла бутилка мадейра, преди да я съпроводи, макар и нестабилно, но все пак щастливо, по пътеката. Трагичната и нелепа картина завършваше с булката, която очевидно се бореше с махмурлука, пък младоженецът...

Джулиана потръпна при спомена за омразата в очите му, когато му бе наредено да се обрече на нея. Помнеше дори и свещеника, който

ръководеше церемонията. Все още можеше да си го представи как стои там, а на лицето му се бе изписал ужас, когато младоженецът вместо да целуне булката, я изгледа с презрение и надменност, обърна се и си тръгна.

В каретата Джулиана се бе опитала да говори с него, да му обясни, да се извини. След като бе изслушал оправданията ѝ с ледено мълчание, най-накрая той бе проговорил:

— Ако чуя още една думичка от теб, ще се озовеш на пътя, преди да си довършила изречението си!

През месеците, в които бе захвърлена тук като непотребна вещ, Джулиана научи какво е самота — не когато загубиш близък човек, а тази самота, при която си отхвърлен, презрян и опозорен. Бе научила всичко това, а също и още клюки за скандалната връзка на Ники с красива оперна танцьорка, разтръбени из цял Лондон, последвали тези за внезапната му женитба.

Той я наказваше, Джулиана бе сигурна. Искаше да ѝ даде урок. Публично унижение в замяна на това, което смяташе — и което винаги щеше да смята — за заложен от нея и майка ѝ капан. А най-лошото бе, че когато Джулиана се поставеше на негово място, разбираше прекрасно как и защо се чувства така той.

Миналата седмица отмъщението му надхвърли всякакви граници. Бе проляла много сълзи, измъчвана от спомена за омразата в очите му в деня на сватбата, бе му писала десетки писма, за да обясни. Последва краткият му отговор. Унищожителното му послание бе изпратено по секретаря му, който я предупреди, че ако направи още един опит да се свърже с него, ще бъде изхвърлена от дома, в който живее, и оставена на произвола на съдбата без нито един шилинг.

Джулиана Дъовил очакваше, че ще живее до края на дните си като отшелник, изкупвайки грях, който бе колкото неин, толкова и негов. Никола Дъовил имаше още пет резиденции — огромни и където-където по-оживени. Ако се вярваше на клюките във вестниците и на малкото информация, която изкопчи от Шеридан Уестморланд, той организираше разточителни приеми за приятелите си.

До миналата седмица дните се нижеха в самота, отчаяние и терзания, нищо не ѝ вдъхваше надежда. Освен може би малкото успокоение, което намери, като изливаше душата си в десетки писма за

баба си. Ала всичко това се бе променило, имаше някакъв напредък, някаква надежда, която с всеки изминал ден ставаше все по-голяма.

Миналата седмица бе получила писмо от някакъв лондонски издател, който искаше да купи новия ѝ роман. В писмото си господин Фремингъм дори я сравняваше с ненадминатата Джейн Остин. Бе впечатлен от хумора ѝ и забележителната ѝ проникателност, с която описваше арогантността, безсърдечието и надменността на висшето общество и безуспешните опити да принадлежиш към нещо, което е толкова фалшиво и измислено.

Също така той бе изпратил и банково извлечение, както и обещания, че ще дойдат още много чекове след издаването на романа. Парите бяха независимост, сила, освобождение от робството на Никола Дъовил. Бяха... всичко!

Вече си мечтаеше как ще си намери жилище в Лондон, уютна и малка къща в приличен квартал... точно както бяха планирали с баба си да живее, когато получи наследството. До края на идната година щеше да има достатъчно пари да напусне този прекрасен затвор, където бе изпратена на заточение.

Нощните ѝ блянове и сънища не бяха толкова успокоителни. Обвита в загадъчност и беззащитност, тя виждаше Ники, точно както го бе видяла в лабиринта. Бе сложил крака на пейката си до нея, загледан в далечината, с димяща тънка пура между зъбите, усмихващ се на налудничавата ѝ молба да бъде опозорена. Сякаш ѝ се подиграваше. Искеше да ѝ покаже, че ще си плати. После я целуваше, а тя се събуждаше с разтуптяно сърце. Все още усещаше топлината на устните му върху своите.

Затова пък когато утрото настъпеше и слънчевата светлина влезеше през прозорците, бъдещето бе отново в нейни ръце, а миналото... Тя оставяше миналото в леглото със сънищата. За пръв път намираше толкова сигурно убежище в писането.

Долу в салона Ларкин, икономът, вече бе донесъл таблата със закуска — чаша горещ шоколад и препечени филии с масло.

— Благодаря ти, Ларкин — усмихна се тя и се настани на стола.

Беше късен следобед, а Джулиана бе погълната от романа си, когато Ларкин я прекъсна:

— Милейди?

Тя вдигна писалката си — знак да почака, докато свърши това, което искаше да запише.

— Но...

Джулиана твърдо поклати глава. Тук не съществуваше нищо спешно и наложително и тя прекрасно знаеше това. Нямахше неочаквани гости, за да си побъбрят в това далечно, забравено от Бога кътче на земята, нито пък неотложни домакински задачи, които да не могат да почакат. Малкото имение бе като добре смазана машина, зависеше от волята на господаря ѝ, въпреки че прислугата се държеше с нея любезно. Тук Джулиана бе само гост. Понякога имаше чувството, че слугите я съжаляват за несполучливия ѝ брак, особено икономът. Доволна, тя остави писалката и се обърна:

— Съжалявам, Ларкин — каза, като забеляза, че е готов да избухне задето бе чакал толкова дълго да му обърне внимание. — Но ако не запиша мисълта си веднага, ще я забравя. Какво искаш да ми кажеш?

— Негова светлост току-що пристигна, милейди! Желаете да ви види веднага в кабинета си. — Джулиана бе скочила от изненада и надежда преди още Ларкин да добави: — И е довел личния си слуга.

Незапознатата с навиците и привичките на богатите, тя го погледна объркано.

— Това означава — сподели щастливо икономът, — че ще пренощува тук.

Застанал пред прозореца на кабинета си, Ники нетърпеливо гледаше зимния пейзаж, който изглеждаше толкова хубав, докато чакаше малката интригантка да изпълни нареждането му. Вече не си спомняше толкова добре нощта на бала, ала сватбата бе друго нещо. Денят започна, като Валери лично му сервира закуската, придружена от няколко саркастични и подигравателни забележки, че се е оказал единствената „риба“ в Лондон, която е клъвнала въдицата, и е бил толкова глупав, че е попаднал в мрежите на Джулиана и майка ѝ. Преди да я отпрати от спалнята си, тя си свърши работата, като заяви, че Джулиана сигурно е имала пръст в тази работа. При все това той все още повтаряше, че тя не е участвала в никакъв заговор.

Беше стигнал до удобния извод, че всичко се бе объркало заради времето и обстоятелствата.

Все още под въздействието на наивността и самоизмамата, които не подозираше, че притежава, той се съсредоточаваше единствено върху факта колко очарователна и красива е тя, колко му бе приятно да я държи в обятията си. Беше отишъл твърде далеч с мислите си, че дори ще си подхождат много като съпруг и съпруга. С това заблуждение я очакваше в църквата. Ако не бе толкова разярен от противната бъдеща тъща, би се засмял, когато видя как Джулиана бе измъкната от каретата.

Малката му булка бе посивяла, вероятно последствие от миналата вечер, ала това не ѝ пречеше да си бърбри с майка си за кожи, да стои в църквата и да се радва, че е хванала такъв богат мъж. Беше чул всичко това, докато, чакаше отвън.

Сега възнамеряваше отново да продължи малките си игрички, помисли си Ники. Не, беше сигурен. Тя не беше умна, а интелигентна — достатъчно интелигентна, за да ѝ стане ясно, че никога не ще го убеди в невинността си. Той почти очакваше признание, че е била подтикната от майка си.

Обърна се, когато вратата се отвори, очакваше тя да изглежда малко по-добре от последния път, когато я видя, но да се разкайва, да бъде нещастна и научила урока си. Веднага разбра, че греши.

— Искали сте да разговаряте с мен? — рече тя.

Той рязко кимна към стола пред бюрото, безмълвна команда да седне.

Светлият лъч надежда, който бе изпълнил сърцето на Джулиана, угасна моментално, когато Ники се обърна и я погледна студено. Той не бе променил мнението си, осъзна тя.

— Ще говоря направо — каза той и седна зад бюрото. — Лекарите казаха, че сърцето на майка ми отслабва и тя умира. — Лицето и гласът му бяха безизразни, забеляза Джулиана, напълно лишени от всякакви чувства. Веднага осъзна, че това е много болезнено за него. — Няма да доживее Коледа.

— Много съжалявам да чуя това — тихо прошепна тя. Вместо да ѝ отговори, той я погледна така, сякаш бе най-отвратителното същество, което някога бе виждал. Искаше да му докаже, че греши, че може да изпитва състрадание:

— Аз бях много близка с баба ми и когато тя умря, бях толкова самотна. Все още споделям с нея някои неща и мисля за нея. Аз... аз дори ѝ пиша писма, макар да знам, че е странно... — рече Джулиана.

Той я прекъсна така, сякаш не я чуваше:

— Баща ми също така ме уведоми, че тя е много разтревожена заради така наречения ни брак. Двамата с баща ми сме решили, че тя ще прекара щастливо последната си Коледа. А ти ще трябва да ми помогнеш, Джулиана.

Джулиана преглътна и кимна. Водена от желанието си каже или да направи нещо, за да му се хареса, тя тихо отвърна:

— Ще направя всичко по силите си.

Вместо да остане доволен или да ѝ обърне повече внимание, той изглеждаше направо възмутен.

— Няма да ти се наложи да се напругаш много, повярвай ми. Задачата ще ти се стори много лесна. Единственото, което се иска от теб, е да се престориш, че си на още един бал с маски. Когато родителите ми пристигнат утре, ще трябва да влезеш в ролята на моята любяща и нежна съпруга. Аз — завърши той ледено — имам трудната задача. Да се преструвам, че мога да живея под един покрив с теб! — Той се изправи. — Родителите ми ще гостуват една седмица. Дотогава аз и личният ми слуга ще останем тук. Ако не сме в тяхната компания, не искам да ми се мяркаш пред очите.

Той нервно обикаляше из стаята, сякаш не можеше да издържа да е в една стая с нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ники застана пред огледалото и направи няколко последователни сложни възела на шала си. Очакваше, че няма да му е приятно времето, прекарано с Джулиана, ала това бе непредвидимо — сякаш гореше в пъкъла цяла седмица.

Слава Богу, че изпитанието бе към края; трябваше само да преживее отварянето на подаръците тази вечер. Родителите му си тръгнаха на следващия ден. А той възнамеряваше да ги последва веднага.

Поне бе направил майка си щастлива. Очите ѝ светваха, когато забележеше някакво доказателство на обич и привързаност между него и Джулиана, която се погрижи доказателствата за любовта им да са повече.

Трябваше да ѝ се признае на Джулиана, че напълно му съдействаше. Гледаше го нежно, отвръщаше на усмивката му с усмивка, смееше се на шегите му и открито флиртуваше с него. Държеше го за ръката, когато отиваха да вечерят, вървеше до него, сядаше до него. Беше красива и остроумна. Обличаше се с вкус и дрехите ѝ стояха толкова добре, че нямаше по-грациозна жена от нея.

Тя се държеше като истинска домакиня, на която би завидяла и най-изтънчената дама от висшето общество, защото се държеше естествено и бе изключително интелигентна. Боже, тя наистина бе дяволски умна и остроумна! Трапезарията кънтеше от смях. Също така Джулиана умееше да участва в разговори, беше изключителна слушателка, много внимателна и винаги бе готова да помогне. Когато я питаха, разказваше за книгите си, дори и за баба си, с която очевидно са били много близки.

Ако не знаеше каква лъжкиня е, ако не я мразеше толкова силно, може би щеше да се гордее с нея и да е на седмото небе от щастие. На няколко пъти той забравяше каква бе истинската същност на съпругата му. В тези моменти единственото, което забелязваше, бе чаровната ѝ усмивка, нежното ѝ отношение към родителите му и, разбира се,

умението да го разсмива. Два пъти бе отишъл до нея с намерение да я целуне, тъй като му се струваше толкова правилно и естествено.

Несъмнено всичко това се дължеше на необичайното положение, в което се намираше сега: майка му измисляше имена за внуците си, които никога нямаше да се родят. Майка му знаеше всички подробности за сватбата му с Джулиана, ала въпреки всичко тя имаше свои впечатления. Майка му ужасно много хареса снаха си и направи така, че на всички да им стане пределно ясно какво чувства. Тя бе донесла снимки на малкия Ники и търпеливо ѝ ги показваше. Знаеше, че разполага с твърде малко време да прекара с младата си снаха, и бе твърдо решена да го използва най-пълноценно. Искаше Джулиана да остане с Ники ѝ двамата да бъдат щастливи.

Миналата нощ Джулиана бе седнала на облегалката на стола, а гърдите ѝ докосваха рамото му. Майка му се се разприказвала за буйното детство на сина си и цялото семейство се смееше. Джулиана се засмя толкова силно, че се плъзна в скута му, при което красноречиво се изчерви. Бързо се изправи, ала тялото на Ники го предаде, тъй като бе реагирал мигновено на изкушението и сигурно бе забелязала възбудата му.

Мразеше се, задето се издаде така. Ники сложи шала си и се обърна към слугата си, който държеше виненочервено кадифено сако. Той го облече и се приготви за последната част на „семеиния ритуал“.

Порази го фактът, че нямаше да има друга семейна Коледа, не и за него. Болка скова тялото му.

Поне майка му бе довольна. Тя наистина вярваше, че двамата с Джулиана са щастливи, той спи с жена си и усърдно работи, за да се сдобие с наследници.

Утре по това време щеше да е на път за къщата си в Дейвън.

— Ники ще потегли веднага, щом каретата ни се скрие от погледа му — рече майката на Ники на мъжа си, докато се преобличаха за вечеря.

В отговор той я целуна по главата и закопча диамантеното ѝ колие на врата ѝ.

— Направи всичко възможно, скъпа. Не се ядосвай. Не е полезно за сърцето ти.

— Не е полезно за сърцето ми да знам, че след многобройни връзки с все едни и същи и неподходящи жени Ники най-накрая е открил идеалната съпруга. Бих добавила — потресена съм, че не споделя леглото ѝ!

— Моля те — ужаси се той. — Не ми казвай, че си разпитвала прислугата.

— Няма нужда да питам когото и да било — тъжно му отвърна тя. — Имам очи за тази работа. Ако спеше с Джулиана, нямаше да я гледа с такъв копнеж и да се чувства толкова безпомощен. Тази млада жена е влюбена в него.

— Не можеш да накараш Никола да я обикне.

— О, той вече го е направил. Когато забрави, че я ненавижда, е толкова щастлив с нея, можеш да го забележиш. Тя е много красива и очарователна — добави и бавно се изправи. — И се обзалагам, че той ще открие тези, както и още много неща за нея, и то още тази вечер.

— Може би — прошепна той.

— Знаеш, че трябва да го направи! Никола може да е нарушавал нормите на благоприличие в личния си живот, ала никога не се е стигало до скандал, при това да бъде замесена някоя дама. Той никога не би отвел Джулиана в леглото си в къща, където гостува, освен ако не е бил заслепен от нея.

Тъй като не можеше да оспори този факт, съпругът топло ѝ се усмихна:

— Тогава всичко ще се нареди. Жена му сви рамене:

— Мислех да кажа някои неща на Джулиана, за да я окуража, ала ако тя разбере, че знам за цялата тази игра, ще се ужаси. — Сложи ръка на рамото му. — Цяло чудо ще е, ако се съберат.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанала пред тоалетката в спалнята си, Джулиана държеше в треперещите си ръце писмата, които бе писала на баба си. Върху леглото бяха коледните подаръци, които бе получила тази вечер. Ники възнамеряваше да замине утре, беше го заявил в деня на пристигането си, а икономът го бе потвърдил вчера.

Ники и родителите му бяха много щедри към нея, въпреки че подаръците на съпруга ѝ бяха някак безлични. Като че ли ги бе купил само за да не я обиди. Когато дойде моментът Ники да отвори подаръците си, нямаше нищо от Джулиана — знак, че тя ще му го даде лично. Той дори ѝ бе намигнал заговорнически.

Ала истината беше, че Джулиана не бе приготвила подаръци. Да, Ники бе зарадвал родителите си и от нейно име, ала не беше същото. Тя нямаше... какво да им даде, нищо, освен кутията с писмата, която държеше. Само това можеше да предложи на Ники. Бе започнала вече да го чувства по-близък. Бе направила всичко възможно, за да го накара да я забележи, да я види в друга светлина. Бе флиртувала с него най-открито, с часове оправяше прическите си и преценяваше какво да облече, за да го спечели. На няколко пъти усети, че той я наблюдава... както онази вечер, когато я отведе в спалнята... така, сякаш всеки момент ще я целуне.

Тя го обичаше, бе научила това по време на прекрасната и изпълнена с тревоги и напрежение седмица, прекарана с него. Знаеше също така, че си заслужава да направи още един опит да разпали огъня между тях. Според майка му Ники обожава децата и е луд по племенниците си. Той искаше да има деца, бе ѝ споделила, а самата тя горещо се надяваше скоро да ѝ се роди внук, достоен да наследи семейната титла. Засега обаче това бе невъзможно. И то по вина на Джулиана. Тя бе причинила ужасния му кошмар и ако съществуваше някакъв начин да поправи стореното, щеше да го използва. Разводът не бе решение, защото щеше да последва скандал и да се опозори цялото

семејство, не само Джулиана. Така че си оставаха женени за цял живот.

Самотен и неплоден живот — освен ако не направеше нещо, беше ѝ останал последният коз, който все още не бе използвала. Не бе му показвала писмата. Те бяха единственото доказателство, което би могла да предложи на Ники за това, че не е планирала срещата им на бала, нито пък му е заложила капан.

Проблемът се състоеше в това, че не би могла да му ги покаже, без да разкрие душата си пред него... Той щеше да разбере всичко, което някога е била и е искала да бъде. Когато той ги прочетеше, тя щеше да е много уязвима. Все още бе рано и тя чуваше как Ники се разхожда навън. Горещо се помоли да успее и тръгна към вътрешната врата, която свързваше апартаментите им, и почука.

Ники отвори вратата, забеляза с какво е облечена и едва не затръшна вратата под носа ѝ, за да е сигурен, че ще устои на изкушението. Роклята ѝ бе от винено кадифе, с дълбоко овално деколте, а косите ѝ се спускаха на раменете като разтопено злато. Джулиана Дъовил бе неустоима.

— Какво има? — процеди той и се отдръпна.

— Аз... аз имам нещо за теб — рече тя. — Ето, вземи. Ники погледна първо нея, после — кутията.

— Какво е това?

— Вземи го, моля те. Просто го вземи.

— Защо, по дяволите, да го правя?

— Защото това е... това е подаръкът ти — коледен подарък от мен за теб.

— Не искам нищо от теб, Джулиана.

— Но ти искаш да имаш деца, нали? — рече тя и за малко не потъна в земята от срам при това изявление.

— Нямам нужда от теб, за да стана баща — рече той с презрение.

Тя пребледня, ала намери сили да продължи:

— Всички други ще са незаконни.

— Мога да им дам име по-късно. Сега се махай от очите ми!

— Върви по дяволите! — Джулиана се задуши от напирещите сълзи и хвърли кутията, в която бе сърцето ѝ, на масата пред канапето. — Не съм искала да те измамя на бала с маски. Когато те помолих да ме опозориш, мислех, че си някой друг.

Той иронично се усмихна и процеди:

— О, нима? И кой си мислеше, че бях?

— Господ! — Джулиана избухна в сълзи, чувстваше се толкова жалка и толкова влюбена в него, че почти тропна с крак: — Мислех те за Господ! Доказателството е в тази кутия, в писмата, които писах до баба ми. Майка ми ги е изпратила тук.

Тя се обърна и избяга. Без да обръща внимание на кутията, Ники си наля питие, настани се на канапето и взе книгата, която четеше, преди тя да се появи. Отвори я на първа страница и после погледна писмата. Реши да види какво му е приготвила умната му, забавна и млада жена. Реши да прочете едно от писмата.

На това най-отгоре имаше дата от миналата пролет и той предположи, че трябва да започне оттук, въпреки че по това време не бе виждал Джулиана Skefington.

Скъпа бабо,

Днес срещнах един човек в парка и така се изложих, че направо ме е срам, като си помисля. Нали знаеш, че винаги се носят слухове за джентълмените в Лондон — за това колко са красиви, ала винаги се разочароваш, щом ги видиш. И тогава срещнах Никола Дъовил... Той е красив, бабо... толкова красив! Безмилостен и суров, студен, или поне така изглежда външно, ала си мисля, че се засмя на шегата, която казах. Ако го е направил, значи не може да е безмилостен, а просто предпазлив...

Два часа по-късно някакво дърво сякаш избухна в камината и хвърли оранжеви отблясъци върху Ники, който остави последното писмо и взе това, което вече бе прочел два пъти, и отново прочете редовете, които го накараха да се проклина.

Знам колко те е срам от мен, бабо. Аз исках само да танцувам три пъти с него, за да може сър Франсис да оттегли предложението си... Знам, че не биваше да му позволявам да ме целува, знам, ала ако някога те целуне Никола Дъовил, ще ме разбереш. Ако видиш усмивката му и чуеш гласа му, ще ме разбереш. Как копнея само да видя отново усмивката му, да чуя как се смее. Искам нещата да се наредят. Копнея и копнея, и копнея за него, а после плача...

Седнала на перваза, Джулиана се взираше в мъгливата нощ. Бе обвила ръце около себе си, като че ли да се предпази от студа. Той не се появяваше. Тя докосна с пръст студеното стъкло и нарисова кръг, после още един вътре в него. Започна третия, когато видя образа в него — мъж по риза, с ръце в джобовете се приближаваше към нея, а сърцето ѝ лудо заби.

Той се спря. Джулиана чакаше, изучаваше лицето му в прозореца, беше уплашена от това, което щеше да види — или нямаше да види — ако се обърнеше и го погледнеше.

— Джулиана — развълнувано изрече той.

Тя едва си пое въздух и се обърна, той се усмихна измъчено ѝ я попита:

— Докато си мислеше, че съм Бог, а после самия дявол, би ли искала да знаеш, аз какво си мислех?

Джулиана едва преглътна от непоносимото напрежение, която я бе обзело, и кимна.

— Мислех си, че си ангел.

Неспособна да диша и да се движи, тя очакваше той да ѝ каже какво си мисли за нея сега, какви са чувствата му към нея.

И Ники го направи. Не я изпускаше от очи.

— И аз копнея за теб, Джулиана.

Тя се изправи, направи крачка напред и в следващия миг се озова в прегръдката му. Устните му нападнаха нейните диво и едновременно нежно, ръцете му се движеха по гърба ѝ, той я притискаше все по-близо до себе си. Бавно и мъчително разтвори устните ѝ. Целуваше я,

докато Джулиана остана без дъх и се отпусна в ръцете му, прегърна го и се притисна до него. Той целуна страните, очите, слепоочията ѝ, после — косата ѝ и прошепна нежно:

— Копнея за теб. Копнея за теб.

Главата ѝ бе на гърдите му и той почувства горещ огън в тялото си. Джулиана чакаше той да я целуне отново. Срамежлива и несигурна, тя прокара ръце по гърба му, и да го подкани. Той силно я притисна към себе си.

Джулиана отпусна главата си назад, погледна изпълнените му с желание и нежност очи и бавно го докосна по гърдите, наблюдавайки как се разпалва огънят на страстта в него.

Ники прие поканата ѝ, като докосна косата, лицето ѝ, и преди да я целуне, ѝ прошепна:

— О, Боже, как копнея за теб...

ЕПИЛОГ

Покритите с копринени тапети стени в главния салон на къщата на Никола Дъовил край Лондон бяха украсени с безценни картини на много велики художници и съкровища от величествени палати. В този миг в нея се намираха собственикът ѝ и четиримата му най-близки приятели — Уитни и Клейтън Уестморланд и Стивън и Шеридан Уестморланд. Също така на това важно събитие присъстваха и родителите на собственика — Йожени и Анри Дъовил. Седмият гост беше вдовстващата херцогиня на Клеймор, най-близка приятелка на господин Дъовил и майка на Клейтън и Стивън.

На този специален ден гостите се бяха групирани на две места в огромния салон. Първата група се състоеше от възрастните родители, Йожени, Анри и херцогинята. Втората — четиримата приятели на Никола Дъовил, които също бяха родители, ала, разбира се, по-млади.

Седмият обитател на стаята не присъстваше в нито една от групите, тъй като все още не бе станал родител.

В най-скоро време се очакваше да стане баща, много скоро.

Двамата му приятели, които бяха преживели изнервеното и мъчително чакане и бяха оцелели, сега се наслаждаваха как той страда. Умираха си от смях, защото Никола Дъовил се славеше сред членовете на аристокрацията, че никога не губи самообладание и остава съвършено спокоен, дори се забавлява, като гледа как в някои ситуации изисканите джентълмени се потят и псуват.

Днес обаче легендарният му самоконтрол го бе напуснал. Ники стоеше до прозореца и разтриваше напрегнатите мускули на врата си. Беше застанал там, защото бе минал толкова пъти по килима, че майка му през смях му заяви, че се изморява само като го гледа.

Тъй като сърцето ѝ бе толкова слабо преди година, че тя едва изкачваше няколко стъпала, неуморният ѝ син престана да се разхожда. Ала не спря да се тревожи.

Приятелите му го наблюдаваха и едновременно се забавляваха и му съчувстваха. Разбира се, повече се забавляваха, защото преди време

жените им се възхищаваха от спокойствието на Никола Дъовил.

— Сега си спомням — излъга Стивън Уестморланд и намигна на останалите, — Клей имаше делова среща, когато Уитни раждаше. После мисля, че всички отидохме да го поздравим в „Уайтс“.

Клейтън Уестморланд погледна мъчливия бъдещ баща.

— Ник, искаш ли да изтичаш в „Уайтс“? Ще дойдем или късно вечерта, или рано сутринта?

— Не ставай глупав — последва краткият отговор.

— Ако бях на твое място, щях да отида — посъветва го с усмивка Стивън Уестморланд. — Само да разкажа, че си обикалял като лъв в клетка и си се държал като побъркан, няма да посмееш да пристъпиш в „Уайтс“. Управата ще ти отнеме членството. Жалко, нали допринасяше за доброто име на мястото. Дали да не ги попитам дали ще приемат някого, който присяда на прозореца от време на време, ей-така, на майтап?

— Стивън?

— Да, Ник?

— Върви по дяволите.

Клейтън се намеси тържествено:

— Какво ще кажеш за партия шах? Така времето ще отлети.

Не последва отговор.

— Залогът ще е голям и така ще следиш играта. Онази картина на Рембранд срещу най-новата рисунка на сина ми: Уитни носи кофа на главата си.

Уитни и Шеридан, които не успяха да се справят със съпрузите си, станаха и отидоха до бъдещия баща.

— Ники — започна Уитни, — ще трябва да почакаш малко.

— Не мислиш ли, че чаках прекалено много! — изкрещя той. — Уитиком ми каза, че няма да отнеме повече от два часа.

— Знам — съгласи се Шеридан. — Ако е някакво успокоение, Стивън бе толкова отчаян, когато се роди синът ни преди три месеца, че нарече горкия доктор Уитиком „некомпетентен мухльо“, защото не бе по силите му да родя по-бързо.

Тази новина накара Клейтън да погледне укорително брат си:

— Горкият Уитиком! Изненадан съм от теб, Стивън. Той е отличен лекар, естествено, че не можеш да предвидиш е точност кога ще се роди едно дете. Той беше с Уитни близо дванайсет часа.

— Наистина ли? — подигравателно изрече Стивън. — И предполагам си му благодарил, задето не е ускорил нещата и ти си могъл да чакаш на спокойствие на долния етаж и си се молил на Господ да не загубиш жена си!

— Е, и аз го нагрубих с подобни думи, естествено — призна Клейтън и погледна чашата в ръцете си, за да скрие усмивката си.

— Естествено, че беше така — съгласи се доктор Уитиком, като изненада всички в стаята. Той се усмихваше и бършеше ръцете си в бяла кърпа. — А няколко часа, преди да ме обидите, ме заплашихте, че ще ме изхвърлите от цялата област и сам ще изродите детето си.

Той се усмихна на Ники, който се взираше в него с присвити очи.

— Горещи хора са доста уморени и измъчени от преживяното, но много ще искат да ви видят... — Лекарят направи пауза и се ухили, тъй като младият баща бе профучал край него, после доктор Уитиком се обърна към бабата и дядото, които чакаха с нетърпение да разберат дали имат внучка или внук.

Някъде в отвъдното Сара Skefingтън се усмихна, доволна от начина, по който бе използвала трите вълшебства. Съществуваша ограничения и параметри, разбира се, и всички те бяха осъществени от Чудотвореца, като Той бе одобрил всяко от тях, включително и възстановяването на здравето на мадам Дъовил, за да може да види внука си.

Без да има ни най-малка представа за всичко това, Джулиана, облегната удобно на възглавниците, пишеше писмо на баба си.

Скъпа бабо,

Преди пет дни се роди нашият син, когото нарекохме Джон. Ники се гордее толкова много с него, ала е направо луд по близначката му.

Кръстихме я Сара, на теб.

Винаги ще останеш в мислите и сърцето ми...

Издание:

ИК „Плеяда“, София, 2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.